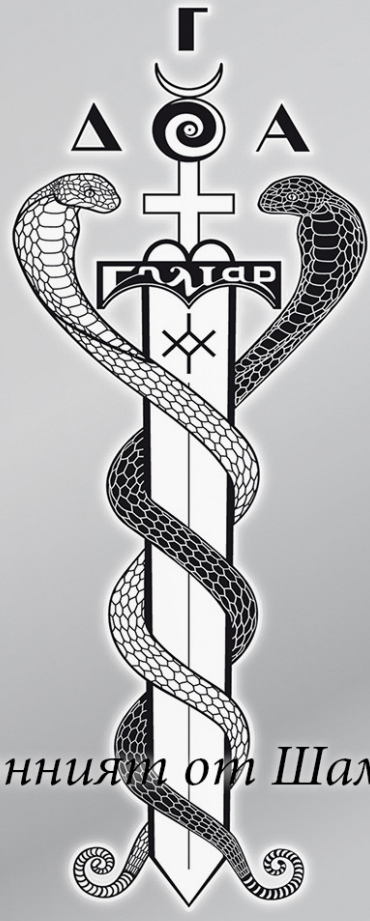
Анастасия Новых

ЭЗООСМОЗ

Изконният от Шамбала

Анастасия Новых ЭЗООСМОЗ

АНАСТАСИЯ НОВИХ

ЭЗООСМОЗ

ИЗБОРНИЯТ ОТ ШАМБАЛА

трета редакция

"Лотос"
Киев

Н 73 **Нових А**. - Езоосмоз. Изконният от Шамбала. – К.: ЛОТОС, 2008.

ISBN 978-966-2616-04-0

„Езоóсмоз“ произлиза от оригиналната дума на руски - „Эзоóсмос“ и означава първичен тласък, който благодарение на силата Аллат (Божият дъх) дарява с живот всичко в нашия материален свят.

Всички събития и персонажи са измислени от автора. Кои да е съвпадения на имена, фамилии или професии на персонажите с реалните имена на живи или починали хора, както и каквито и да било събития са абсолютно случайни и непреднамерени.

Непознатата реалност непрестанно присъства в човешкото общество. **Познанието** на нейните тайни **помага** на човека в този свят не само умело **да се** ориентира в своето битие, но и да **направи крачка** в посока изследването на своята същност... **Много от** така наречените човешки заболявания, депресивни състояния, опити за самоубийство, нещастни случаи, убийства често са **проявленията** деятелността **на тайните сили**. Някога ги е имало и тези, който активно им се противопоставяли, защитавайки хората **от другата** страна на тази **реалност. Везните** на Доброто и Злото **са в ръцете на** самия човек. Всичко се решава от езоосмоза на **човека**.

©Анастасия Нових, 2008
Превод и редакция; Вита, 2015

1

Необикновеният риболов

Изтичаха последните, топли дни на лятото. Всеки човек използваше посвоему това време и ценеше по достойнство този тъй щедър жест на природата. Някой просто се наслаждаваше на слънчевия ден съзерцавайки невероятната картина през прозореца на своя апартамент, друг се бе запътил към малкото останали зелени островчета, които като по чудо се бяха запазили сред сивите асфалтово бетонни композиции на градската среда, да подиша чист въздух. А най-отчаяните се стремяха да намерят повече свободно време и да заминат някъде сред природата, за да си починат пълноценно и да се заредят с повече сили и впечатления за предстоящата дълга зима.

Три коли, натъпкани с желаещи да половят риба на разсъмване, се предвижваха бавно по горския черен път, заобикаляйки старателно всички препятствия по пътя. Шофьорът на първата кола беше среден на ръст русокос мъж със светлоруси мустаци и спортно телосложение, на възраст около тридесетте. Всички приятели се отнасяха към него с уважение, наричайки го Сенсей, тъй като вече много години оглавяваше школа за източни бойни изкуства и се славеше със своето изключително майсторство сред професионалистите, независимо, че основната му дейност бе медицината и по-точно, вертебрологията. Сенсей бе достатъчно необик-

новен и интересен човек с много широк кръгозор и неизчерпаемо чувство за хумор. Тъкмо за това имаше толкова много желаещи да си починат заедно с него, дори и на такова „тихо мероприятие“ като риболова.

„Москвичът“ на Сенсей няколко пъти мигна със своите стопове, което накара движещите се след него автомобили да спрат. Водачът на групата хвърли един бърз поглед на пътя, който завършваше с широка поляна и с ирония попита дълго раслия мъж, който седеше до него в колата:

– Е и, къде ни доведе, сине на светлото Отечество?

– Аз съм ви отвел?! – С усмивка произнесе Женя и веднага добави лукаво: – Но... Сенсей нали ти ни караш, а аз само указвам пътя към светлото бъдеще!

Сенсей се усмихна заедно с останалите момчета, а Женя погледна гъстите храсталаци от двете страни на пътя, а след това към поляната и шеговито произнесе:

– Да, изглежда е тук.

– „Изглежда“, „изглежда“! – Не издържа приятеля му Стас, който седеше на задната седалка с трилитрова бутилка в скута, в която плуваше стръвта за хищните риби – рибки виюни. – Изгрев слънце е вече, най-доброто време за риболов! А ние все още бродим сред дебрите и търсим твоето „изглежда“.

– Нали ви казах, че съм идвал преди две години, – със смях започна да се оправдава Жеката и добави поетично: – Помня гората, поляната, реката... Мястото бе прекрасно! Рибата не спираше да кълве! Ей такива парчета!

При тези свои думи той разтвори широко ръце, показвайки размера на рибите. Но купето на колата ограничаваше неговия размах и не му позволи да покаже какви „чудовища“ криеше в своите дълбини реката. И както се шегуваше народа – колкото са по-дълги ръцете на рибаря, толкова по-малко трябва да му се вярва.

– Недей да се фъчкаш, Жека! Няма такива риби в нашата природа, – произнесе старшия семпай Виктор, дъвчейки геврек – набит мъж, който седеше до Стас.

– Има, има! И още как има, – въодушевено започна да ги

уверява Жеката. – Сенсей нали има? Кажи им...

– Защо да няма? В наше време всичко е възможно, – с усмивка добави Сенсей. – И такива, и с две глави, и с три опашки...

Приятелите се разсмяха, а Жеката театрално махна с ръка, правейки се на обиден:

– Хъм, защо ли ви обяснявам... Когато хванете ей такъв звяр ще ви гледам как ще се фукате.

С тези свои думи той излезе важно от колата и се запъти да оглежда мястото.

– Стас, разходи се с него, – предложи Сенсей, когато утихна смеха в купето. – Ако мястото е хубаво ще останем тук. Че с този „пряк Сусанинов потомък “ ще обикаляме горите до вечерта.

Стас кимна в знак на съгласие и внимателно предаде бутилката на Виктор.

– В ръцете си държиш ценен товар. И гледай да не ги излапаш, гладнико! – Шеговито го заплаши с пръст.

– Изглеждат ми много оклюмани, – с ирония произнесе Виктор, разглеждайки този преносим аквариум.

– Какво искаш? На горките вече им е прилошало от това пътуване, – искрено се възмути Стас, който бе посветил цялата предишна вечер на трудоемката задача по улавянето на този деликатес за сома. – За първи път в живота си правят такова пътешествие по суша, при това с такъв екскурзовод като Женя!

– Да, не им е провървяло, – със смях произнесе Виктор.

Стас излезе от колата и побърза да настигне Женя, който почти се бе скрил зад завоя.

Трябва да се отбележи, че публиката в колите беше най-разнообразна, ако се съдеше по възрастта и професиите. Виктор например беше следовател. Жеката и Стас, имайки предвид тяхната всеотдайна ангажираност с тренировъчния процес в школата, в „междучасията“ изкарваха по някой лев в автоработилниците, като механици. Руслан, четвъртия човек в колата на Сенсей, среден на ръст, слабичък мъж с леко напомпани мускули, работещ като съвсем обик-

новен работник в завода.

В следващата кола, която наричахме „бобик“, зад кормилото седеше Володя – здрав набит мъж с волево лице. Той вече няколко години подред ръководеше баретите. Зад него се намираха трима негови колеги – Богдан, Олег и Сева (или както още го наричаха – Сват). Всички се отличаваха със стройна военна стойка, а също така и със специфичен маниер, който се изработваше с години служба. Колкото и да изглеждаше странно, петият човек в колата, седящ до Володя бе от съвсем друга социална среда. Не бе изминал и един месец, както Валера бе излязъл от затвора, където излежаваше своята поредна присъда. Двамата с Володя бяха приятели още от детство. На външен вид Валера почти не се отличаваше от Сева и Олег. Среден на ръст обикновен млад мъж с нормално телосложение. Въпреки това лицето бе запазило специфичния отпечатък на живота в затвора. В леко суровия му поглед се четеше недоверие, дори някаква скрита заплаха за всеки, който се опита да наруши неговото лично пространство.

Третата кола – „Волга“ – шофираше Николай Андреевич. А негови пътници бяха младежите, завършили наскоро своето висше образование, Андрей, Настя, Татяна и Костик. Честно казано бе много трудно, цялата тази млада весела компания да се отнесе към сериозните рибари, изключвайки Николай Андреевич. По-скоро тъкмо обратното. В нея имаше толкова много енергия на бурната младост, че нито една уважаваща себе си рибка нямаше да припари до подобен шумов генератор, излъчващ неспирен поток от шеги, смях и дърдорене. Подобна атмосфера можеше да издържи единствено някой психотерапевт (при това не за дълго), който се явяваше и самия Николай Андреевич. На цялата тази групичка никак не и се искаше да изпусне подобен рядък шанс и да излезе на почивка някъде със Сенсей. Това бе и причината, поради която си изпросиха рибарска квота с цел усъвършенстване на своите риболовни умения и повишаването нивото на знания за заобикалящата ги флора и фауна.

Цялата тази голяма и шарена група вече с нетърпение очакваше момента на завръщане на своите „водачи“ Женя и Стас. След около десетина минути тази млада внушителна на външен вид двойка тичаше към автомобилите да съобщи радостната вест. Още от далече започнаха да показват със знаци на шофьорите и техните пътници, че мястото най-накрая е намерено. Жеката се опитваше театрално да покаже колко много риба има на това място, описвайки нейните размери с тялото на своя приятел.

– Най-накрая! – Възкликна Стас, сядайки заедно с Женя в колата на Сенсей. – Караш на право и на дясно. Там има удобен път стигащ до самата река.

След изморителното чакане и преодоляването на последните метри до дългоочакваната цел, колите навлязоха в малка полянка, разположена на брега на реката. Мястото наистина се оказа много красиво, реката там правеше лек завой, а поляната бе заобиколена от хвойнова гора смесена с широколистни дървета. Въздуха ухаеше на хвойна, а полянката искреше със своята сутрешна роса огряна от сутринните слънчеви лъчи. И всичко това, заедно с изгледа към отсрещния бряг описваше невероятен пейзаж.

Пясъчният бряг, който беше малко по-полегат от обичайното все още не бе пипнат от човешки ботуш, което зарадва изключително много старите рибари от тази голяма и весела компания. Удовлетворени от мястото всички с трепет се заеха да наваксват пропуснатото време. „Опитните рибари“ начело със Сенсей, грабвайки своите такъми моментално се захванаха с приготовлението на въдиците, при това с такава страст, все едно оставаха броени секунди до осъществяването на тяхната рибарска мечта. Останалите се заеха да изграждат палатковия лагер.

Когато общите организационни моменти бяха уредени и народа се подсили с една закуска, почти цялата група се пръсна по брега да лови риба, кой на плувка кой на блесна. Повечето от мъжете се настаниха на прилично разстояние един от друг с тайната надежда за добър улов именно на мястото, което бяха избрали.

Брегът моментално се изпълни с всякакви пособия и такъми на цивилизацията. Ако в този момент на брега се бе появил някой папуас от Нова Гвинея, сигурно дълго време щеше да разглежда всички тези чудновати предмети. А ако му бяха обяснили и предназначението на всеки един от тях, в това число и всичките им супер-дупер рибарски такъми, то папуаса със сигурност нямаше да може да спре да се смее три дена, от това как някой хитър търговец е успял да им пробута всички тези дрънкулки. И тъй като наблизо нямаше папуаси, народа продължаваше да си мисли, че може да подмами рибата с всички тези приспособления.

От мъжката половина в лагера остана единствено Жеката и то, защото рибарската му мрежа се бе оплела. Момъка беше от този вид екстремни „рибари“, които не понасяха да седят дълги часове с въдица в ръка. Той обичаше рибата да се хваща веднага и в големи количества, Жеката още можеше да преследва, както се казва един на един, големите риби с акваланг и харпун. В това занимание имаше доста тръпка – тъй като не се знаеше кой, кого ще преследва. Но да седи без работа и да съзерцава водата изобщо не бе в негов стил. Тъкмо за това Жеката винаги взимаше в такива случаи рибарската мрежа „плетеница“. С този такъм всичко бе пределно просто: пускаш мрежата, загребваш рибата и пържи, па яж. Това бе цялата философия. Когато обещаваше на своите приятели грандиозен улов той не си кривеше много душата, тъй като разчиташе на този безотказен вариант. Но както винаги се случва, желанията не съвпадат с реалностите. Проблемът бе, че вечерта, приготвяйки своя багаж не провери мрежата, а миналия риболов не я бе опаковал както трябва. Тъкмо за това стана засечка. „Плетеницата“ изцяло оправда своето име, превръщайки мрежата в неразрешима главоблъсканица. Колкото и да се мъчеше, нещата не помръдваха нито на йота.

Но Жеката нямаше да е Жека ако бе изпаднал в отчаяние и бе направил вид, че нещата не вървят, още повече в присъствието на женска компания. Своето дълго забавяне на територията на лагера той обясни на своите другари не с

друго, а с „джентълменските му подбуди“, и подкрепа на момичетата със своите безкрайни шеги и зевзеклъци в тяхната не лека задача – миенето на съдовете след закуската. На кратко, Жеката и тук не си губеше времето. Той седеше на сгъваемото столче и усърдно съчувстваше на момичетата:

– ...И всичко това в нашия технически век, когато летящите чинии порят небесното пространство, когато човек вече е автоматизирал производството на 90%, тези нежни и крехки пръстчета са принудени да извършват безкрайно количество движения над това мръсно, модернизирано човешко корито на чревоугодието, този чудовищен инструмент, способстващ за обожествяването на плътта, и най-вече нейния стомах...

През това време по условния горски „път“, по който преминаха колите на компанията се появи джип и спря на входа на полянката. От него излезе леко бледен, кльощав мъж с руса коса и рядка рижава брадичка. Камуфлажните рибарски дрехи му бяха малко големи, все едно ги бе взел на заем от някой доста по-едър човек.

Женя прекъсна своята пламенна реч и устреми своя взор към неканения гост. Усещайки насоченото внимание към себе си, водача на джипа делово пъхна едната ръка в джоба на панталона, с другата започна да си играе с ключовете на колата и тръгна с небрежна походка към белия „Москвич“ на Сенсей, чийто багажник застъпваше част от пътя и пречеше да се мине.

– Е, кой е захвърлил този таралясник така на средата на пътя? – Произнесе с висок глас непознатия, сритвайки няколко пъти гумата на колата.

Жеката веднага скочи от място и едва не се задави със слюнка от възмущение и изгарящо желание да изстреля една камара слова на един дъх към неканения гост.

– Ей мъжки какво си размятал крака на ляво и на дясно?!

– Твоя ли е тази каруца? – Подигравателно попита госта.

– Моя, или не, какво те интересува?

Женя бързо се приближи към колата на Сенсей, извади някаква стара носна кърпичка и направи вид, че почиства последните прашинки от нея. След като демонстрира своята явна любов към отечествената марка, Женя зае заплашителна стойка на обиден собственик.

– За какво става реч?

– Как за какво?! – Възмути се шофьора. – Паркирал си този таралясник по средата на пътя и още питаш в какво е проблема! Нормалните коли не могат да минават.

– И ти наричаш този трактор „нормална кола“?! – В Жеката мигом се разпали пожар от патриотични чувства. – С него можеш единствено да преследваш носорози в Африка, а не да замърсяваш въздуха на родните славянски пътеки! Освен това тук има достатъчно място, нищо няма да се случи с твоя трактор ако минеш малко по близо до храстите с неговите вериги.

– Да бе, хукнах! После ти ли ще китосваш и боядисваш колата?

– Що пък да не я боядисам? Не само ще я боядисам, но и така ще ти я разрисувам, че и майка ти няма да я познае! Чакай малко ей сега ще прескоча за инструментите...

Женя се обърна и се запъти към палатките все едно се канеше моментално да изпълни своето обещание. Но след няколко крачки се спря и правейки глупаво изражение се обърна и попита озадачено:

– Слушай, мъжки, тука в една моя равна мозъчна гънка изникна следната мисъл... Изобщо за какво ти е да минаваш от тук? По-нататък няма път, а и мястото е заето. Тук вече има прекалено много хора! Какво, други места по реката ли няма, ей я каква е голяма.

– Как така за какво ми е?! Цяла седмица захранвам рибата на това място, подавах и различни блюда все едно в ресторант. А вие се натресохте на захраненото място...

– Гледай ти, аз също един вид я захранвах! – Жеката направи нагло изражение и радостно възкликна. – Може да се каже, че откъсвах своя последен залък на тази проклета люспесто подобна твар! Да-а-а, произнесе той, – излиза, че

двамата сме се престарали, тварта речна е преяла и я мързи да мръдне с опашка. А аз си седя и разсъждавам, защо не кълве? А на нея горката и се повръща от храна...

Момичетата тихо се разсмяха, чувайки този разговор.

– Слушай мъжки, може пък да и хвърлим малко динамитец на тази нагла риба, а?

– Какво?!

– Викам, не си ли взел случайно малко динамит със себе си? – С явен интерес, произнесе високо Женя.

Водача на джипа се усмихна с беззъба усмивка, тъй като не успя да задържи своя сериозен тон пред яростната реч на този чудак.

– Не се бой, и така ще я стигна.

Женя погледна на този обект, наречен „радостта на стоматолога“ и произнесе със съчувствие:

– А не знаеш ли случайно дали рибата може да получи инфаркт? Този въпрос, видимо извади от равновесие мъжа, който свивайки рамене отговори.

– Не знам. Сигурно, щом има сърце, следователно може и инфаркти да се случват.

– Ясно.

– Какво ти е ясно?

– Чудех се как смяташ да я хващаш!

– Да му се не види! – Мъжа стопли и се засмя беззлобно заедно с Женя.

След като смеха утихна, шофьорът на джипа произнесе, но вече със спокоен тон:

– Добре, хайде извикай сега собственика на колата.

– Аз съм собственика на колата. Какво не ти ли приличам на такъв?

– Ти? – Хъмна мъжа. – Нито си му по акъла, нито си му по мустаците.

Жеката тъкмо смяташе да си отвори устата и да подеме спор на тема лъчезарния му интелект, но чувайки думата мустаци се сепна и внимателно погледна водача.

– Хайде, хайде, викай го, – пришпори го той, наблюдавайки реакцията на Женя.

– За какво ти е?

– Трябва ми, при това веднага. Какво, ще седна да ти се отчитам ли?

– Внимавай мъжки, – шеговито го предупреди Жеката, за всеки случай. – Сам си го изпроси. Аз исках да е с добро...

С тези думи той се запъти към реката и изчезна от поглед.

Сенсей и Николай Андреевич седяха на някакъв дънер, който за целия си дълъг полегнал живот бе послужил като столче на много рибари. Всеки държеше своята въдица и гледаше на плувката все едно ей сега ще клъвне. Женя се спусна по песъчливия склон, но никой от рибарите не му обърна внимание, толкова голяма бе концентрацията им. Момъка погледна на клатушкащите се във водата плувки и зададе вечния въпрос на минувача:

– Е, как е, клъве ли?

– Само различни дребосъци, – отговори Сенсей с вечния отговор на рибаря.

Женя постоя още малко с надеждата, че в негово присъствие ще започне грандиозното клъвване. Но така и не успял да дочака това събитие се върна към злободневната тема.

– Слушай , Сенсей! Там някакъв мъж пита за теб. Домъкна се на някакъв джип.

Без да откъсва поглед от плувката, Сенсей се усмихна и попита:

– Такъв кльощав с рижава брадичка?

– Да.

– Пъди го, притрябвал ни е!

– Разбрах, – зарадва се Жеката и започна да катери енергично склона.

– Ей, почакай! – Викна след него Сенсей. – Шегувам се... Отчето пристигна.

– Отчето?! – С огромно удивление възкликна Жеката и се върна обратно. – Същия този, за когото говореше, че ще се присъедини към общия риболов?

Сенсей кимна със смях, гледайки удивеното лице на мо-

мъка и тръгна да излиза от своята „риболовна засада“.

Когато видя своя приятел, отец Йоан (или както го наричаше Сенсей още от своето детство – Вано) мигом се преобрази. В него вече нямаше и помен от предишния заядлив шофьор на джип. Той застана в смирена поза и излъчваше многострадален вид. Гостенина започна да излива с необикновената си интонация с ударение на буквата „о“ своите жалби и наставления:

– Какви безобразия се творят по белия свят? Не стига, че едва ви намерих, при това с Божия помощ, а на това отгоре и това отроче нарежда лукаво хули една след друга. Ситуацията едва не стигна до бой...

И по нататък отец Йоан започна да рисува с ярки тонове неговата среща с Жеката, естествено привличайки слушателя на своя страна. А след това прочете кратичка наставническа проповед как трябва ближния да бъде обичан. Сенсей слушаше вглъбено трогателната реч на отец Йоан, кимаше постоянно и от време на време поглеждаше укорително към Жеката, който дори леко се сконфузи от думите на отчето. Връхчетата на ушите му почервеняха, все едно бе ученичка извършила някаква пакост. И когато с помощта на пламенната реч, отчето доведе момъка до тъпото разглеждане на тревите в краката си, готов да се провали в дън земя от позорното си поведение, най-вече пред Сенсей, отец Йоан внезапно утихна. Жеката мълчеше, засрамен от съкрушителното „обвинение“, след това плахо повдигна своята „буйна главица“ и... видя, как Вано и Сенсей се тресяха в беззвучен смях. Тогава Женя най-накрая стопли целия „съкровен смисъл“ на казаното.

– Бива си ви! – С облекчение въздъхна той.

Тримата прихнаха в смях. Този заразителен смях започна да привлича всички намиращи се наоколо. Когато смеха утихна, Вано се поздрави топло със Сенсей и се здрависа с останалите. Преминавайки към своята обикновена реч, отбеляза шеговито:

– Не, наистина обикалях два часа, за да ви намеря. Нали се разбрахме да се срещнем на друго място...

– Както ми обясниха местоположението на мястото, така ти го предадох, – весело произнесе Сенсей кимвайки към Женя.

– А-а-а, значи той ти го е обяснявал?! – Възкликна със смях Вано. – Ясно защо сте се оказали тук. Ей го на, още един Иван Осипович ми се извъди...

– Какво? Какъв Иван Осипович? – не разбра Жеката.

– Сусанин, млади ми човече, Сусанин. Срамно е да не познаваш своята история, – укорително произнесе отец Йоан.

Цялата компания отново се разтресе от смях. Името на прословутия християнин от Костромския край, който през 1613 година завел отряда полско – литовски нашественици в непроходимите горски дебри, постоянно се лепеше на Жеката в неговия живот, при това от съвършено различни хора. Но изглежда този факт изобщо не смущаваше момъка, дори тъкмо обратното, вдъхваше му гордост от постъпката на неговия съотечественик. Женя се усмихна изкуствено и свивайки рамене, произнесе:

– Всеки може да сгреши. Какво ли не се случва в живота? Между другото девиза на моите предци гласи: „Цялата случайност на житието се дели на две половини според вероятностите и събитията. Може да се случи, а може и да не се случи“.

С тези си думи той предизвика нова вълна от шеги и закачки по свой адрес. Впоследствие, когато всички изясниха кой, кой е и какво място заема под слънцето, започна топлия прием с хляб и сол на скъпия гост. Опитвайки се някак да се реабилитира пред гостенина, Жеката се засуети, което бе неестествено за неговата пакостлива натура, предлагайки широкия асортимент на своите услуги. Помогна да се паркира джипа до „най-доброто дърво“ на поляната, което според неговото мнение правеше най-плътна сянка. Грижовно занесе риболовните принадлежности на Вано до брега. Дори сам напомпа надуваемата му лодка.

Попълнението на рибарските принадлежности с този тъй ценен артикул създаде истинско въодушевление сред

рибарите. Естествено, правото на „първо гребане“ се падна на най-старите рибари. Заедно с Вано те започнаха подред да порят речните простори в търсене на добро място.

Когато Женя се убеди, че предмета на неговата „любов от пръв поглед“ се бе отдалечил на значително разстояние, направи хитра усмивка, а очите му светнаха. Когато всички бяха обзети от сутрешния риболов, „потомъка на Сусанина“ се запъти да въплъщава своя пъклен замисъл. Още повече, едва ли щеше да види истински риболов, заради своята безнадеждно оплетена мрежа.

Намирайки едно празно пластмасово шише, той направи от него пръскачка, пробивайки няколко дупки в капачката. След това го напълни с вода и се запъти към продоволствената палатка, където добави в него и захар. След това разтръска изрядно своята смес. Излизайки от палатката той погледна с доволна усмивка към лодката. После се приближи до джипа и го огледа внимателно от всички страни, провери дали няма излишни свидетели на близо и с огромно удоволствие започна да проправя сладка водна пътечка от мравуняка, който се намираше зад обемния ствол на „най-доброто дърво на поляната“, създаващо блажена сянка на омразния трактор, който Женя така учтиво бе паркирал на близо. Свиркайки под носа си патриотични мелодийки той поля обилно гумите и долните части на вратите на джипа.

Само за едно нещо съжаляваше. И това бе, че цялата тази сцена нямаше зрители, които да оценят по достойнство замисъла и актьорския талант на изпълнителя. Имаше само една птица, която стоеше на дървото с наклонена на една страна глава и с любопитство наблюдаваше неразбираемото суетене на сухоземното двуного. Изпразвайки цялото шише, „изморения Сусанин“ въздъхна с огромно облекчение и подобно на предан член на Грийнпийс, започна да наблюдава с наслада как първите мравки разузнавачи преодоляваха с успех начертаната им траектория. Настроението на Женя се повиши. Но неговия беладжийски ентусиазъм не свърши с това.

Изчаквайки, докато слънцето изпари водата, Жеката

реши да се заеме с подводен лов и да улови поне една изправена риба. Женя хвърли един поглед на водните простори в търсене на рибния Клондайк, но отново установи взор върху плаващата до противоположния бряг лодка, която привличаше като магнит. В нея вече половин час се намираха Вано и Виктор, който си изпроси круиз с въдичка в ръка. В този момент, авантюристичния Женин ум бе осенен от „муза“ – която по представите на момъка представляваше някаква митична жена с неутолимо чувство на хумор.

Разопаковайки своя универсален акваланг, Женя го помъкна с пъшкане и стонове към тръстиките, правейки сериозен обход, с цел да не бъде забелязан от никого. И в момента, когато увлечено го надяваше, тръстиките започнаха да се движат подозрително. Сред тях се появи темето на Стас. Неговия приятел, както се казва се появи на най-интересното място.

– О! А Аз си помислих, къде изчезна? Гледам си аз нашия човек грабнал акваланга и се запътил към гората, с подземно гмуркане ли е решил да се занимава? И си викам, дай да погаля окото с това тъй екзотично зрелище.

– Още нещо? С усмивка произнесе Женя. – Решил си да изцапаш моите светли помисли с калните си лапи...

Преди появата на Стас, Женя тъкмо завършваше с планирането в ума си на своята велика комбинация по убеждаването на рибарите, че на това място живеят не само рибки, но и рибища с гигантски размери, нещо от сорта на акулите. Мисълта за бъдещия смут сред рибарите галеше неговото его. Появата на Стас никак не влизаше в стратегическите планове на Жеката, тъй като е известно отдавна, че ако двама знаят за нещо, следователно вече всички знаят за него. Но в същото време не му стискаше да сподели с някого своя грандиозен замисъл на тази смехотворна авантюра. И кой ако не Стас, неволен свидетел на неговите житейски приключения щеше да оцени този подводен спектакъл по достойнство? Стас също умираше от скука от този безинтересен риболов. Тъкмо за това, когато Жеката сподели своя план, неговия приятел не само го подкрепи, но и изяви же-

лание да вземе най-активно участие в подводното шоу, допълвайки идеята му с нови интересни детайли. Домъквайки своя акваланг до изходната точка, тоест в тръстиките, Стас се екипира и двамата с Женя се потопиха във водата, предполагайки, че са останали незабелязани от полусънната рибарска компания.

Двойката се приближи до надуваемата лодка на Вано. През това време Виктор седеше до кърмата с въдица в ръка. Рибата не само, че не кълвеше, но и не се доближаваше до закачения на кукичката мазен червей, който вчера бе изкопан с толкова любов от бабиния двор. Витя геройски се бореше с налазилата го дрямка и се стараеше да държи погледа си върху плувката. Но клепачите му все по-често следваха силата на гравитацията и се затваряха предателски, сменяйки еднообразната картина на речния пейзаж със сладък безметежен сън. Благодарение на невероятната си сила на волята, Виктор периодически успяваше да разтвори своите оловни клепачи.

Вано седеше на другия край на лодката със спининга. Неговия риболов бе доста по-енергичен. Той непрекъснато мяташе блесната в реката – ту тук, ту там – без да губи надежда да хване поне нещичко. Изглеждаше, че този човек не знае какво е „умора“, „сън“, „унило настроение“. Навивайки за пореден път кордата на макарата, Вано плъзна своя поглед по повърхността на водата около лодката. После погледна към дремещия Виктор и усмихвайки се загадъчно се отдръпна от края на лодката. Той бързо намота кордата и започна увлечено да сменя блесната.

През това време „диверсантите“ се намираха на точно зададените координати. Жеката се приближи внимателно към едва-едва мърдащия червей на Викторовата въдица и дръпна силно кордата. Сънения Виктор едва не скочи във водата от изненада и инстинктивно стисна с все сила въдицата. Кръвта се насити с адреналин, който подобно на внезапен ураганен вятър задухал в таванското помещение на съзнанието, започна да подмята интензивно намиращият се там „инвентар“ под формата на древни ловни инстинкти.

Очите на Виктор мигом се изцъклиха. Забравяйки за древния девиз на рибаря „рибата обича тишината“, той се провикна силно към Вано:

– Да-а-а! Хванах ли те!

Кордата се опъна като струна огъвайки въдицата във формата на полукръг. Виктор, който все още не вярваше на своя рибарски късмет започна упорито да придърпва въдицата към себе си.

– Охо! Какво рибище! Сигурно е някоя огромна щука, – самохвално произнесе той, концентрирайки своя поглед към мътните води на реката.

Вано изобрази невероятна радост от улова на своя приятел и започна да му помага със съвети как най-удачно да извади този монстър. На „кораба“ се разпалиха риболовни страсти.

– Гледай само как води! – Опиянен от невероятния си късмет продължаваше да се фука „щастливия рибар“. Дори леко подсвирваше от вълнение. – Мрежата, тоест... кепа, подай бързо кепа, ей сега ще я придърпам!

Веднага след това кордата се понесе рязко към средата на реката и последва мощен удар по дъното на лодката. Увлечен от преследването на „огромната щука“, Виктор не успя да запази равновесие и полетя зад борда. Инстинкта му за самосъхранение веднага взе превес над рибарските страсти. Виктор хвърли въдицата и с невероятна скорост се покатери обратно в лодката, като едва не я обърна заедно с Вано. И ако не бе последвала мигновената помощ на отец Йоан, кой знае как щеше да завърши цялата история.

– Егати звяра! Егати звяра! – Повтаряше Виктор все едно някакво заклинание и тракаше със зъби дали от студената вода, дали от страх. – Е, не, видя ли? Кк-а-ак ни друсна! Сигурно е ей толкова голяма, не по-малка...

След тези думи речната рибарска болест се разрастваше с огромна скорост.

– Да, много приличаше на гигантски сом, – кимна Вано, показвайки с целия си вид пробудилия се интерес на рибаря любител.

– Сом?! Ама че работа! Не, видя ли какво е това нещо, видя ли?! Сигурно са цяло ято! Каква въдица само отпънти, гад такава!

Аха, Това сомче бе поне 60 килограма, – разпалваше страстите колегата и започна да гребе. – Моя спининг със сигурност няма да издържи.

– Да, да, – поддържа го Виктор, радвайки се тайно, че лодката им се отдалечава от мястото на доскорошната „неистова радост“, която завърши за него с пълен ужас. – Трябва да взема по-дебела корда и по-големи кукички...

Очевидно от преживяния страх, Виктор започна да бърбори като латерна. Още преди да е слязъл на брега започна да крои планове как да улови тези чудовища.

На брега пишман рибарите вече ги чакаше цяла делегация от любопитни рибари. Хвърляйки своите въдици на страни, те с удивление наблюдаваха ефектния пирует на Виктор и последвалия хепиенд от „спасението на удавника“, прераснал в скоростно гребане на неговия колега към брега. След като усети почвата под краката, Виктор се изпълни с небивал кураж и започна трескаво да разказва на всички приятели за своя почти успешен улов, а също така и за героичната борба с този митичен монстър във водата, където едва не го бе хванал за опашката... както е известно, най-големите от всички хванати риби са тези, които са били изтървани в последния момент от схватката.

Нагнетените рибарски страсти и ловджийската страст, допълнително разпалвани от Вано започнаха да се прехвърлят и върху другите. Всички започнаха да се готвят трескаво към улавянето на тези плуващи трофеи. Кой мъкнеше огромни куки, кой – капронови въжета, кой – случайно награбения подсилен алуминиев кеп... някой сподели, че е по-добре да не се влиза във водата, тъй като бил чувал някаква трагична история за някакъв огромен сом, който глътнал цяло куче, един вид съществуват и сомове човекоядци. И по-нататък последва цял сериал от „достоверни“ случаи. След всички тези страшни разкази народа започна да конструира супер инструмент за лов на монстери, при

това един за всички.

Вано, както бе положено, подкрепи морално дадената рибарска инициатива, но не прие активно участие в реализацията на този „проект“. Предоставяйки любезно лодката на желаещите ентусиасти, той се присъедини към Сенсей и Николай Андреевич, които си седяха мирно и кротко, далече от суетата, на своя любим дънер.

– Каква е тази паника, попита Сенсей отец Йоан.

– Мани, – махна с ръка, – твоя Сусанин се бе въплътил в ролята на Ихтиандър. Двамата с неговия приятел надянали аквалангите и ни разиграват.

– А-а-а... Този може и далече по интересни дела да натвори... Рибарството е много полезно нещо, особено за въображението.

Всички се разсмяха гледайки в тази посока. През това време Женя и Стас, все едно не се бе случило абсолютно нищо, се приближиха към младите ентусиасти. Двамата се включиха активно в суматохата, подливайки масло в огъня със своите емоционални речи и жестикулации.

Търсенето на рибата чудо от младата компания продължи почти три часа. Момчетата обиколиха на длъж и на шир водните простори на реката, опитвайки се да засекат „ценния улов“, който Виктор почти бе хванал. В края на краищата всички изтощиха порядъчно своите сили и нерви и се отказаха от всякакъв вид риболов.

Някъде следобед тайната за „рибата чудо“ бе разкрита по стария банален начин. И най-важното от кого? Най-неподражаемия хумористсценарист, този, които изискваше тържествени клетви в тръстиките от другите относно неразгласяването на едва ли не „държавните тайни“... Първоначално всичко си вървеше по план. Женя дори реши да демонстрира пред рибарите своята мъжественост и героизъм на безстрашен плувец. Водата вече се бе стоплила достатъчно, но от разказаните ужаси за рибите убийци просто никой не искаше да рискува с влизането си в нея. Единствено Женя с удоволствие се къпеше, гмуркайки се като патица в търсене на големите сомове.

Но в един момент момъка, който се намираше на достатъчна дълбочина започна отчаяно да се съпротивлява и да пляска по водата. От начало всички си помислиха, че това е неговата поредна изцепка. Но подобни изпълнения обикновено бяха съпровождани от някаква комична реч, обявяваща на публиката всички „героични заслуги“ на смелия изпълнител. Но в този момент Жеката се бореше мълчешком, скривайки се периодически под водата. Стас първи се хвърли на помощ. След него, без да му мислят много се хвърлиха Богдан и Сват. През това време Женя най-накрая успя да се освободи от нещото, което го теглеше към дъното и започна да плува към брега с такава скорост, която не бе сънувал ни един олимпийски шампион по плуване. Излитайки от водата като куршум, момъка се обърна с ужасено изражение на лицето и започна да оглежда мястото, където едва не се бе удавил.

– Какво се случи? – Започнаха да го разпитват дотичалите момчета.

– Да не те нападнаха сомовете?! – С вълнение попита Виктор.

– Какви ти сомове! – Абсолютно сериозно произнесе Жеката. – Ние със Стас ви разиграваме. А сега действително някой ме теглеше към дъното. Такова здраво и рошаво! Някакво небивало изчадие! Ето, все още ме лазят тръпки. Тъкмо си освободих единия крак, а то като ме сграбчи за другия! Исках да се гмурна, а то се оказа такова огромно...

Сенсей мина зад компанията и се спря, послуша какво си говорят мъжете, погледна към злополучното място, след това огледа всички присъстващи, усмихна се и се запъти да си вземе малки кукички.

Тълпата продължаваше да слуша Женя с недоверие, когато втория изпадна в мълчалив ступор. Погледа му се закова към водата. Всички погледнаха в същата посока. От водата започна да се издига непонятното чудовище, обрасло с дълги водорасли. То започна да се приближава бавно към брега. Народът бе застинал като статуи: кой от интерес, а кой от ужас. В момента, когато „чудовището“ започна да

придобива човешки очертания, а водораслите да се свличат от тялото му, народа започна да проявява признаци на живот. В края на краищата обекта на Женията ужас бавно започна да се трансформира във Вано, който изтръсквайки от себе си последните водорасли се потопи във водата, заглади с ръце косите си и излезе на брега със своята неизменна беззъба усмивка.

– Е, как е сомчето? – С насмешка жегна Жеката, от което цялата тълпа се затъркаля от смях.

След този случай никой вече не се страхуваше да влезе във водата. Всички с огромно удоволствие се плацикаха във водата плашейки всички дребни рибки, а Вано активно поддържаше целия този див младежки ентусиазъм със своя неспирен поток от шеги. Той така бе влязъл под кожата на Женя, че втория не успя да забележи как се бе сприятелил с него, намирайки в негово лице незаменим партньор в своите „потайни дела“. Практически всички бяха хвърлили риболова и се бяха заели с пълноценната си почивка. Само Сенсей като върл рибар продължаваше да си седи със своята въдичка на брега. Вано и Жеката не издържаха и доплуваха демонстративно до мястото, където Сенсей бе хвърлил своята въдица и започнаха да дърпат кордата все едно се бе уловила гигантска риба. Сенсей търпеше ли търпеше, техните издевателства, а после не издържа и произнесе с усмивка:

– Ако риболовът не успокояваше така, щях отдавна да ви „потопя“, заядливи каракуди такива.

Жеката му отговори оптимистично:

– Рибата не се дави във водата!

На което Вано отговори с ирония:

– Слушай, Ихтиандър, ти случайно не обърка ли рибата с онова, което не потъва във водата?

След тези думи отново се раздаде мощен смях над водните простори.

* * *

Когато дружината приключи с „водните процедури“ и се опъна блажено на слънчице, към Сенсей се приближи Володя.

– Какво, мъртвило? – И кимна към плувката.

– Мъртвило, – с тъга произнесе Сенсей.

– Хвърляй я тази неблагодарна работа, – с усмивка произнесе Володя. – Според мен тук изобщо не се въди нормална риба.

– Е-е-е, не е така... – настоятелно произнесе Сенсей, но след малко добави: – Знаеш ли го този народен лаф? „Истинското кълване се случва или преди да си започнал да ловиш риба, или след като си прибереш такъмите“.

– Точно! Така, че вземи и ги събери, както съветва „най-честния“ рибарски народ в света, – със смях продължи Володя.

Сенсей подкрепи шегата му:

– Да не би да ми намекваш тънко за онзи „природен закон“, който гласи, че честните хора не могат да бъдат добри рибари?

Двамата се разсмяха, спомняйки си разпространената рибарска история.

– Много ми се иска да хвана поне една прилична риба. Че с такъв улов, – Сенсей посочи бутилката, в която кротко си плуваха няколко дребосъка – и котката няма да ме пусне да мина прага на къщата.

Володя отново се усмихна и погледна към гората. От нея тъкмо излизаше Валера, който се бе запътил към лагера, влачейки след себе си дълъг сух клон.

– О, Валера отново влачи трупи...

Сенсей се огледа.

– Браво на него. Приготвя дърва за вечерта, за разлика от някои други, – той погледна недвусмислено към Володя, а после проговори, – в това число и мен самия.

– Предложих му да се изкъпе, но той си е особен и стои на страни от компанията.

– Притеснителен е. За първи път е сред нови хора. Не познава никого, освен тебе.

– Точно така, – произнесе Володя. – Между другото много бих искал да си поговоря с теб за него. Не е лош човек. Съдбата му е доста тежка. Да помогнеш малко, за да не си навлече отново някакви проблеми... С него сме приятели още от детството. Съсед по махала така да се каже, по-рано и в спортната зала ходехме и в двора се въртяхме в една компания... Родителите му работеха на север, а баба му го възпитаваше. Хубава жена. Когато родителите му се върнаха, тъкмо бе навършил 14 години. Тогава и започна „веселия му животец“. Бащата се пропи и започна да бие жена си, а тя, без да му мисли много се разведе и се ожени за друг, който се оказа същата отрепка. Само едни скандали в семейството. Валера започна да психясва с причина и без причина и се оказа в панделата, заради някаква глупост. Тъкмо бе навършил 18 години. Не успя да устиска до службата още месец и преби някакъв мъж. Осъдиха го на една година. Излезе. Въртя се, въртя се, но никой не го взимаше на работа. Освен това и баща му постоянно му дълбаеше мозъка, един вид нямал намерение да издържа рецидивист. На кратко, пари няма, а на млади години на човек му се искат много неща. Тръгнал да си търси късмета, но така и не го намерил. Върнал се, но у дома нямало как да живее, а квартира не можел да си позволи. Тогава се свързал с местните бандюги. Заминал да живее в някаква квартира в съседния район. Оженил се. Но не минала и година, когато го хвърлили на кучетата. Така го наредили, че без да се усети, отново влязъл в панделата, добре че се отървал само с „петачка“. Докато си седял в затвора, жена му го напуснала, а родителите му загинали в автомобилна катастрофа. От роднините останала само баба му, при това на преклонна възраст... Ето, тъкмо излиза от затвора, в джоба му още стои справката... На кратко, живота му не е захар. А не е лош човек.

– Да бе, не е лош... само три пъти осъждан, – с усмивка произнесе Сенсей.

– Просто живота му се стекъл по този начин. Колко години вече го познавам! Писах му писма в затвора, един вид да го поддържам морално. Последните четири години много

често си писахме. Хубаво ще е ако успеем да му помогнем и да се уреди някъде, та да не полети отново в пропастта... Момъка е слабохарактерен, неустойчив...

– Неустойчив, казваш?! – Отново се усмихна Сенсей и погледна с някакъв странен поглед към Володя, който веднага се смути.

– Като нищо ще попадне отново под влиянието на някой тъмен субект и ще сътвори поредната глупост...

– Добре, ще измислим нещо...

* * *

С шеги и закачки незабелязано дойде и късния следобед. Олег и Сват се заеха с физзарядка. Този „глупав“ навик вече бе станал неотменима потребност за мнозина. Действията на двамата като вирус заразиха и останалите. Баретите имаха малко по-различна тренировка от тази на сенсеевите момчета, което разпали любопитството на двете разгряващи страни. Дума след дума, мъжете започнаха да споделят натрупания опит. А после разгрявката въобще премина в леки спаринги.

През това време отец Йоан, Сенсей, Володя и Николай Андреевич все още се опитваха да хванат нещо, периодически улавяйки по някой дребосък, както се изразяваха, поне за миризма на рибената супа. Мъжете се надяваха тайно да чуят позвъняването на хлопатарите на дънните въдици, и най-накрая да уловят нещо струващо внимание. Ако бяха някакви старци на преклонна възраст, естествено, че нямаше да ги интересува нищо друго, освен въдичката и самия процес на риболова, но във вените им все още кипеше буйна кръв. Тъкмо за това започнаха все по-често да поглеждат към практикуващите спаринг момчета. Най-накрая Вано не издържа и оставяйки своята въдица на отговорно съхранение при Володя и се присъедини към трениращите.

– О! – Възкликна Сенсей. – Щом отчето се запали да тре-

нира, следователно сега ще започне назидателния процес. Хайде да погледам.

Когато дойдоха и останалите, отец Йоан вече изпълняваше своя репертоар. По време на спаринга Стас, без да иска разцепи устната на Женя, когато двамата се опитваха да демонстрират на Володените момчета някаква интересна техника. Отец Йоан се засуети около Женя, все едно грижовна кокошка над своите пиленца и едва ли не на сила приложи студения компрес върху Женината устна. Вторият, първоначално се дърпаше, един вид нищо особено, но накрая се предаде под натиска на отец Йоан. Тази сцена привлече неволно вниманието и на останалите зрители.

– Ето... ето... винаги се случва така: тялото страда от глупавия разум, – разтълкува отчето смисъла на Женината грешка. – Вътре в теб трябва да се намира Божията сила, без нея телесата ти са просто прах, безкрайни страдания.

– Та нали безкрайните страдания на тренировките, в крайна сметка водят до „устойчивостта на тялото по време на бой“, – шеговито отговори Жеката, опитвайки се да стане от дънера на „болните и провинилите се“.

Но отчето очевидно не бе завършил със своята поучителна лекция и постави ръка върху рамото на Женя, приковавайки го отново към мястото му. На отец Йоан му беше много по-лесно да изнася своята поучителна лекция гледайки го от горе, от колкото да „гледа пъпа“ на този почти двуметров гигант.

– Не е така... Най-важното в човека – е Духа Божий. Той, а не плътта суетна е истинния източник на силата. На него уповавай...

– ... а сам не можеш да си помогнеш, – рязко го прекъсна Женя, опитвайки се да стане отново.

Но Вано отново го върна на мястото му с „желязната“ си ръка. Отчето поклати глава и погледна към приближилият се Сенсей. Имитирайки глас на старец с любимото му ударение на буквата „о“, Вано произнесе:

– Е, не, каква е младежта днес? И действията, и словата? Когато бяхме млади не сме правили такива глупости! По-

стоянно искахме съвет: „Може ли това, може ли онова?“

Сенсей и Володя се усмихнаха, гледайки отчето.

– Опитвам се да ти налея в кухата кратуна, че не трябва да се надяваш на своите мускули, а на Духа Божий, който е в теб самия, – продължаваше с поученията си отец Йоан. – Без него – си просто една непотребна вещ, парче плът!

– Аз ли съм непотребна вещ?! Аз ли съм парче плът?! – възмути се Женя и се изправи наперено пред слабичкото отче.

Комичната ситуация предизвика бурен смях сред цялата публика. Вано погледна огромния напомпан с мускули Женин торс, измери го с презрителен поглед и махайки с ръка, произнесе:

– Слабак! Нима това е сила?! Това е само един надут чувал с кости. Само да го духна и ще отлети като перце. Ето сега ще ти покажа какво означава истинска Божия сила, насъбрана благодарение на тайнството наречено молитва.

При тези свои думи отец Йоан поучително вдигна своя показалец. После се съблече демонстративно до кръста. Пред присъстващите се появи жалко зрелище: кльощав поп, който все едно излизаше от концлагера Бухенвалд. На тялото му отсъстваха, каквито и да било наченки на мускули. Под бледата попска кожа прозираха единствено множество необикновено дебели жили, от които приличаше на изгладняла крава. Но върху този не маловажен факт, както и на необикновено широките китки и дебели лакътни и раменни стави, можеше да обърне внимание единствено истинския професионалист. А за всички останали външният му вид предизвикваше единствено съжаление и силно желание да се даде на това недохранено чудо на природата поне нещо за ядене. Дори Жеката, който бе готов на единоборство с него като видя тези ходещи „мощи“ моментално спусна парата.

Всички гледаха с нескрити усмивки към странното отче, което предизвикваше съдбата. Създаваше се впечатлението, че едно докосване с пръст и ще се разглоби. Никой, дали от уважение, дали от състрадание, не пожела да се приближи до отец Йоан, който се бе сприятелил с всички за някак-

ви си двадесет часа.

– Е?! – Отчето важно подпря своите ръце в очакване на желаещи да премерят сили. – Кой се смята за силен? Излизайте. Хайде, двама, трима, та дори и осем човека. Силата на Духа – е велика сила. Тя е способна далеч на по сериозни неща.

Виждайки, изпълнени със съчувствие и жал погледите на момчетата, Сенсей реши да се притече на помощ на отчето:

– Хайде, хайде, не се притеснявайте маловерци такива. Щом отчето глаголи, че „може“, значи наистина „може“.

С помощта на неговата „благословия“ народа живна. Забелязвайки сериозното лице на Вано, Жеката се приближи към Сенсей и в невъзможността си да намери подходящите думи в своя речник и да изрази своето възмущение, посочи няколко пъти с ръка в посока на отчето.

– Сенсей, къде?! – Беше единственото, което успя да се откъсне от устата му. – Мога съвсем случайно да го задяна и ще се разпадне, защо да си взимам такъв грях на душата... А ударът ми е...

И без да намери подходящите думи, Жеката ритна с мощен удар „Йоко“ близкото дърво, което имаше по-голям диаметър от торса на отец Йоан. Дървото се разклати и от него се изсипаха сухи клони.

– И къде?! – Отново повтори своя въпрос.

На което, абсолютно равнодушния към Женината демонстрация отец Йоан, произнесе поучително със своя попски акцент:

– Не в плътта, сине мой е силата на духа, а в душата. Иисус се изплюл върху смокинята, която не давала плод и тя мигом изсъхнала. А от твоя напън се посипаха единствено сухи клечки.

– Добре, – нахъса се Жеката, готви се да ни демонстрираш своята правота.

Тъкмо това и очакваше Вано, който се оживи и като някакъв глашатай започна да разгрява страстите сред публиката.

Кой още иска да усети на собствената си кожа силата на духа? Какво, само един ли има кураж? – Отчето посочи с пръст към Жеката. – Само един войн срещу тази мощна сила... хайде, излизайте, по-смело... настоявам да бъдете максимално сериозни и концентрирани, тъй като ще ви го демонстрирам за първи и последен път.

Мъжете се усмихнаха, възприемайки думите му посвоему и повече за шоуто, започнаха да излагат своите кандидатури. Сенсей се усмихна загадъчно, а после предупреди, дали на шега, дали сериозно:

– Гледайте, но помнете: очите лъжат. Отчето е голям любител на шегите. Дори и да ви приказва така, дръжте ушите си наострени. Съветвам ви да работите на пълен контакт, – и с нотка на черен хумор добави: – за да не ви е за последен път.

Най-накрая се събраха осем души, желаещи да участват в тази комедия. Всички наобиколиха Вано, на разстояние около 2-3 метра. Жеката нарочно застана срещу него. От една страна, разбира се, отец Йоан успя да го навие на спаринг, но от друга момъкът наистина изпитваше жал към отчето. „Той дори не може да си представи с каква сила ще се сблъска, размишляваше Жеката. Три барети, преминали през една камара горещи точки, на това отгоре и нашите момчета. Къде се навира между шамарите? Само да го халосат един път и ще стане на прах... Един удар?!“

В този момент на Жеката му хрумна грандиозната идея да се направи на „благородния рицар“, да нападне Вано първи и да го свали с някакъв простичък удар, за да го опази от мощните удари на останалите и съответно от вероятните „множество травми“. А легналия на земята, както е известно, не се удря. Въодушевен от своята мисъл Жеката застана в бойна поза и без да мисли дълго започна пръв атаката, нанасяйки удар с юмрук в гърдите, след който (в което Жеката нямаше никакви съмнения) отчето щеше да се озове на земята. Но не бе писано!

Отец Йоан стоеше свободно с издаден пред себе си крак. Но в момента на удара, неговото кльощаво тяло с лекота се

отклони на страни, все едно перце, духнато от ураганен вятър. Съкрушителния Женин удар, носещ в себе си силата на повече от 100 килограмовата му маса, прелетя на броени милиметри от гърдите на хилавия отец. В този момент жилите му се издуха по необичаен начин и дясната му ръка, подобно на куршум по време на изстрел влетя в гърдите на Жеката, нанасяйки с разтворена длан мощен ответен удар, подобен на удара „камбанка“. Въпреки всички физични закони тялото на „благородния рицар“ излетя от удара на хилавата ръка на отчето с такава скорост, все едно Женя се бе сблъскал с експресния влак, бързащ да навакса своето закъснение. Още преди „благородният рицар“ да се приземи в зададената от Вано посока, стоящите до този момент с усмивки на уста мъже реагираха на контраатаката. Поскоро реагира техния мозък, който с години бе трениран да откликва на различни екстремални ситуации. Подсъзнанието мълниеносно оцени обстановката, блокира емоциите и включи рефлекса за самозащита.

Стас се намираше най-близо до отчето, от дясната му страна. И когато се случи неочакваната контраатака, крака на младежа моментално нанесе удар „Маваши“ към него. Но почти едновременно с повдигането на неговия крак, отец Йоан клекна и с ловкостта на пантера нанесе с левия крак мощно подсичане на опорния крак на Стас. Краката на момъка излетяха във въздуха, той тупна на земята по гръб и моментално се прекатури на безопасно разстояние. Едва тогава дойде на себе си и започна с преценката на ситуацията. Но тялото му не бързаше да се включва в боя, което му позволи да стане свидетел на грандиозния сблъсък. От съседните храсталаци се измуши и Жеката, чиито възхитени очи не можеха да се отлепят от невероятното превъплъщение на отчето.

През това време Вано грациозно се разправяше с останалите. Неговите крака се редуваха мълниеносно нанасяйки удари по своите противници. Веднага след Стас, от своеобразния кръг излетяха, с разлика от няколко секунди, други трима бойци.

На Андрей няколко пъти му се отдаде да избегне ловко атаките на Вано, най-вероятно, защото не бяха насочени конкретно към него. Окрилен от подобна призрачна надежда за победа, момъкът предприе яростна атака. Издебвайки момента, когато лицето на Вано бе открито, той нанесе с все сила удар с крак „Мае Гери“. Но тялото на отчето моментално се отклони назад като някакво махало. Вано подхвана с ръка летящия към него крак и ускори неговото движение. И вместо да позволи на загубилия равновесие момък да се приземи „спокойно“ по гръб, така го срита по задника, че пишман боецът рязко смени своята траектория от свободно вертикално падане към ускорен хоризонтален полет и полетя като торпедо към храстите. Очевидно вече бе омръзнал на отчето със своите подскоци.

По времето на демонстративния полет на Андрей, останалите Костик и Руслан, инстинктивно отскочиха на страни от отец Йоан, очевидно не желаейки да изпитват чувството на безтегловност. Отец Йоан, се огледа и им махна с пръст:

– Моля, бъдете любезни да се явите...

На което двамата отговориха с усмивка:

– Не, отче, много благодарим. Сутринта вече се причастихме...

С тези свои думи двамата предизвикаха всеобщия смях и разредиха обстановката. Атмосферата отново се изпълни с неизчерпаем хумор и добродушни шеги, както на отец Йоан, така и на тези, които изпитаха върху себе си „Божията сила“ на кльощавото отче. Когато всички бойци се изправиха и започнаха да обсъждат с възхищение невероятния бой, отец Йоан отново се облече в „камуфлажните“ си дрехи. Включвайки се в разговора, той посочи демонстративно с пръст на горе и произнесе многозначително:

– Виждате ли, чада мои, с какви сили ни дарява Божията вяра, службата на Господа...

След това се усмихна, погледна към Сенсей и добави:

– ...Е, и естествено дългото приятелство със Сенсей.

Тълпата отново се заля от смях, спомняйки си множе-

ството куриози, свързани с „дългите години дружба със Сенсей“. След този случай авторитета на Вано се вдигна още повече и най-вече в очите на Женя, който след незабравимия полет просто не знаеше как да му угоди. Дори предложи учтиво да измие джипа му, който вече възприемаше като „най-уникалната и практична кола по нашите пътища“. Един вид нима може да се допусне такъв красавец да седи не измит цяла нощ, заедно със спящия в него стопанин. Най-добре е веднага да бъде приведен в надлежното, блестящо състояние. Хем ще радва окото, щем ще се диша по-лесно в купето. Отец Йоан не се съпротивляваше на това „чистосърдечно“ Женино предложение и му подаде с хитра усмивка ключовете.

Първото, което направи Женя бе да премести колата на ново, по-равно място, което бе много по-близо и до реката. А после хукна ентусиазирано с кофа под ръка за вода под съпровода на приятелските шегички от сорта: „попския лакей“, „сигурно се готви да се подстриже в монашески сан“. Но Жеката само се усмихваше в отговор. Той миеше джипа с такова внимание и грижа, все едно цял ден мечтаеше само за това.

* * *

Вечерта вече почти бе преминала в нощ, когато компанията се успокои от своите бойни страсти. Всички бяха насядали около огъня и с огромно удоволствие си пийваха великолепен билков чай.

Повяваше лек ветрец. Небето бе обсипано със звезди. Топлината от огъня, свежия въздух с аромат на иглолистна гора и множеството блещукащи звезди на небето създаваха особено свето възприятие, което възникваше в много хора, откъснали се от задимената и механизирана градска среда в подобни простори на живата природа. Седенето в тази прекрасна, тиха атмосфера носеше изключително удоволствие и

провокираше към разговори и съзерцание на огъня и звездите.

– Каква красота, – произнесе Татяна, съзерцавайки звездното небе. Звездите са толкова ярки, толкова притегателни...

Момичето не успя да сподели своите впечатления, когато в нейния очарователен свят влезе Костик със своите неизменни логически размишления.

– Това е защото сме близо до водата. Освен това наоколо няма никакви населени места с тяхното нощно осветление, а и въздуха е разреден. Тъкмо за това звездите са толкова ярки.

Андрей хъмна и не се сдържа да даде своя саркастичен коментар:

– Ама че анатомия на разсъжденията имаш! Ако сега сред нас се намираше поручик Ржевски, със сигурност щеше да ти спретне един дуел, при това с ръката на майстора, та с крака по муцуната. Дамата ти говори за звезди, а ти ми говориш за разредения въздух.

Всички се разсмяха. Към Костик, от всички страни се понесоха шеги и вицове, които едва успяваше да парира със своите любими афоризми, което пораждаше още по-голяма вълна от смях. В края на краищата той не издържа този словесен натиск и шеговито нападна Андрей, причинителят на този „скандал“

– Винаги се случва така! Какво бе казал френския комедиант: „Къде ли само не ме задяна! Където и да се обърна все съм мишена на твоите островърхи стрели“. – И поглеждайки укорително към своя приятел, произнесе своя любим стих, който доста често използваше при измъкването си от закачливите ситуации:

– Аз зная, господине мой, колко сте красноречив
Главата ви пращи от примери.
Но може би е време да се спрете? Да се погледнете сега
И да ме оставите на мира с моята съдба.

– Е, какво мога да кажа? – разтвори ръце Андрей. – Една дума – дипло-мат! Ето за това го уважавам, защото се е ус-

тремил към далечината и бяга с превелико удоволствие.

На което Жеката се усмихна и погледна към отчето:

– Да, такава вечер като днешната ще направи от всекиго изкусен дипломат.

Всички отново се разсмяха. Когато смеха утихна настана продължително мълчание. Народът отново се потопи в мълчаливото съзерцание на огъня и нощното небе. Огнените езици танцуваха своя очарователен танц под мелодичното пукане на съчките, които от време на време пукаха с такава сила, че от тях излитаха хиляди искри, които се завъртаха в игриви вихри върху тъмния фон на нощта. Това ги правеше да изглеждат досущ като звездите на небето, но появяващи се за миг и в миг изчезващи.

Първи наруши тишината Николай Андреевич, който разглеждаше небесните светила.

– Звездите наистина са необикновени... Само като се замислиш, колко светове има около нас, колко галактики, живеещи своя собствен живот, сблъскват се, отдалечават се, разрушават се... Някъде се случват грандиозни катастрофи, някъде се зараждат нови форми на живот. И целия този живот постоянно кипи в тази огромна Вселена. И само като си представиш тези огромни пространства, форми, тези луди скорости на движение на галактиките от няколкостотин километра в секунда, а и въобще целия този гигантски процес, изниква неволния въпрос: кои сме ние всъщност на фона на всички тези милиарди звезди? Нашия живот дори не е и един миг... И все пак осъзнаваме целия този кипящ живот. И не просто осъзнаваме, а и опознаваме и изучаваме процесите, сътворението и гибелта на тези огромни обекти. Създава се такова впечатление, че са ни позволили да погледнем през ключалката на мирозданието, при това само с едно око, както в микро, така и в макрокосмоса.

– А защо само с едно? – Със смях попита Руслан.

– Как защо? – Шеговито произнесе Костик. – За да удовлетворим своето любопитство как живеят другите. Та нали това е вечния „махленски въпрос“!

Николай Андреевич се усмихна и произнесе:

– Аз пък си мисля, че ако това беше просто един „махленски въпрос“, нямаше да ни се дава толкова подробна информация под формата на формули и цифри, потвърждаващи очевидното за човешкия ум. Тук е уместен друг въпрос: „Защо?“ най-вероятно за това, за да разберем нещо много важно, което ни касае лично, нашата същност, нашата природа...

Отец Йоан кимна с глава в знак на съгласие с него.

– Най-вероятно тъкмо за това Бог не крие от нас своите тайни, тъй като знаейки нашата природа иска самите ние да вникнем по-дълбоко в Неговите закони на творението, за да можем опирайки се на тази основа, ние Неговите чада, да станем пълноправни участници в Неговото съвършено творчество. В Библията се намират следните великолепни редове в сборника с послания на свети апостол Йаков, глава 1, стих 25-ти: „... Но който вникне в съвършения закон на свободата и постоянствува, той, като не е забравлив слушател, но деятелен изпълнител, ще бъде блажен в дейността си“. – И завършвайки цитата, поясни: – Блажен, тъй като изпълнява правилно това, за което е създаден.

– Д-а-а, – замислено произнесе Николай Андреевич, след това се оживи, спомняйки си нещо и се обърна към Сенсей. – Между другото имах един уникален пациент, астроном. Обикновен депресивен случай. Изпитваше самота, тъй като жена му го напуснала и отишла при друг. Та този учен доста интересно изразяваше своето състояние с различни асоциации от живота на звездите. И най-главното бе, че в него присъстваше разбирането, нищо, че беше в малко завоалиран вид, че самотата всъщност е илюзия на психиката, нейна измислица, тъй като човек реално се намира заобиколен от социума. И чувството на самота, до голяма степен възниква, защото човек не успява да се адаптира в него. Всички тези размисли астронома интерпретираше по един много интересен начин чрез езика на своята професия. Казваше, че ако се гледа на звездата, то тя също изглежда като самотен обект. А всъщност това е просто илюзия на нашето невъоръжено око, тъй като дори

и съвременните телескопи различават в една такава звезда от 300 до 500 звезди.

– Ха, това е дреболия, – махна с ръка Женя, показвайки, колко е компетентен по дадената тема. – Ако погледнеш в някой съвременен микроскоп ето това... – Неговия пръст се насочи към отец Йоан, но погледите им се срещнаха малко преди да го посочи и Жеката рязко смени направлението на пръста си в противоположна посока, сочейки Стас. – На ето този подозрителен субект, какво ли само няма да открием!... Цяла вселена от всякакви живи твари като общностите на бълхите, микробите и всякакви други дребно пакостни паразити.

– Ти самият си дребно пакостен паразит! – Парира го с усмивка Стас. – Това се вижда и с невъоръжено око...

Цялата компания се разтресе от смях. И когато веселието утихна, Николай Андреевич предложи:

– Е, това само доказва, че звездите и хората си приличат по много неща. Всичко е както в обичайния ни живот. Звездите са като хората, „живеят“ на групи – клъстери, в които са свързани помежду си посредством силите на взаимно привличане. И кое е най-интересното, както в човешкия социум, така и при тях, най-често се срещат бинарните системи...

– Какви, какви? – Попита Виктор.

– Двойни системи, – поясни, Сенсей. – Това е когато две слънца се въртят около един общ център на общата маса.

– Да, – потвърди Николай Андреевич. – Онзи астроном разказа, че това са много стабилни системи... И освен двойни има и тройни, и четворни, и петорни звездни системи. Вярно, срещат се по-рядко, от двойните. Човека отдели изключително внимание на тройните, съпоставяйки ги със своя случай. Излиза, че тройните звезди не са способни да съществуват устойчиво. Защо се случва така? Две от звездите просто изхвърлят третото тяло и започват да се въртят стабилно продължително време.

– Естествения закон на механиката, – произнесе Сенсей, свивайки рамене. – Третото тяло възмущава движението на

всяко едно от другите две и като правило води до разпадане на тази система.

– Невероятни закони, и най-главното, колко си приличат с човешкия социум, – произнесе Николай Андреевич.

– Също така е важно как се гледа на този социум, – с усмивка добави Сват. – Особено троицата. Ако става въпрос за група, в която присъства жена – то това е едно, въпроса е доста деликатен, не споря. Но ако това е мъжка групичка... При тях се получават такива стабилни системи, че започваш сам да се удивяваш на подобно взаимно привличане. И най-главното: мислят не за четирима или петима, а именно за трима, нито по-малко, нито повече.

– Така е много по лесно да се разсъждава, получава се своеобразна цялостност на умовете, – добави Богдан.

– Правилно, потвърди Олег и уточни. – При четворката единия вече е излишен.

– Най-интересното е, че там е абсолютно същото, – със смях произнесе Николай Андреевич, посочвайки към небето. – При тях четворките и петиците също не са надеждни колективи. И се разпадат много по-бързо. Всичко това показва, че в природата действат едни и същи закони. При звездите подобни съжителства могат да се случват много пъти през целия им живот. И звездата, както обясни моя пациент, може често да сменя своите партньори. Тоест, например в плътните звездни клъстери, звездата може да мигрира в различни групи до шест пъти...

Жеката погледна лукаво към отец Йоан.

– Отче, та това е небесно прелюбодействие. Къде е църквата?

Отец Йоан направи „умно“ изражение на лицето, погледна към звездите и обясни със своя попски глас:

– Всичко се предопределя от волята Божия, чадо.

От което всички отново се разсмяха.

– И това е вярно, – весело кимна Николай Андреевич и се обърна отново към Сенсей. – Като цяло това не бе просто някакъв си пациент, а цял склад с психологични аргументи за нашите депресивни клиенти. Така ме зарази със своя

съпоставителен анализ, че след нашите беседи самият аз се заинтересувах от тази наука. Дори ми носеше книжки по астрономия.

Сенсей се усмихна и попита шеговито:

– Не успях да разбера, кой на кого е бил пациент?

– Е, понякога се случват и такива казуси в медицината, – със смях подкрепи неговата шега психотерапевта. – Знаеш ли как казват често нашите доктори: „Понякога ти се пада толкова „талантлив“ психар, че няма да успееш да мигнеш, когато вече е успял да те вкара в своето положение“.

Компанията отново се взриви от смях.

– Можеш ли да си представиш, какво прочетох в тези книжки?! – Продължи Николай Андреевич, споделяйки увлечено своите впечатления. – Излиза, че в сложните звездни системи, съставени от 100 – 200 хиляди звезди, взаимодействията между тях се променят кардинално, нещата са много по-различни от обикновените съзвездия. Звездата вече не чувства всеки съсед, а общото поле и се движи много по равномерно. Тоест, влиянието на съседите се балансира.

– В галактиките често се срещат подобни устойчиви колективи, – отбеляза Сенсей все едно се подразбираше от само себе си.

– Ето! Тъкмо за това говоря. Всичко е направо както в човешкото общество. Едно към едно с психология на масите! Реално масата нивелира индивидуалността на човека, тоест в много отношения уеднаквява абсолютно различните индивиди и придава на всички нови качества. Нека взема например психологията на тълпата от Густав Льобон. Какви са главните отличителни признаци на индивида в масата? На първо място анонимността, изчезване на съзнателната личност. На второ, доминацията на несъзнателната личност, снижаване на интелекта и рационалността. Трето, появата на чувства и мисли в масата с една единна насоченост. И най-главното – формиране на нагласа в индивидите към стихийно осъществяване на внушените им идеи. Може да се каже, че всичко е както при звездите.

И това все още не е всичко. Заинтригуваха ме цифрите,

количеството на звездите в подобни сложни звездни системи. В човешкото общество също се наблюдава нещо подобно. При това не само в човешкото общество, но и в животинския свят. Биолозите имат много интересни трудове, сравняващи темата на психологията на масите с поведението на групи от животни. Обработвайки данните, учените извели оптималното количество на човешкия колектив – не повече от 150 човека. Нещо повече, тази цифра се отнася към най-различни съобщества, започвайки от племената на ловците и събирачите и завършвайки с църковните, военните и множество други колективи. Всичко започнало, когато биолозите започнали да наблюдават павианите и шимпанзетата, когато била изяснена положителната корелация между обема на мозъчната кора, конкретно челната и теменната зона, и числеността на стадото...

– А какво означава корелация? – Попита Виктор, не разбирайки съвсем добре професионалния език на Николай Андреевич.

– Това е съотношение, взаимовръзка... И така, в експериментите наблюдавали поведението на маймуните, които живеели на групи, да речем по 50 екземпляра. Всички членове на стадото се познавали. Нещо повече, дори поддържали различни взаимоотношения помежду си, сприятелявали се, враждували, сключвали съюзи. Изхождайки от своите наблюдения, съпоставили мозъчната им кора с тази на хомосапиенса и извели тази цифра на човешкия колектив – от не повече от 150 човека! Също така установили, че ако съобществото се разраства, то хората започват да се чувстват в него чужди. Тоест, губят способността да следят всичко, което се случва вътре в самия колектив. Съобществото един вид се обезличава и се разпада на различни групи. И най-главното, управлението на такъв колектив става практически невъзможно. Какво излиза? Появява се нуждата от помощници и автоматично се ражда апарата на властта... Така, че хората и звездите имат много общи неща помежду си.

– Естествено, – спокойно констатира Сенсей. – Това е

света на материята. И нейните закони са валидни както за микро, така и за макрокосмоса. За материята е характерна определена разумна организация, определени закони за оцеляване и ограничени срокове на съществуване. Материята има начало и край. Тъкмо за това няма нищо учудващо в това, че хората и звездите си приличат толкова.

Сенсей взе малко сухи дърва и ги хвърли в огъня.

– При това не само при хората, но и в останалия животински свят. Нека да вземем например мравките. Колко е организиран живота и инфраструктурата им? Създават нови колонии, всеки изпълнява строго определена задача: едни търсят храна, други пазят, трети се занимават с вентилацията, четвърти създават нови тунели, пети воюват. Сред тях има и дребни тарикати, паразити, използвачи, има и „робовладелци“. Тоест същата тази йерархия, същата тази организация... Ситуацията в галактиките е аналогична ако сравним мащабите. Крадат едни от други материя, планетите се „изяждат“ едни други, сблъскват се, отдалечават се. Хората се държат по същия начин... Дори в малкия колектив някой се стреми да бъде лидер. Двама лидери не се задържат за дълго. Това винаги води до конфликт.

– Точно така, – съгласи се психотерапевтът.

– Така, че материята си е материя. Но независимо, да го наречем, от тази обособеност, цялата материя е взаимосвързана помежду си.

– В смисъл? – Не разбра Андрей. – Какво излиза, че съм свързан с някоя звезда или с някакъв микроб, живеещ в някоя далечна галактика?

– Да, отговори простичко Сенсей, подхвърляйки в огъня поредната порция сухи дърва.

Андрей повдигна вежди от удивление.

– Запознат ли си с такова понятие, като гравитационното поле? – Попита Сенсей.

– Е...

– Неговите свойства все още далече не са изучени от съвременното човечество... А за гравитационните полета са характерни такива скорости, че ако ги сравним със ско-

ростта на светлината, все едно сравняваме скоростта на най-бързата съвременна ракета със скоростта на немощна костенурка. За гравитационните полета практически не съществува понятието разстояние, за това пък има мигновено преместване. И именно благодарение на гравитационното поле, чийто основен елемент се явява частичката По, Всеки атом на върха на твоя нос е свързан с всеки атом на слънцето, другите планети, звездите и дори, както ти самия се изрази, с атома на микроба, намиращ се в някоя далечна галактика... Та нали материята като такава е един огромен организъм, който постоянно се видоизменя благодарение на преобразуването на неговите енергии...

– Доста трудно ми е да си представя това огромно пространство със стотици милиарди звезди под формата на някакъв организъм, – произнесе Володя, гледайки към нощното небе.

– Какво да се направи, – произнесе Сенсей. – В нашата глава също има милиарди нервни клетки, които също образуват свои галактики, изникващи от момента на раждането. Всяка секунда в мозъка се случват около 100 хиляди химически реакции и ако погледнем това от позицията на някое микро същество, някакъв кварк, който „населява“ една от клетките, тогава за него мозъка също ще изглежда като нещо необяснимо и безкрайно. Това е нормално... Нашия разум е изключително ограничен. Освен това и нашето животинско „Аз“ не ни дава секунда покой, смятащо, че е „пъпа“ на вселенската еволюция и притежава неотразима външна обвивка. А реално, какво се явяваме за този огромен организъм? Просто прах от отдавна угаснали звезди.

– В какъв смисъл? – Не разбра Сват.

– В пряк, отговори Сенсей. – Никога ли не си се замислял какво представлява твоя организъм?

– Е, как? Мускули, кости, кръв...

– Погледни по на вътре, – посъветва го приятелски Сенсей. – Той е определена комбинация от химически елементи, чийто усреднен състав е 65% кислород, 18% въглерод,

10% водород, 3% азот, а за всичко останало се пада по-малко от 1%.

– А костите?

– Какво костите? Костите също са просто химия, своеобразно „депо“ за минерални соли. Същия този калций, фосфор, магнезий. И още около 30 микроелементи. Е, естествено и водата, прословутото H_2O. А сега си помисли от какво са изградени звездите, например в нашата галактика? От същите тези химични елементи, сред които най-разпространени са водорода и хелия... Както вече споменах има обща маса на материята. Благодарение на определени сили и конфигурации, тя се трансформира в различни материални обекти. Например, от междузвездния газ, постоянно, благодарение процеса на кондензиране се образуват нови поколения звезди, а от намиращия се в него прах, същите тези конфигурации образуващи планетите. Какъв е източника на светлина в звездите? Източникът се явява отделената ядрената енергия в ядрата им в процеса на синтез на тежките елементи на същите тези елементи като въглерода, кислорода, азота, силиция, желязото и т.н. Когато звездите завършват своя живот, те връщат голяма част от своето вещество в междузвездното пространство, обогатявайки го с тежки елементи.

– Тези, които са в Менделеевата таблица ли? – попита Олег.

– При това пълната таблица, включвайки и елементите, които все още не са открити на даден етап от хората... И отново, отделения газ отново се превръща в основен строителен материал за новите поколения звезди, планети и живота на тях. Излиза, че веществото, от което е образувана, да речем, нашата Слънчева система, Земята и ние самите е било използвано многократно в състава на съществуващите по-рано звезди.

– Истината казваш, сине мой, – добави отец Йоан. – По този въпрос в Библията е казано, че Господ създал човека от *праха* земен и вдъхнал в неговото лице жизнено дихание, и оживял човека, и се сдобил с душа.

– Точно така. Тъкмо за това ако човек изразходва своята жизнена сила прана, тоест „жизненото дихание“ в посока своето Животинско начало, към материята, за съжаление в крайна сметка се превръща в прах, в пълния смисъл на тази дума. А ако я използва за ръста на своята душа, започват да действат съвсем различни закони – законите на духовния свят. Това естествено не означава, че след време човешката материя няма да се преработи от земята. Тялото – е само една обвивка помагаща на духовната субстанция да озрее и като всяка друга материя – е смъртно. Но ако по време на съществуването на тази обвивка, вътре в нея се случи синтез между силата на мисълта, душата и „жизненото дихание“, тогава се ражда съвършено ново духовно същество, ако искате го наречете Личност на вечността, която става неуязвима за законите на материята.

Сенсей се умълча. И в този момент Валера, който не бе проронил и една думичка по времето на целия разговор, неочаквано попита:

– А какво е живота в неговия истинен смисъл?

Сенсей го погледна внимателно и произнесе с думи прости:

– Това е просто **езоосмоз – вътрешен енергиен тласък.**

След този отговор всички се умълчаха и потънаха за известно време в размисли. После Костик започна да разсъждава в слух:

– Но ако животът е просто един енергиен тласък, следователно трябва да го има навсякъде, в това число и разумен. Но до сега не е открита нито една планета като нашата с необходимите условия за разумен живот.

– Ще те разочаровам, – с ирония произнесе Сенсей. – Такива планети като нашата – има милиарди! И такива седящи до огъня и гледащи небето също са милиарди. Но това не говори нищо.

– Защо тогава не комуникират с нас?

Жеката си спомни нещо смешно и се усмихна:

– А за какво им е да комуникират с такива „говно-иди“,

живеещи в своето социално „говно“ и не спиращи да мрънкат? Знаеш ли какви слухове се носят? – Той се наклони напред и заговорнически прошепна, все едно съобщава супер секретна информация: – Казват, че отсъствието на контакт със Земята окончателно потвърждава съществуването на разумен живот.

Всички се разсмяха, гледайки към специалиста по „говно-идите“.

– Няма, освен шегите, – възрази Костик, оправяйки своите очила. – Какъв може да бъде разумният живот в космоса, ако там няма абсолютно нищо, дори и прах?

– Не само на планетите, но и в космическото пространство има разумен живот, – възрази Сенсей. – Разбираемо е, че за нашата физиология е нужен кислород. За живота най-важното – е енергийния тласък, тоест езоосмоза. Такъв тласък към живот е способна да даде топлинната енергия, или електромагнитните и гравитационните полета, т.н. Тогава ще има живот, но различен от биологическия. Просто сме свикнали да си мислим, че основните градивни елементи в живите същества могат да бъдат единствено аминокиселините и не искаме да приемем никое друго твърдение. А какво представляват аминокиселините? В космоса този градивен елемент е разпръснат навсякъде, и какво от това? Аминокиселините далече не са „жилището“ в което са заселени разумните същества. Това е просто „тухла“ от която трябва да се построи „жилище“.

– И как още може да изглежда алтернативния живот? – Попита с недоумение Костик.

– Например съществуват разумни същества, притежаващи интелект, които живеят извън планетите, в космическото пространство. Те заемат огромни територии. Това е една от най-големите популации на разумни същества... Това, от което са съставени дори не може да се нарече материя, в човешкото разбиране на тази дума. В нашите земни разбирания техните „клетки“ (в които няма и намек за присъствието на аминокиселини) наподобяват формата на цилиндрични колбички. Но когато се съвместяват заедно,

променят своята форма. Това са коренно различни частици. Тяхната структура е много по-организирана и висша от нашата... В своето естествено състояние даденото същество не е много дълго, размера му зависи от неговата „възраст“ и варира от няколко милиметра до няколко метра. Когато даденото същество се намира в покой, се разпада и се слива със заобикалящия го свят. А при преместване просто се организира, това е... По принцип тези същества могат да проникват на различни планети.

– И на нашата ли? – С удивление попита Руслан.

– Разбира се. Само че при нас е много трудно да бъдат забелязани с невъоръжено око, единствено с помощта на съвременна апаратура, тъй като живеят на съвършено различни скорости... Могат да се организират, могат да се разпадат на различни части, но по време на този разпад продължават да съществуват на енергийно ниво и при необходимост отново се събират. Могат с лекота да преминават в паралелните светове...

– Но ако тези същества съществуват, нали трябва все пак да чувстваме някак тяхното присъствие, – произнесе Костик.

– Не е задължително. Нашите скорости просто не се засичат, тъкмо за това не можем да ги чувстваме. Но е напълно възможно да се фиксира тяхното движение. Когато влизат в нашата атмосфера разделените групи от „клетки“ се сближават. Когато се движат приличат на нещо от рода на продълговато тяло, около което е навита спирала, подобно на свредел от ръчна месомелачка. В този момент могат да бъдат фиксирани с помощта на съвременна техника, но скоростта на снимане трябва да е много висока и да има добър фокус на самия обект. А с други методи... По принцип не отделят никаква енергия. Топлината, която поемат циркулира вътре в тях. Възможно е да се видят и техни групи ако се проследи разпределението на топлинната енергия в целия спектър: температурата зад тях спада, тъй като тече процес на интензивно „поглъщане“ на слънчевите лъчи.

След кратък размисъл Костик отново зададе въпрос:

– А как успяват да се предвижват?

– Плъзгайки се по гравитационните полета. Гравитацията е техния транспорт. Движението им се осъществява спираловидно. Създава се впечатлението, че завихрят въздуха, когато влизат в атмосферата. Но реално, това въртеливо движение е свързано с нашите магнитни полета.

– А може ли да се улови? – Изказа своята „луда идея“ Андрей, в който очевидно се бе активирал първобитно ловджийския инстинкт.

– Да се улови? – С усмивка произнесе Сенсей. – Това е равносилно на това да хванеш риба с голи ръце.

– Защо?

– Защото не всичко е толкова просто. Нашите междуатомни и корпускуларни клетъчни разстояния са прекалено големи, за да успеем по някакъв начин да усетим преминаването на тези същества през нас. За тях сме пустота.

– Как да го разбираме това? – Попита отец Йоан.

– Е, как... Какво представлява човешкото тяло? Пустота. Ако погледнеш в нашия телесен микрокосмос може да се види, че нашите молекули, атоми, електрони се намират на големи разстояния едни от други. И колкото повече навлизаме на вътре, толкова повече пустота ще има. Пустотата в човека е от порядъка на 97.7% от неговия обем. По принцип ако махнем цялата тази пустота – всичко, което остава, без проблем ще мине през ушенцето на една игла... В дадения случай ние не се докосваме с тези същества, тъй като сме възпрепятствани от два фактора: междуатомното разстояние и ускорението на времето. Техният езоосмоз, както вече казах работи в съвсем друга честота. Тъкмо за това не се докосваме. Това е парадокс на паралелите, който още не е изучен и описан от съвременната физика.

– Нещо не мога да стопля, – произнесе Андрей.

– Например, докато ви говорех, през нашите тела, в това число и през твоето прелетяха милиарди неутрино. И дори не го почувства. А неутриното между другото е съставено от пет частички По, за разлика от колбичките на тези същества, които са съставени от три частички По. И освен това,

в своето съществувание се движим с определена скорост за определен интервал от време, – търпеливо обясняваше Сенсей. – И понеже тези същества могат да се ускоряват, това ги прави практически вездесъщи. Ние с вас не сме способни на това, тъй като не можем да излезем от своето време, в което сме затворени. За подобен преход е необходимо... нека да го наречем така, ускорение на енергийния потенциал вътре в нас, за да преминем в друг времеви диапазон заедно с нашия астрал, ментал и т.н. Ето на това ниво трябва да се случи ускорението. Тогава ще се преместим. Но отново, как ще се предвижим? Ще изчезнем тук и ще се появим в друго много по-ускорено време. Но когато се появим в онзи свят, ще се озовем в аналогичен паралел. Тоест не е изключено там да съществуват подобни морета, небе, слънце, но това ще е съвършено друг свят, който по своя живот (по своите честотни характеристики) не се пресича с нашия. Например там, където при нас има сграда, в паралелния свят може да е пустиня или гора.

– Да, света е много по-богат на живи форми от колкото си мислим, – произнесе Николай Андреевич, – и далеч не изследван.

– Разбира се, че не е изследван, – съгласи се с него Сенсей. – Може да се каже, че човечеството едва излиза от детската градина и се протяга към вратата на училището. Колко време е изминало от момента на интензивно развитие на науките? Ето, малко повече от 160 години са изминали от изобретяването на трансформатора и електрическата индукция, преди някакви си 60 години са успели да разделят атомното ядро, а преди 30 години се е появил компютъра с оптичните дискови устройства...

Всичко това са елементарни знания... и смешни срокове, имайки предвид възрастта на човечеството! Това са само първите крачки в опознаването разнообразието на света...

А формите на живот действително са изключително много! Ако хората имат достатъчно време, ще успеят да изучат и парадокса на паралелните светове. В това няма нищо сложно. Трябва само... Няма да влизаме в подробности.

Казано с думи прости, няма нищо сложно да се премине в някой паралелен свят и да се намери разумен живот ако се достигне до определено ниво на технологиите. За какво ни е да го търсим на Марс, с опасните за човека микроби ако се намира под носа ни? Пълно е с живот. Самата вселена е живот, при това в най-разнообразни проявления.

Наоколо отдавна се бе спуснала нощната прохлада и топлината от огъня ставаше все по-осезаема и приятна.

– А изхода в Нирвана, какво представлява? – Попита Стас. – Това да не е изход извън пределите на нашия времеви цикъл? Вход в друг паралелен свят?

– Нищо подобно. Това е изход извън паралелните светове, времето и пространството, изход от материалните Вселени... Ако се замислим, какво всъщност представлява живота в човешката форма? Това е временно пребиваване на духовната субстанция в последователни форми на всички молекулярни конгломерати на материята. Да го наречем така, това е своеобразна обвивка на съзряващия в нея плод, а плода се явява душата. Този плод просто сменя своите обвивки – телата в даденото време и пространство. Духовно узрелия човек не умира, той си тръгва.

Когато човек се разкрива духовно, напълно осъзнава кой е и къде се намира. Нашата Вселена е само един от многото и материални паралелни светове. В нея съществуват няколко паралелни свята. Всичките са много интересни и кипят от живот. Нищо чудно няма в това. Всеки паралелен свят в нея е материален и има своето време, скорости и многообразие. А изхода отвъд материалния свят и преминаването на духовно ниво... това вече е много по-значимо. Това е изход в реалността на Бога. И не е възможно да се обясни по-точно, тъй като нашия материален разум и асоциативното му възприятие ни ограничава... Принципно отвъд пределите на материалния свят има много по-интересни неща.

Всеки човек може да премине в реалността на Бога, защото всеки притежава частица от Бога – неговата Душа. Но парадокса е в това, че поради своето вкопчване в материята, хората приемат своята душа за някаква измислица и

приемат миговете на съществуване на своите материални обвивки за реалност, за живот.

– Нещо не мога да разбера много добре, как това тяло може да бъде илюзия, ако го усещам като нещо реално? – Озадачено попита Валера.

– Твоето тяло е просто концентрирана вълна, която получава кратък импулс под формата на жизнена енергия прана. Времето на нейното възникване след импулса и времето на нейния скоростен бяг до пълно затихване, тъкмо този интервал е нещото, което наричаш живот. Това е прекалено кратък срок. Докато се огледаш и живота ти е минал. Въпроса е как ще използваш своя живот в този кратичък момент на движение, как ще изразходваш силата на този вътрешен тласък, който ти е бил даден?

– И как мога да го използвам рационално ако не съм способен да влияя на събитията, които се случват в моя живот? Всеки ден е нов „хемороид“, проблеми и страдания.

– Запомни: всичко е в твоите ръце! Ако се промениш вътре в тебе, ще се промени и света около теб. Материалните проблеми са нещо временно, един вид лично изпитание... Не можеш да си представиш до колко мисълта ти е материална и как използва силата на твоето внимание. Ако отдадеш предпочитание на твоите лоши мисли – на какодемона, тогава извинявай, сам си виновен, че твоя „хемороид“ е преминал в хроничен стадий. А ако отдаваш предпочитанията си към добрите мисли, тоест ако ежедневно стимулираш своя център на положителните мисли – агатодемона, тогава ще бъдеш поразен от своите вътрешни промени и света около теб ще започне да се променя, все едно самия Бог е обърнал своя взор към теб и ти е дошъл на помощ. Това усещане на вътрешно Присъствие не е възможно да се опише. Когато изпитваш огромна Любов, към всичко, което те заобикаля, когато даряваш тази Любов на Бога, твоята душа, която се явява негова частица се събужда. А когато душата се събуди, тогава ще се промениш на първо място ти самия. А промениш ли се ти, тогава пред теб ще се разкрие съвършено друга реалност, ще се разтворят такива възможности,

за които дори не си и мечтал....

Разговорът, който накара неволно цялата компания да притихне, спря така внезапно, както и бе започнал. Когато Сенсей свърши със своята реч, настана тишина, която нарушаваха единствено попукванията на съчките в огъня. Всички седяха мълчаливо, потънали в тайнствения свят на своите мисли. Пламъкът на огъня загасваше, оставяйки спомена за своето някогашно съществуване в червеникавите пукнатини на изстиващите въглени, бавно превръщащи се в пепел.

Времето беше около два след полунощ. Лекия ветрец отдавна бе стихнал. Рибата все така не кълвеше, хлопатарите на дънните не издаваха нито звук. Сенсей погледна към часовника с подсветката и произнесе:

– Предлагам докато е тихо да подремнем малко преди утрешния риболов.

Виктор започна да се съмнява:

– Ако народа сега си легне, едва ли ще може да стане в 5 сутринта.

– Не се бой, никой няма да се успи, обещавам, – с хитра усмивка го убеди отец Йоан. – Имам си великолепна аларма, която със своя звън ще събуди целия лагер.

Сенсей погледна към своя приятел и се усмихна.

– Най-важното е твоята аларма да не изпъди и последната останала рибка.

– Е, такива гаранции не мога да дам, – с ирония отвърна отец Йоан.

С тези думи всички започнаха да се пръскат, прибирайки след себе си всички разхвърлени риболовни принадлежности.

Сенсей събираше нечия въдица, която бе хвърлена небрежно до дънера, на който седяха, когато се приближи Валера. Той започна да му помага в разплитането на кордата, светейки с фенера. Момъка очевидно искаше да попита нещо, но не смееше. Виждайки, че се мъчи, Сенсей произнесе:

– Искаш ли да ме попиташ нещо?

Валера малко се смути, но след малко проговори:

– Да... Бог действително ли съществува?

Сенсей го погледна внимателно.

– А ти готов ли си да чуеш отговора? Той може да обърне целия ти живот, – и след малка пауза добави: – Ако тази тема ти е просто интересна, то сега е пълно с литература, взимай и чети. Ето, свещеника е на близо, много добър събеседник.

Валера погледна Сенсей в очите.

– За мен това не е просто интерес. Готов съм да чуя отговора от теб.

– Да, – утвърдително произнесе Сенсей. – Бог съществува.

* * *

Нощта бавно даваше място на изгрева. Тъмнината бе сменена със сивота. А тя подобно на изкусен чирак, който тренираще ежедневно своя рисунък, първо скицира беглия облик на природата, а после внимателно започна да рисува със своя обикновен молив всеки дребен детайл. Постепенно картината ставаше все по-детайлна, а сенките по-контрастни. Веднага след това започна работа и самия художник – изгрева, оцветявайки готовата скица с цялата палитра от цветове. Птиците запяха своя богат репертоар, изпълвайки пространството със своите хармонични мелодии. И изведнъж, сред тази великолепна симфония се разнесе някакъв ужасен звук, който приличаше на нещо между вик и рев на събудена мечка от зимния и сън, всички птици моментално притихнаха.

Ситуацията бе следната... Жеката се раздвижи в спалния си чувал и се събуди от някакво странно усещане, все едно тялото му се намираше в някакво неудобно положение. Той се опита да отвори своите очи, но видя единствено непрогледен мрак. Полусънен, без да разбира какво се случ-

ва, се опита да се обърне на другата страна. Но вместо това успя единствено леко да помръдне, сякаш нещо го държеше много здраво. В този момент съзнанието му започна да бие тревога, което го събуди окончателно. Момъка разбра внезапно, че ръцете му бяха завързани отпред, очите му имаха някаква превръзка, а спалния чувал в зоната на ходилата бе здраво стегнат. И най-главното, краката му стърчаха вертикално нагоре, а главата му висеше надолу и заедно с горната част на гърба се опираха в нещо меко.

Съненото състояние на Женя изчезна за миг. Той започна да се извива, опитвайки да се освободи от този необичаен плен. С всяко движение неговата „възглавница“ слизаше все по-надолу и по-надолу. Не стига това, ами и някакви дребни и гъделичкащи неща започнаха да пълзят по лицето и врата му и да го хапят агресивно навсякъде. Когато Женя най-накрая успя да махне превръзката с вързаните си ръце и да разкопчее ципа на спалния чувал, моментално видя целия ужас на своето положение. Спалния чувал в областта на стъпалата бе вързан с въже, при това с такъв хитър възел, който се затягаше при най-малкото движение. Въжето бе завързано за дебел клон на „най-доброто дърво на поляната“, а главата му, както се оказа, опираше във върха на голям мравуняк. Женя бе разрушил горната му част в опитите да се освободи и съответно бе атакуван от пълчища дребни войни решени да отмъстят за нанесената им обида и щети. Момъка започна да маха пред себе си с вързани ръце, за да изтръска налазилите го „вчерашни съюзници“, но само усложни своето щекотливо положение.

В тишината на спящата природа последва цяла ода за „майката“ и безчет благословии към този, на който му бе хрумнала тази шега. Последва „рева на зла мечка“, който подобно на сирена събуди целия лагер. Всички наизскачаха от палатките и колите със сънени очи, без да разберат сънуват ли или не. През това време Женя проявяваше истински майсторлък в извиването и опитите да се освободи от примките. Неговите мисли усилено „грешаха“ в предположенията си, че това е дело на баретите. Кой друг би могъл

да завърже такива професионални възли?! А за групата на Сенсей въобще не можеше да става въпрос, тъй като това бяха съвършено други хора със съвсем други отношения.

Колкото и да бе странно, но на помощ дойдоха първи баретите. Освобождаването на Женя протичаше с такива бурни емоции от двете страни, че се събра целия лагер. Приближиха се Николай Андреевич и Сенсей. По-късно се присъедини и Вано и най-удивителното бе, че вида му, за разлика от всички останали бе на свежа краставичка. На Сенсей му стигаше и един поглед към приятеля от своето детство, за да разбере всичко. Той се усмихна, въздъхна тежко и поклащайки глава извъртя очи на страни. Докато сваляха със смях Жеката от дървото, все едно бе мече коала, Володя се опитваше да му докаже, че неговите момчета нямат нищо общо с цялата ситуация. Всички се събудиха окончателно, най-интересното беше, че часовника показваше точно 5:00, тоест времето за „ставане“, което бе обещал отец Йоан. На което самия Вано започна шеговито да се оправдава, един вид това било чисто съвпадение.

След като спаднаха страстите и всеки се зае със сутрешните си занимания, Жеката откри в своя спален чувал захар. Тогава най-накрая стопли кой е автора и изпълнителя на този коварен замисъл, на това непредсказуемо похищение над неговата неподражаема персона. Без да чака и минута, Женя се запъти да се изяснява с похитителя. Той се приближи наперено до Вано, който през това време бе клекнал и слагаше стръв на кукичката. Спомняйки си вчерашния полет, за всеки случай, Женя застана на известно разстояние от отчето.

– Ти си бил?! Ето кой ми организира такава „сладка сутрин“! – С обвинителен тон извика Женя, все едно бе прокурор.

– Слушам те, сине мой, – произнесе отец Йоан със своята неповторима усмивка.

– Как можа?! Нали осъзнах своята вина, честно и добросъвестно измих своите „грехове“, а ти... Та това не са просто мравки! Това са хищници! А ако бяха влезли в ушите ми

или в носа?! Можеха..., можеха... – Женя не можеше да намери подходящите думи да изрази цялото си възмущение. – Можеха да ми изядат мозъка. Точно така!

– Мозъка?! – С удивление произнесе отец Йоан и добави добродушно: – Недей да се тревожиш сине мой, не те грози такава опасност. А относно измиването на греховете... – в този момент в очите на Вано блесна весела искра. – Е, щом настояваш толкова...

– Аз?! Че аз...

Женя не успя да се изкаже, когато отец Йоан с бърза крачка подхвана ловко ръката, която Женя размахваше от възмущение и с лекота го превъртя във въздуха, използвайки елементи от бойното айкидо. Той успя така да го хвърли, че момъкът излетя на няколко метра навътре в реката и цамбурна мощно във водата, предизвиквайки цяло речно „цунами“. А когато подаде своята глава над водната повърхност, първото нещо, което произнесе бе:

– За какво?!

Отец Йоан се усмихна, и отговори все едно не се бе случило нищо:

– Ето виждаш ли, сине мой, не ти останах длъжен. Умих те със светата вода от глава до пети.

– Инквизитор! Унищожител на души! Водата е ледена. Тука е като в ада...

– В ада?! Това е дреболия, сине мой, в сравнение с истинския ад. Не можеш да си представиш какво ги очаква някои плискащи се „водоплаващи“... – с черен хумор започна да го плаши отец Йоан.

Цялата тази сцена предизвика смях сред наблюдаващите. А Сенсей, гледайки от брега на плисналата се вода, поклати с глава:

– Ето това е, изплашихте и последните рибки. И това ми се наричат рибари...

* * *

Сутринта бе прекрасна. Очертаваше се много тихо и хубаво време. И всичко щеше да бъде супер, само ако не беше отсъствието, на каквато и да е активност на самата риба. Отец Йоан заедно с Жеката постоянно се заяждаха един с друг, но колкото и да бе странно, накрая седнаха заедно да ловят риба. По скоро седналия бе отец Йоан, а Жеката започна да му помага от скука, закачайки малките рибки на кукичката. Така се бе улисал в своето занимание, че дори започна да проявява наченки на творчество в своята дейност, доставяйки от гората различни ларви, бръмбари и паяци. Как само не се опитваха да прилъжат рибата, хвърляйки щедро захранка във водата, но резултата си бе все същия. Кълвяха единствено дребосъците. Искат или не, но момчетата действително бяха организирали истински пир за рибата, глезейки я с най-различни горски лакомства. В края на краищата всичко завърши с това, че Женя заедно с отец Йоан извършиха отпускане на греховете на всички уловени малки рибки. Прочетоха им напътствена реч, как да не се хващат на чужди кукички и безплатни захранки в своя живот, а също така как и с колко труд трябва да се добива хляба насъщен. И после с някаква тържествена мелодия изсвирукана от Женя, пуснаха рибите обратно в реката.

Губейки своя интерес към риболова, двамата започнаха да кроят планове какви шеги да устроят на другите рибари, което окончателно отказа всички от риболова. Из лагера се понесоха шеги и закачки. И естествено, измислиците на отец Йоан се отличаваха с изключителна оригиналност. Благодарение на неговите старания Жеката цял ден намираше в храната си мравки, които Вано поставяше незабелязано. И независимо от тези „междуличностни отношения“, двамата се допълваха прекрасно. Сенсей дори ги нарече шеговито „двете половинки на душата на Езоп“. Сигурно този древногръцки екстравагантен баснописец щеше да бъде изключително удивен в своя VI век преди н.е., ако някой му бе разказал тогава за подобна причудлива реинкарнация на неговата душа.

Денят мина като миг. Още по обед, следвайки примера

на Валера, цялата бригада се зае със събирането на дърва за огъня и заедно с това почисти цялата прилежаща територия от натрупалия се горски боклук. От това всеобщо старание се натрупа цяла планина с дърва. След обяд лагера опустя. Баретите заедно с Володя решиха да изследват местността по поречието на реката и да намерят добри рибни места, обещавайки да не се върнат скоро. Валера изяви желание да остане в лагера.

Очевидно бе, че Володя и неговите другари се бяха увлекли в своя риболов, тъй като дори след като завърши вечерята все още ги нямаше. Валера дори реши да се разходи покрай брега и да потърси Володя, а заедно с това и да провери дали кълве рибата на долу по реката. Той информира Сенсей за намеренията си и замина. След като Валера замина, Жеката гордо заяви за изчезването на целия „отряд“:

– Ето! Така става щом не ме взимат със себе си.

На което Вано отбеляза:

– Тъкмо без теб имат повече шансове да се върнат обратно.

Жеката се усмихна комично и всички отново се заляха от смях от неговите клоунади.

Между другото още по време на вечерята Женя разсмя присъстващите с подробния оглед на своята храна, проверявайки едва ли не всеки сантиметър от нея. За негово щастие в храната нямаше „вражески диверсанти“. И сега, когато дойде времето за чая той дори се поотпусна. Момъка победоносно погледна към седящия срещу него Вано, един вид, и ние бдим. Когато на Женя му подадоха канчето с чая, той реши дори да го пие без захар, за да не се натресе на поредния номер на отец Йоан. Взимайки от ръцете на Настя канчето с горещата напитка, той забеляза в него плуващи стръкчета чай и произнесе с усмивка:

– Така, момичета, кой прави чая? Трябваше да притиснете по-добре запарката, погледнете как плува в канчето.

– Какви ги говориш Жека, чая е с пакетчета.

След тези думи усмивката на Жеката се изпари моментално. Той започна внимателно да разглежда своите „стрък-

чета“. Стас също погледна в неговото канче и констатира със смях:

– Това са мравки, мравки.

– Ах диване такова! Но как?! – Той бе твърдо убеден, че момичетата нямаше да се вържат на такава провокация. Жеката с удивление погледна към блуждаещия поглед на Вано и едва тогава забеляза намиращия се до него чайник. – Ах! Да бяха сега тук Грийнпийс! Международната конвенция плаче за такива като теб! Безобразие, ще се оплача в ООН и ще напиша жалба до Римския Папа.

Женя не спря да се възмущава шеговито още поне половин час, получавайки в отговор уморителни коментари от Вано. От всички тези шеги започнаха да ни болят коремите от смях. Добре, че в този процес се намеси Николай Андреевич, който бе решил да използва времето много по рационално и да проведе смислен разговор със Сенсей. Още повече имаше възможност да се поговори за насъщните теми, така да се каже без присъствието на „странични лица“. Вярно сред тях се намираше Вано, но той не задаваше излишни въпроси, а и самият Сенсей нямаше никакви притеснения да говори свободно в негово присъствие. Николай Андреевич изчака докато народа укроти емоциите и започна тактично да насочва разговора в друго русло.

– Не, действително, къде ли изчезнаха нашите барети?

– Сигурно са намерили добро място за риболов, щом се отказаха дори от вечерята, – предложи Виктор, поглъщайки една след друга някакви бисквити.

– Да, ако кълве рибата забравяш за всичко на света. Тогава времето изчезва, – произнесе Николай Андреевич. Между другото, много бих искал да те разпитам по-подробно за времето, – обърна се той към Сенсей. – Все по-често ми се случва, особено след медитации, когато разбирането за време, на субективно ниво изчезва напълно. Настъпва такъв ефект... бих казал на кристалночисто съзнание. Колосално повишаване на ефективността в работата. Имам впечатлението, че когато след медитация работя с някакви текстове, все едно под ръка, по скоро в главата, имам цяла

библиотека, нужната информация изплува с огромна лекота на повърхността на съзнанието.

Въобще феномена наречен време ме вълнува отдавна, а и доста въпроси са се насъбрали. Иначе официалната версия на науката е ясна: времето в науката се използва в качеството си на измервателна единица на определени периодически процеси. Разбираемо е, че във философията – това е състояние на материята, форма на последователна смяна на явленията. Ясно е, че е неразривно свързано с пространството и че негово универсално свойство се явява продължителността, неповторимостта и необратимостта, а свойствата на пространството – са дължината, единството на прекъснатостта и непрекъснатостта. Горе-долу всичко е ясно... Но реално... според мен съществува голяма разлика между това как измерваме времето и как го изживяваме в действителност. Оставам с впечатлението, че в нашето съзнание съществуват няколко възприятия за времето, борещи се за правото на глас. Едното – е научното, което се опитва да обоснове точността и количествените изражения на времевите правила. Другото – е социалното, което се стреми да нарушава тези правила. Третото е свързано с ефекта на субективното възприятие на времето, например по време на медитациите. Четвъртото ни поразява със своите феномени в стресовите ситуации. Имам цял списък с въпроси свързани с последното проявление. Но най-напред бих искал да разбера, какво реално представлява времето.

– Времето? – Сенсей поклати глава и произнесе. – Захващаш много голяма тема... Принципно си забелязал много правилно, че времето – е доста относително понятие. Много в разсъждението за времето зависи от това, кой, с каква система за отчитане и с каква цел наблюдава даденото явление. Ако го разглеждаме в действителност в своите прояви, тогава можем да го разделим на:

1) **истинно време**, което зависи пряко от силите на Аллата; ако си спомняте, всичко в този свят (било то материя или енергия), включително и времето, съществуват изключително благодарение на Аллата, за който вече съм ви раз-

казвал;

2) **глобално време** (или абсолютно време) – интервал от време, измерващ се от появата на материята до нейната пълна анихилация в мащабите на Абсолюта;

3) **обективно време** – това е нормалното за нас време-измерване, – секунди, минути, часове, месеци, години, които са обусловени от въртенето на земята около своята ос и Слънцето, тоест стабилно повтарящи се физически процеси с равни промеждутъци от време;

4) **субективно време** – индивидуалното възприятие на времето от всеки индивид.

Но за да се осъзнаят по-добре тези процеси, ще се наложи да ти обясня дадените процеси с образен пример. – Сенсей помоли момчетата да му дадат един кибрит, от който извади една клечка. – Гледай. Да си представим, че огъня на тази клечка от мига, в който се пали до момента, когато изгаря напълно е процеса на възникване и унищожаване на цялата материя. Моментът на движението, когато взимам тази клечка, приближавам я към кутията, прилагам усилие, за да разпаля искра, разпалването на клечката и до пълното и изгаряне – всичко това е **истинното време**, тоест момента на възникване и изчезване на силата на Аллата при процеса на създаване и унищожение на материята. За нашето човешко възприятие в това време не съществува настоящето, а съществува единствено минало и бъдеще.

Глобалното време – е момента на движение на времето от първата искра до пълното изгаряне на клечката. При това целия процес ще е по-правилно да се характеризира не с горенето на клечката от фосфорната главичка на горе във вертикално положение, а именно с предвижването на огъня на долу по самата клечка. Обърнете внимание на различната скорост на пламъка.

Сенсей запали клечката и ни демонстрира равния и бавно предвижващ се пламък при положение на фосфорната главичка нагоре, тогава преобърна клечката с фосфорната глава надолу. Пламъка започна да се издига на горе и бързо обхвана цялата клечка. Сенсей изгаси клечката, за да не се

изгори.

– Нека да спрем мига, – с усмивка произнесе той. Но обърнете внимание на тези места, които успя да обхване пламъка при обръщането на клечката. – Сенсей предаде клечката, за да може всеки да я погледне. – В глобалния мащаб, грубо казано, се случва същия процес. Разширяващата се и постоянно увеличаваща се скорост на Вселената неизбежно ускорява глобалното време, и всичко това по никакъв начин не влияе на истинното време. В съвременната физика има следната аксиома за времето: Еднаквите във всяко отношение явления се случват за едно и също време. Глобалното време е относително за човешкото възприятие, тъй като логическата оценка на дадения процес се случва благодарение на материалните структури на мозъка. Тъкмо за това в днешната наука се приема, че в природата не съществува реален физически процес, с който е възможно да бъде измерено глобалното (абсолютно) време. Във връзка с това има следния постулат, че продължителността на времето зависи от скоростта на движение на системата за отчитане.

– Как така? – Не можа да разбере Андрей

– Както вече споменах, преценката на времевия поток зависи от това с каква система за отчитане на времето се наблюдава дадения процес и нейната позиция. Например, представи си, че тази клечка е с гигантски размери, да речем дълга един километър. Вие в дадения случай сте наблюдателя (или системата за отчитане на времето в дадената позиция), който за изследването на дадения процес на горене, се е качил на гигантски асансьор, издигащ се паралелно със самата клечка.

– А-а-а! – Жеката „улови“ мисълта и произнесе замечтано: – Все едно съм с каска, пожарникарски дрехи и с пожарогасител в ръка.

Всички се усмихнаха, а Стас се оплака куриозно на Сенсей:

– Е, не, с него не е възможно да се правят и въображаеми експерименти! Тъкмо си се представих в бяло облекло, както учените, с млада асистентка, когато в моята светла асо-

циация влетя този ужасен тип с пожарогасител в ръце!

– Ето! – Съгласи се с него Костик.

Групата се усмихна.

– Е това вече са частни въпроси относно качеството на възприятието, – полу шеговито произнесе Сенсей. – И така, представете си, че е започнал процесът на горене и пламъка (който в нашето сравнение представлява зараждащата се и нарастващата Вселена) започва своето предвижване от долу на горе. Ако вашата скорост на движение на асансьора е равна с тази на предвижване на пламъка, то за вашето възприятие времето ще е относително неподвижно. Ако се движите по-бързо от пламъка, тогава ще ви се струва, че времето на горене на пламъка се забавя. А ако се движите по-бавно от пламъка, ще забележите, че времето се ускорява.

– Не разбрах?! – С удивление произнесе Костик. – А защо трябва да гадая ръководейки се от своето лично възприятие, ако мога да се възползвам например от хронометъра?

– Ама че си изкопаемо с вкаменено мислене! – Добродушно произнесе Женя. – Къде е хронометъра, а къде е космоса! – При тези свои думи момъка кимна към земята и към небето.

Всички отново се разсмяха, а Сенсей отговори:

– Смеха си е смях, а Женя до някъде е прав. Какво представлява хронометъра? Уред за измерване на интервали от време, същите тези секунди. А какво представлява секундата? Това е само една условна единица за измерване на времето. Нейното определение постоянно се променя с ръста на научните познания по този въпрос. Съвременното определение за секунда е прието през 1967 година. Днес, хората приемат за секунда времевия интервал, в който влизат определен брой периодични излъчвания с конкретна дължина на вълната на атома на цезия. На ден-днешен това се смята за най-точния от всички еталони на основните единици СИ. За какво още може да се говори?! – Сенсей произнесе последните думи с някакъв двойствен смисъл, след това се умълча и продължи: – Обективното време с примера на го-

рене на клечката – е времето, за което протичат физикохимичните процеси на горенето. Нека не забравяме и субективното време – това е индивидуалното време възприятие на частичките на дадения процес.

Но тъй като глобалното време постоянно се ускорява, следователно и обективното време се ускорява. Макар от позицията на субективното човешко възприятие, обективното време да не се променя, тоест, както си е имало 24 часа в едно денонощие, така и продължава да има. Получава се времеви парадокс: от една страна времето се ускорява и човек усеща това. Както се казва, не успял да се събуди в понеделник, а вече дошла съботата. А от друга страна от физична гледна точка, обективното време си остава стабилно, имам предвид година, месец, ден, час, секунда. И целият този феномен на времето е обусловен на първо място с това, че както времето, така и пространството, се явяват неотменни характеристики на материята. Ако я нямаше материята, нямаше да го има времето и пространството. На това отгоре, времето и пространството са плътно свързани с гравитацията.

– С гравитацията? – С удивление възкликна Николай Андреевич.

– Да. **Времето, пространството и гравитацията – са свойства на Аллата, които се проявяват в енергията на частичката По. Аллатът е първопричината за зараждането и съществуването на материалния свят. И именно вътрешния тласък напред на енергията в частичката По е породил времето.** Днес можем да дадем определение на времето като някаква огромна енергия с огромна плътност... И времето, и гравитацията, и пространството са присъщи за целия материален свят. В нематериалния свят или в духовния, реалността на Бога, както искате така го наречете, в онзи другия свят, отвъд, понятия като време, пространство и гравитация изобщо не съществуват.

– Какво има там тогава? – Попита Виктор.

– Разбираш ли, не е възможно да се обясни логически,

какво има отвъд. Защо? Защото човешкия мозък е материален и ограничен. И мисълта му, независимо, че е много тънка материя, си остава материя. Защо във всички времена духовните учители казвали на хората: „Вярвай“? Защото човешкото съзнание не е способно да възприеме пълноценно онзи свят. То може или да повярва без съпротива, което се нарича чиста вяра, ако човека включва своя агатодемон; или да го възприеме като хипотеза, ако човек се колебае между своите положителни и отрицателни мисли; или да сметне всичко това за фантастика, ако човек се намира на вълната на какодемона, когато присъстват множество съмнения... Но това, което се намира отвъд предела, е напълно възможно да се почувства на вътрешно ниво. За това е нужно да се постигне определено ниво на духовно съвършенство.

– А Шамбала също ли се намира отвъд, в безвремието? – Попита Стас.

– Да. Тъкмо за това там не съществува нито минало, нито бъдеще в нашето разбиране за тях като такива.

Николай Андреевич се възползва от паузата и се опита отново да върне разговора в руслото на интересуващата го тема за времето.

– А съществува ли огледално отражение на света? Ако наистина съществува, тогава можем да говорим за физическата роля на посока на времето, както в едната така и в другата страна. Вече са намерени доказателства за веществото и анти веществото. И си мисля, че ако бъде доказан огледалния ефект на времето, тогава е напълно реално да се създаде машина на времето.

– Машина на времето? – С усмивка произнесе Сенсей. – Мога да те информирам, че тези предположения така и ще си останат предположения, нищо повече от това.

– Но защо?

– Защото е абсолютно нереално да се създаде машина на времето за материалните обекти. Ще ти обясня защо. Времето в материалния свят тече в една посока от началото на възникване на материята до нейното изчезване. Та нали

материалния свят е подложен на един и същ времеви цикъл на – истинното време. Ясно е, че материалния свят е разнообразен и в него съществуват множество паралелни светове. Въпреки това всички тези паралелни светове се намират просто на различни честоти, но... в едно и също истинно време. Тоест, напълно възможно е да се преместиш в тяхното пространство. Моменталното преместване на обектите в пространството е напълно възможно. Това просто означава преминаване на обекта от една към друга честота в рамките на същото глобално време.

– Чакайте малко, как така? – Не разбра Андрей. – та нали в различните точки на Земята има разлики във времето.

– Това, за което говориш, се отнася към субективното възприятие на времето от човека. Това са мигове. За тях ще си поговорим по-нататък... Между другото, нещо интересно за мига. До голяма степен истинното време на материалния свят с цялото негово многообразие всъщност е просто един миг, не повече от това. За нас този миг е разтеглен в милиарди години, а реално, самото време е крайно ограничено. Безкрайността и вечността в своите истинни прояви са присъщи единствено на онази страна, намираща се отвъд, тоест реалността на Бога, но не и за материалния свят. Материалният свят за онази страна – е като едно блясване с начало и край. Материалният живот може да се сравни образно с една капка вода, паднала на нажежения пясък в пустинята. Не успяла да се появи и вече се изпарява. Макар целия този процес да е просто трансформация от едно състояние в друго. Но мигът, когато се намира на пясъка, например за заряда на електрона, намиращ се в нея – е цял един живот в „безкрайната и Вселена“.

– Следователно анти времето не съществува като такова? – Уточни Николай Андреевич.

– Съвършено вярно.

– А какво ще кажеш тогава за съществуването на частици и анти частици?

– Това не нарушава законите на материята. Нали съ-

ществуват в едно и също време. Античастиците и частиците също имат своята маса и всички останали физични характеристики, като електрическия заряд или противоположния по знак магнитен момент. Това е всичко. Дори това, което ще открият учените в бъдещето, ако естествено, за нашата цивилизация настъпи подобно бъдеще, ще бъде свързано с промяна на честотата, като такава, но не и общото време.

– Добре, какво тогава ще кажеш за това, че човек по време на реинкарнация може да попадне в друго земно време, в това число и миналото? Това като цяло противоречи на твоите думи.

– Тук няма противоречие. Тъкмо в това е и парадокса. В човека се намира душата, тоест нещо вкарано от вън, от реалността на Бога и капсуловано в материята. Според всички разбирания именно тя се явява истинската антиматерия. Всичко останало, което хората наричат „антиматерия“ е само трансформация на енергията По. Когато в човека свършва жизнената енергия прана и той умира, тогава душата заедно с личностния отпечатък преминава границата на материалния с нематериалния свят, тоест отива в безвремието...

– А какъв е този личностен отпечатък?

– Това е интересен момент. Личностния отпечатък естествено е образно сравнение. Той се явява тази вътрешна същност, която човек е създал за своя живот, заедно с всички негови преживявания, памет и чувства. При това с паметта от целия си живот, всеки един негов миг от началото до края. **Защо е толкова важно да бъдеш Човек през целия си живот? Защото ако „тук“ имаш избор, както в мислите си, така и в действията, то „там“ получаваш само това, което си заслужил със своя избор.**

Тъкмо това в човешките разбирания представлява понятието „минало“, защото съдим чисто субективно, намирайки се в настоящето. **А животът всъщност е последователност от мигове, обусловени от езоосмоза, тоест от постоянния вътрешен тласък на енергията По в настоящето.** Отвъд не съществуват понятия като мина-

ло и бъдеще. Когато душата ни се преражда отново, тоест илиза от безвремието и влиза в материалния свят, попада в многопластовата реалност на настоящия момент, което в отделните си проявления ще възприемем като минало или бъдеще. Това е всичко. Тъкмо за това в нашето човешко разбиране душата може да се „плъзга във времето“ и да се въплъщава в нови тела. И никой материален обект не е способен на подобно „плъзгане“, единственото, което може да се случи с него в материалния свят е свързано с преобразуването на енергията По в настоящия момент.

Николай Андреевич превъртайки мислите на Сенсей, започна да разсъждава в слух, все едно разговаря със себе си:

– Тоест, когато човек умира...

– Между другото смъртта също има различни форми, – добави Сенсей. – Това, което разказах се случва, когато в човека свършва жизнената му енергия – праната. И при всеки човек това е различно, тъй като всичко зависи от субективното време, а възрастта като такава не играе роля. При едни праната може да свърши още в детството, при други на средна възраст, при трети на стари години. Най-главното е, че след това душата отново отива на реинкарнация. Но има и случаи на преждевременна смърт, когато човек все още има голямо количество неизразходена прана, когато е умрял от насилствена смърт или поради своята глупост се е самоубил. Тогава душата се отделя заедно с астрала, своите тънки обвивки, остатъците от неизразходваната прана от починалото тяло и не отива на реинкарнация, а продължава да съществува тук, в това време, в този живот, но на тънко материално ниво като, да го наречем... „призрак“, както обичат да наричат този „субект“ хората. И той започва да броди в това състояние нито тук, нито там, при това доста дълго време, повече, от колкото би живял в своето тяло. Защото без физическото тяло, праната се изразходва много бавно. Душата е способна да се освободи от целия този кошмар едва тогава, когато свърши праната и се разрушат тънките тела. Не е маловажен и факта, че в това същество се

изострят многократно всички преживявания, които човек е трупал приживе. Тъкмо с тези личностни преживявания, ще му се наложи да съществува през целия „живот“ като призрак.

– Страшничка перспектива, – добави Андрей.

– Така си е, – добави Сенсей. – А що се отнася субективното усещане на времето, може да се каже, че за човека то е относително. Защо? Преди всичко, защото всички процеси в микро и макрокосмоса се възприемат през призмата на човешкото възприятие, посредством оценящите мисловни процеси в материалния мозък, който е ограничен в своето възприятие. Човечеството е натрупало много понятия за време, които са необходими на хората единствено, за да съществуват по-удобно и да опознават по-добре заобикалящия ги свят. Но всички тези понятия са условни, започвайки от календарите и завършвайки с деленето на секундата на части със своите погрешности. Вземете например същата тази хронобиология, разглеждаща разнообразието на вътрешните ритми в живите същества. Според нея понятието за време във всеки организъм е относително...

– Принципно е така, – съгласи се Николай Андреевич. Ако вземем например човека, то всеки орган в него работи със своя собствена честота и периоди на колебания: колебания на мозъчните вълни, равни на 1/10 от секундата, шестсекунден дихателен цикъл, секундни основни сърдечни ритми и т.н...

Чувайки тези думи Жеката не пропусна да вкара своето гениално умозаключение:

– Ето... Винаги съм казвал на Стас: „Ти не си човек, а случаен сбор от органи“. А той не ми вярва. – И обръщайки се към своя приятел добави: – Чуваш ли какво казва умният човек...

След като се посмя с всички, докторът все пак реши да коментира този шеговит извод.

– Само на пръв поглед изглежда, че всеки орган работи „независимо“ от другите, със свои собствени колебателни процеси. Във всеки организъм има главен „време опреде-

лящ колебател“, който синхронизира работата на целия организъм, нещо като централния процесор в компютъра.

– Точно така, – кимна Сенсей и уточни: – Но все пак, всички тези секундни колебания също са относителни. Щом се променят външните условия или започне да действа активно психическия фактор, вътрешното време може, както да се забавя, така и да се ускорява, по-точно се ускорява или забавя вътрешния езоосмоз на човека. А след това се забавя или ускорява работата на самия организъм. Например при стресовите ситуации.

– Както е писал Павлов: „В основата за отчитане на времето в ЦНС (централната нервна система), лежи последователността на възбудите и затихванията и“, – добави Николай Андреевич.

– Да. Затова времето – е относително понятие, особено в биосистемата. Всички хора, животни, растения и насекоми живеят различни срокове и стареят с различни скорости. Простичко казано, всеки си има своя запас от прана, тъкмо за това биологическия часовник върви с различна скорост при всеки. Следователно, от тук се променя и време възприятието относно различните материални обекти.

– Със своя собствена скорост? – Попита Руслан. – как да го разбирам?

– Нека вземем например, реликтовите дървета и конкретно обикновения тис, който живее от 2 до 4 хиляди години. Както и другите дълголетни дървета той расте бавно, но за това пък живее много по-дълго. Или да вземем костенурките. Много от видовете живеят до 100 години. Скоростта на реакция на сухоземните костенурки е 2 до 3 пъти по-бавна от нашата. Ако минеш покрай нея пеша, за нея това ще е същото, все едно покрай теб минава мотор със скорост приблизително 50 км/ч. Или пък вземи мухата. Възприемаме я като същество със свой времеви цикъл, напълно различен от нашия. Според изследванията един ден за мухата, е както един месец за нас. Ние за нея сме невероятно бавни същества. И защо се случва така? Защото скоростта на живот на мухата е много по-голяма от скоростта на жи-

вот при човека. Съответно и скоростта и за реакция е много по-бърза... Докато, например Женя махне с ръка в опита си да я хване, тя ще успее да почеше всички свои крайници и крила, да определи от къде идва заплахата, и на къде е най-безопасно да лети. При това мухата спокойно ще се издигне, извършвайки десетки замахвания с крилцата в секунда и ще отлети.

– Нали не съм садист, – започна да се оправдава Женя, поглеждайки към отец Йоан и продължи: – за разлика от някои други екземпляри, да не посочвам с пръст. Аз обичам природата!

Но виждайки кацналия на ръката си комар моментално го сплеска. Всички се разсмяха.

– Нагледен пример на твоите думи, – с усмивка произнесе Вано.

– На този просто съдбата бе такава, – оправда се Жека-та, почиствайки остатъците на комара от своята ръка.

– Интересно, а възможно ли е да нагласим своето време така, че както се казва, да живеем щастливо и дълго и да умрем от бърза смърт! – Попита Руслан, намирайки се в света на своите мечти.

Костик се присмя и произнесе саркастично:

– Защо да не може? Дори е известен такъв случай в нашата история. Ето, Помпей, също са живели дълго и щастливо... и умрели всички в един ден.

Компанията отново се разсмя, развивайки сюжета и засипвайки Руслан с шеги. Когато завърши кратката забава, Сенсей произнесе:

– Човек е способен на много неща. Живеейки своя живот той практически не използва заложените в себе си възможности. Макар в екстремни ситуации да е способен да наблюдава техните прояви. Това касае и времето: когато субективното време възприятие се ускорява силно, а външното, обикновеното време се забавя. Най-много са се сблъсквали с този феномен хората с рискови професии: пилотите, състезателите, каскадьорите и др. Попадайки в екстремна ситуация, някой от хората действително усещат как времето

се забавя и опитват да направят всичко възможно да променят хода на събитията в този времеви интервал. А когато излизат от това състояние констатират, че само за част от секундата са извършили десетки пъти повече действия, от колкото е възможно в нормалния живот.

– Как може да се обясни това? Дали се хаби повече прана в тези мигове? – Попита Николай Андреевич, изказвайки своята хипотеза.

– Да. Резкия изблик на психическа енергия води след себе си до изразходване на голямо количество прана, което на свой ред влияе на езоосмоза на човека. В дадения случай той просто се ускорява, тъкмо за това човек успява да извърши много повече действия за един миг, от колкото в своето нормално състояние... Подобни преживявания имат и обикновените хора, сблъскващи се с остри кризисни ситуации. Така че израза „Живота ми мина пред очите за миг“ – не е на празно място.

Тук, в този времеви интервал, в който се намираме, съществува обща времева вълна... Или ще го кажа така, за да го разберете по-добре, пътуваме с определена кола на живота, която се движи с определена скорост и виждаме само това, което виждаме. Защо? Защото нашите атоми се движат с определена скорост. Ако започнат да се движат няколко пъти по-бързо, това не означава, че ще умрем по-бързо, просто това, което виждаме ще изчезне и ще се появи съвсем друга картина.

Всичко това е напълно възможно, тъй като има много измерения.

Всички се умълчаха. След кратка пауза Николай Андреевич отново попита:

– А относно преместването в пространството... Помня много добре нашите разговори за телепортацията, но честно казано до сега не мога реално да си представя как се е случвало това в действителност...

– По-точно е да се каже, да повярваш, – поправи го с усмивка Сенсей, наричайки нещата със своите имена.

Доктора се намръщи. Очевидно не искаше да поставя

въпроса по този начин.

– По-скоро да вникна в самия феномен, – извъртя се Николай Андреевич и свали своя поглед от срам, все едно се опитваше да се събере своите мисли и да формулира по-точно въпроса.

И в този момент съвършено неочаквано, практически на една ръка разстояние от себе си чу гласа на Сенсей с нотка ирония:

– Основи казваш? Основите естествено са нещо хубаво. Само че преди тях трябва да я има вярата...

Николай Андреевич се огледа удивено. До него, на свободното място, все едно не се бе случило нищо особено, седеше Сенсей, който непонятно как се бе озовал там.

– Правилно, – отново се чу гласа на Сенсей, но този път доктора го чу от предишното му място.

И едва тогава Николай Андреевич забеляза, че Сенсей се бе размножил. Единия се намираше срещу него, а другия, също толкова реален, седеше на пъна до Николай Андреевич.

– Това да не е хипноза? – Психотерапевта произнесе с изумление първото, което му беше дошло в главата.

Двамата Сенсеевци се усмихнаха.

– По зле, – с усмивка произнесе този, който седеше близо до доктора и шепнейки му съобщи някаква страшна тайна: – Това е раздвоение на личността... Както го наричат там у вас?

– Шизофрения ли? – Без да откъсва очи от втория Сенсей, автоматично произнесе не по-малко удивения Виктор, който седеше наблизо.

Вторият Сенсей се разтресе в беззвучен смях. А Николай Андреевич леко разклати своята глава, опитвайки да овладее своето недоумение и се обърна дали към Виктор, дали убеждавайки сам себе си:

– Шизофрения е когато само ти го виждаш, а когато е масово...

В този момент се запъна и отново погледна внимателно към втория Сенсей.

– Не е хипноза, не е, – успокои го Сенсей, който седеше срещу него.

– Хъм, все едно, освен хипнозата не съществува нищо друго, – с насмешка произнесе втория Сенсей, обръщайки се към първия. – Ето какво означава да се дават преждевременно знанията... Веднага започва старата песен на нов глас.

Първия Сенсей се усмихна на това тълкуване на своя „клонинг“ и търпеливо започна да обяснява на Николай Андреевич:

– Всъщност всичко е гениално просто. Пространството е свързано с гравитацията, а гравитацията е свързана с времето. А всичко заедно е свързано неразривно със силата на Аллата... на това явление са присъщи най-обикновените фундаментални закони...

Николай Андреевич гледаше с недоумение ту единия Сенсей, ту другия, очевидно, без да се доверява на своето зрение и слух. А когато Женя видя това „чудо“, едва не се задави със сладкото, което нагъваше до този момент. Без да сваля очи от това „явление“, все едно се боеше, че всичко ще изчезне моментално, сръга тихичко Стас:

– Я ме ощипи...

Стас също изпита лек шок от видяното и толкова добросъвестно изпълни молбата на своя приятел, че Жеката подскочи, като опарен, изпускайки от ръка буркана със сладкото.

– Ааа! Да ни си откачил?!

– Сам ме помоли, – сви рамене Стас.

– Не толкова силно де! Гледай каква синина ми направи, – и поглеждайки на изсипаното сладко произнесе с нотка на съжаление: – Да му се не види, колко ценна суровина отиде по дяволите!

Но сладкото тутакси бе забравено, тъй като вниманието на Жеката се превключи изцяло върху втория Сенсей. Колкото и да бе странно, но по време на този куриозен инцидент, който отвлече вниманието на присъстващите, втория Сенсей не бе изчезнал. А и по-късно, народа колкото и да се

опитваше да извършва подобни ободряващи действия, втория Сенсей продължаваше да си седи на мястото. През това време Жеката отстрани Виктор от неговото място, седна до втория Сенсей и не успявайки да измисли нищо друго му протегна ръка.

– Здравей.

– Привет, – с усмивка произнесе втория Сенсей и стисна здраво дланта му.

Жеката внимателно я разгледа, все едно бе кюлче злато, а после прошепна със съмнение:

– Сенсей, това ти ли си? – И обръщайки се към първия Сенсей добави: – Това...

Той започна да „телеграфира“ с мимики своите въпроси относно втория Сенсей. И независимо, че му се искаше да остане напълно сериозен, всичко се получи доста комично. От което първия Сенсей, до когото бе адресирана „телеграмата“, и втория, за който се опитваше да разпита Женя се разсмяха до сълзи. А Женя, виждайки, че неговите беззвучни съобщения останаха неразшифровани се опита да ги озвучи.

– А може ли... това... тебе... другия... да пипна.

Първия Сенсей кимна, тъй като не можеше да произнесе каквото и да било в слух. Жеката внимателно пипна бицепса и рамото на втория Сенсей. На което втория, изтривайки своите сълзи, произнесе:

– Ето виждаш ли! А ти искаше още да им споделиш за висшите закони. Защо реши, че са готови за това? Лично аз не наблюдавам нищо друго, освен смяна на традиционната ориентация.

Вторият Сенсей махна безнадеждно с ръка. А Женя през това време, все едно не се доверяваше на своята дясна ръка реши да опипа рамото и с лявата. Но в този момент втория Сенсей изчезна така внезапно, както се бе появил. Така че дланите на момъка, вместо да се опрат в рамото, рязко пропаднаха. Женя дори изгуби ума и дума от това неочаквано изчезване, събра двете си длани и се огледа глупаво наоколо.

Николай Андреевич веднага сложи ръка на дънера, където до сега седеше втория Сенсей.

– Невероятно, мястото е топло, – с неописуемо удивление констатира доктора.

Чувайки това нещо всички скочиха от своите места в желанието си да се убедят в това. Единствено Сенсей и Вано останаха на своите места. При това отец Йоан седеше, без да трепне, наблюдавайки всичко това с пределно сериозен вид.

– Сенсей, как го направи?! – Попита поразения Андрей.

– Ех, – махна с ръка Сенсей. – Забравете.

– Как така да забравим?! – Как така да забравим?! – Събуждайки се от това шокиращо видение, започна да се възмущава Женя. – Аз тук, разбираш ли, позволих на този изверг да съсипе половината ми хълбок, – кимна към Стас, – и се лиших от своето сладко, – посочи към обърнатия буркан със сладко, – а и едва не ми изпуши мозъка. И всичко това за едно забрави?!

Но Сенсей само се усмихваше и отвръщаше с шеги. Очевидно виждайки подобна реакция сред присъстващите, желанието му да обяснява се бе изпарило. След известно време, когато всички дойдоха на себе си, Николай Андреевич произнесе:

– Е не, наистина, Сенсей... разбирам, че изглеждахме много глупаво от страни. Но ще бъде много обидно ако нашата първосигнална човешка реакция ни лиши от опознаването на такива сериозни неща.

– Възможно и не само нас... – неочаквано добави Настя.

Сенсей внимателно погледна в очите на изказалите се, а после произнесе одобрително:

– Щом толкова настоявате, нека бъде повашему.

Всички се оживиха и се настаниха по-удобно.

– Ти говореше за някакви закони присъщи на това явление, – напомни Николай Андреевич.

– Точно така, – потвърди Сенсей и започна да разказва с желание: – Моменталното преместване на човека в пространството – е нещо елементарно. И тук не е необходимо

никакво ускорение, над което толкова си блъскат главите учените. Телепортацията, просто трябва да се научи. А за тази цел е необходимо да се знаят общите закони за времето. Тогава телепортацията ще се превърне за хората в същата обичайна реалност, както да речем светлината. Когато Едисон изобретил крушката, за много хора това било шок. Но след това неговото изобретение станало толкова обичайно, че днес влизайки в тъмна стая, съвсем естествено палим светлината, дори без да се замислим какво представлява самото електричество. А всъщност, хората до ден-днешен все още не знаят какво представлява самото електричество, тъй като са им дадени единствено неговите общи характеристики. Но независимо от това, хората изключително успешно са се приспособили към тази сила и я използват с лекота. И дори са стигнали до създаването на компютрите и тяхната обща информационна мрежа.

Така че, това, което сега ще ви разкажа, се отнася към законите на истинното време, които обуславят даденото явление. Знаейки тези закони, всеки новопоявил се Едисон ще е в състояние да се разбере с феномените на времето... И така, времето, както вече казах, – е огромна енергия, която се е зародила в резултат на трансформацията на силата на Аллата в частичката енергия По, която на свой ред породила езоосмоз По. Времето тече само в една посока, от миналото към бъдещето. То е свързано плътно с гравитацията. Заедно с разпространението на времето се разпространява и самата гравитация. За времето са характерни причината и следствието. Между причината и следствието има пространствено – времева точка или настоящето, тя не принадлежи нито на причината, нито на следствието. Въпреки това именно благодарение на нея се случва трансформацията на причината в следствие. Всичко ясно ли е, да? А сега идва ред на най-важното.

Нека да разгледаме принципа на работа на самото време. В най-първичния тласък на енергията По, пораждащ времето, се е случило прескачане на енергията от настоящето към бъдещето, тоест от настоящето в следствието, което

създало еднопосочното движение на времето. Благодарение на същата тази частичка По, която активирала времето, се появили и елементите на гравитацията. Причината се претегля за сметка на гравитационните сили към настоящия момент, създавайки по този начин гравитационното поле. И в този момент, за сметка на вътрешния тласък на По, тоест езоосмоза По, образуващ времето, се случва прескачане от настоящето към бъдещето. Тоест причината се трансформира в движение на енергията на времето. При този процес се поддържа постоянството на енергията на времето в зависимост от плътността на материята. Ако например не съществуваше енергията на времето, съответно и гравитацията, Нашето слънце отдавна щеше да е изгоряло, магнитните полета нямаше да съществуват, атома нямаше да може да удържа своите електрони и т.н. Простичко казано, благодарение на тази езоосмическа проява на времето се поддържа както външната, така и вътрешната материална среда...

През това време на свободното място далече от всички отново, съвсем неочаквано, се появи двойника на Сенсей. Той като добър домакин хвърли търкалящите се на близо съчки в огъня, а после все едно не се бе случило абсолютно нищо, започна да допълва разказа на Сенсей.

– Да, но не забравяй да споделиш, че паралелно със своите общи характеристики, времето проявява и индивидуални свойства в процеса на образуването на всяка материя. Където се случва уплътняване на времето, там неизменно се случва и уплътняване на гравитацията. Постепенно се увеличава и силата на времето. В съвременния свят времето и гравитацията могат да се считат като най-мощните енергии, естествено след енергията По. Освен това гравитацията се явява пред езоосмическо състояние на времето в процеса на еволюция на материята. Гравитацията може да се нарече като една от съставните части на времето, отнасяща се към миналото. Настоящето се явява момента на проява на енергията По, пораждащ вътрешния тласък, тоест езоосмоза.

– Не забравяйте да упоменете, че за времето е свойстве-

на асиметричността, – прозвуча гласа на третия Сенсей, който стоеше зад Жеката. Докато всички поглеждаха назад с удивление той сложи своята ръка на рамото на момъка, който чак подскочи от изненада и погледна с подозрение на стоящия зад него Сенсей. А той виждайки подобна реакция му намигна като стар познат и приятелски го потупа по рамото. – Да, да, приятелю, именно благодарение на асиметричността на времето се случва прогреса, всичко живо изживява своя срок и следва процеса на преобразуване на енергията в нови материални форми. Енергията преминава от една форма в друга именно благодарение на езоосмоза.

Докато говореше клонинга, Жеката го гледаше като теле в железница. Момъка бавно обърна своята глава и погледна към ръката, лежаща на рамото му, от което дори секна дъха му. През това време от тъмнината се разнесе гласа на четвъртия Сенсей.

– Е, щом се заформя такава забава, – произнесе той, приближавайки се до огъня откъм продоволствената палатка, хапвайки си бисквита от пакета в ръката си, – тогава им разкажете и за скоростта на светлината. Колко може да се търпи в обществото тази костенурка Тортила?

Четвъртия Сенсей се усмихна от своето шеговито сравнение, приближи се до Вано и приятелски го почерпи с бисквита. Вано взе внимателно една и объркано кимна в знак на благодарност. Но не се престраши да я яде, все едно бе някаква реликва. Сенсей се засмя, наблюдавайки неговата реакция. След това не намирайки наоколо бутилки с вода, дръпна от ръцете му канчето с чая и отпи няколко глътки.

– Благодаря, – доволно произнесе той, връщайки канчето на своя собственик.

Вано отново кимна в отговор.

– Да, разкажи им за скоростта на светлината, – помоли втория Сенсей.

– Отдавна е време да получат това знание, – съгласи се третия Сенсей. – Умеят да умножават едно по едно, а за две по две вече не им стигат силиците... Как например през 1972 година изчислили с „голяма точност“ според кванто-

вите честотни стандарти, че във вакуума скоростта на светлината е равна „приблизително“ на 299,79x10^6 м/с и това ги устроило напълно. Та това е пълен майтап, да се смята тази скорост за пределна скорост на разпространение на физическите въздействия! Кажи им, че всъщност това далече не е така.

– Е, щом смятате така, – сви рамене първия Сенсей. – Моля... Това, че в днешно време свързват скоростта на светлината с времето действително не е правилно. Светлината се разпространява благодарение на гравитационното поле. Първичният тласък, даващ ускорение на фотона, значително превишава скоростта на светлината. Скоростта на светлината е обусловена единствено от физическите си свойства. Гравитацията предава на светлината скорост и я поддържа, тъй като постоянно придърпва фотоните и по този начин я ускорява и придърпва към езоосмоза. Ако погледнем от позицията на времето, то светлината се движи на подскоци, забавяйки своята скорост в преходния период и ускорявайки я след него. Това е доказателство, че гравитацията има по-голяма скорост от светлината. Без гравитацията и езоосмоза, светлината щеше да стои на едно място, дори нямаше да го има и първичното изхвърляне на светлината, тъй като е свързано с причината. А когато причината преминава в следствие, минава през точката на настоящето, тоест времевия вътрешен тласък. Целият този процес е обусловен от първичната сила на претегляне от миналото в настоящето и благодарение на езоосмоза в бъдещето, тоест следствието.

Сенсей се умълча и събеседниците му изчезнаха.

– Най-интересното е, че в съвременната физика гравитационните въздействия се смятат за най-слабите от всички действащи сили. Има се предвид гравитационното взаимодействие на материалните тела, например, тухлите на пътя или планетите в космоса. Целия майтап се крие в това, че независимо от огромното количество теории, никой така и не разбрал, какво всъщност представлява гравитацията. Вярно, трябва да се отдаде дължимото на това, че успели

да открият, че гравитацията се състои от частици, дори им измислили название – гравитони. Но какво представлява този гравитон, никой няма ни най-малка представа. И всичко това се случва, независимо, че в човешката история не само е имало информация за гравитона, но и са се описвали подробно неговите физически характеристики. Гравитона не е нищо друго освен частичката По. Както вече споделих, цялата Вселена е изградена от тези частички. Например същото това неутрино, както вече знаете, е съставено от 5 частички По. При това има правилната форма на петовърха звезда, защото чрез неутриното се проявява Аллата, често изобразяван като петовърха звезда, която имала двойствен смисъл: като символ на женското начало и като Аллат. Макар до голяма степен това да е едно и също.

– Чакай малко, Сенсей, какво означава, че до голяма степен се проявява Аллата?! Нещо не успях да разбера добре, – произнесе Николай Андреевич.

– Разбираш ли, неутриното до голяма степен се различава от другите, така наречените елементарни частици. Първо, неутриното може да има маса, а може и да няма. Може да взаимодейства с гравитационното поле, със същите тези магнитни и електромагнитни полета, а може и да не въздейства. Нещо повече, неутриното може да се движи със скоростта на светлината, но за разлика от нея може да се забавя и да променя своята траектория. И най-фантастичната за днешната физика негова способност е възможността да се премества мигновено във всяка точка на пространството.

– Как така? – Попита Женя.

– Елементарно. Взаимодействайки си с гравитационното поле, неутриното преминава от едно състояние в друго. Да речем, че преминава от състояние на частица в състояние на енергия със строго определена честота, при което „възбужда“ гравитационното поле. Например, намирайки се в определена точка на нашата слънчева система, то създава съответната възбуда в определена точка на гравитационното поле в някоя друга галактика и по този начин, без загуба на време и независимо от пространството, изчезва

тук сега и в същия момент се появява там. Както казват физиците, създава „дупка“ във времето и пространството.

– Ама че работа! – Възкликнаха някои.

– Използвайки естествените, по точно, физическите свойства на неутриното, хората също са способни да преодоляват какви да е разстояния без загуба на време и с минимални загуби на енергия.

– Да си призная честно, звучи като фантастика. – Произнесе скептично Николай Андреевич.

– А ако бъда честен, – Сенсей направи акцент върху първите думи, – то само преди сто години атомната бомба също бе фантастика... А що се отнася до неутриното, то ще кажа дори повече: ако го нямаше неутриното, нямаше да го има и живота. Неутриното играе колосална роля във формирането на видимия свят. И също както Алата си има постоянна единица за време – 11 минути 56,74 секунди

– Ама че елементарна частица! – Удиви се Женя. – И какво елементарно е останало в нея?

– Само наименованието, – пошегува се Стас.

– Как да го кажа. Като цяло първоначалния термин „елементарна частица“ означавал, по-скоро от него се подразбирало нещо абсолютно елементарно, както казват физиците, основния градивен елемент на материята. Но след като през 1960-те били открити стотици андрони със сходни свойства, съставени от кварки и притежаващи вътрешна степен на свобода, бил измислен термина „фундаментални частици“, с който нарекли най-елементарните частици, такива като лептоните, кварките и всякакви други уж безструктурни частици, които „не е възможно да се делят на съставни части“. Сега няма да навлизам в подробностите на физиката, тъй като това едва ли ще ви е интересно. Но за да добиете обща представа ще ви дам следния пример. Нека вземем електрона. Надявам се, че всички знаете, какво представлява?

– Естествено, че знаем! – Самохвално заяви Жеката. – Това са такива малки–малки, отрицателно заредени частици, които кръжат около атома, досущ като бълхите в кучето.

Всички се разсмяха. Сенсей махна с ръка, един вид, поне това и е ясно на тази буйна главица, и продължи:

– Така, електрона бил първата елементарна частица, която била открита през 1897 година от английския физик Томсън. А втората открита античастица бил позитрона. Това е частица с масата на електрона, само, че с положителен електрически заряд. Позитрона бил открит през 1932 година от американския физик Андерсън. Е, за това, че електронния строеж на атома се определя от неговите свойства, в това число и важната за химията способност да образува химически съединения, се надявам, че също е известна на всички.

– Да! – Гордо отговори Жеката. И кучетата и бълхите са изградени от атоми, заобиколени от електрони. Количеството електрони определя кое от тях е кучето и кое бълхата!

Сенсей кимна одобрително под смеха на цялата група:

– Примерът естествено е грубичък, но указва колко важен е електрона. И така, според мнението на физиците, електрона се отнася към фундаменталните, тоест безструктурните частици. Но реално е изграден от 13 частици По или гравитони. Тъй като гравитонът е чисто хипотетична частица, не е доказана експериментално, но е изчислена теоретически и най-подходяща за описанието на частичката По, то чисто хипотетично може да се твърди, че от всички „фундаментални“ частици, единствено гравитонът се явява истинна фундаментална частица. Останалите са изградени от 3-5-7-12-33-70 и т.н. частички По. При това много от „фундаменталните“ частички, изградени от едно и също число частички По, но притежаващи различни форми и заряд, съответно играят и различни роли в този театър на материята. Като пример за това служат електрона и позитрона. И двете частички имат по 13 частички По, и двете имат спираловидна форма, разликата е само в това, че едната притежава отрицателен външен заряд, съответно лявостранна спирала и положителен вътрешен потенциал, а при другата всичко е обратно – притежава положителен външен заряд, съответно дясностранна спирала и отрицателен вътрешен

потенциал.

След като изслуша внимателно Сенсей, Николай Андреевич отбеляза тактично:

– Аз естествено не съм физик и няма да споря. Но до колкото разбирам, електрона действително има отрицателен заряд, а позитрона – положителен. За спираловидната форма също не мога да кажа нищо, не съм я виждал. Но Сенсей, за какъв вътрешен потенциал говориш, та това са елементарни частици? Нещо не мога да схвана...

– Не съм виновен аз за твоето неразбиране, – с усмивка произнесе Сенсей, – а Бор.

– Той пък какво общо има?

– Бор? Кой е той? – Попита Руслан.

– Живял такъв датски физик, който в своето време, поточно през 1912 година предложил да реши проблема на движението на електроните около ядрото с отделянето на така наречените стационарни орбити, движейки се, по които, електрона не изразходвал своята енергия.

– И какви ги е навъртял мъжкия? – С неизменното си чувство за хумор попита Женя.

– Търпение, приятелю, търпение, – с усмивка произнесе Сенсей и продължи: – Всъщност всичко е много по-просто, от колкото си го представят днешните учени. Например Земята има външен отрицателен заряд и вътрешен положителен потенциал, а Слънцето има външен положителен заряд и вътрешен отрицателен потенциал. Земята и Слънцето се движат с огромна скорост в гравитационното поле заедно с цялата Галактика. Това може да се сравни, за да ви бъде ясно, с две гири хвърлени зад борда на кораба в океана. Потъвайки във водата, гирите взаимодействат с нейните молекули, образувайки различни смущения и завихряния. Същото е и със Земята и Слънцето, движейки се през гравитационното поле, двете тела предизвикват смущения и завихряния и създават по този начин електромагнитно поле, което на свой ред образува външния заряд съгласно вътрешния потенциал на движещите се тела. Тоест ако вътрешния потенциал е положителен, съответно външния заряд ще

бъде отрицателен, както при електрона и Земята. Именно разликата между вътрешния потенциал и външния заряд създава „стационарните“ орбити, както за планетите около Слънцето, така и за електроните около ядрото. Иначе обектите просто щяха да се разлетят в различни посоки и никога нямаше да имат „стационарни“ орбити. Тъй като външния заряд се колебае и никога не е постоянен, тоест стабилен, за разлика от вътрешния потенциал, той, имам предвид външния заряд, не е способен да създава „стационарни орбити“ без участието на вътрешния потенциал. Всички материални обекти, започвайки от кварка и стигайки до звездите, притежават вътрешен потенциал, в противен случай не биха могли да бъдат материални. Именно качеството на вътрешната енергия характеризира материалния обект. Например, ако вземем чисто хипотетично една планета и звезда със същата маса и ги разрушим, или ги разкъсаме, то планетата ще отдели малко количество разрушителна енергия, а звездата огромно количество в сравнение с планетата. Аналогична ще е ситуацията ако се „разкъса“ електрона и позитрона. Но най-добрия пример, за вашето възприятие ще е атомната бомба. При малко количество вещество се получава взрив с колосална мощност при освобождаването на отрицателния потенциал на атома. В заключение бих искал да кажа, че датския физик Бор бил частично прав, но само частично (що се отнася стационарните орбити на електроните), и за много неща е грешил. Заредения електрон губи своята енергия, но за сметка на езоосмоза възстановява своя вътрешен потенциал.

А в теория на атомния строеж от квантовата механика, която разглежда атома като система от микрочастици, които не се подчиняват на законите на класическата механика е абсолютно неактуална. На пръв поглед доводите на немския учен Хайзенберг и австрийския учен Шрьодингер изглеждат за хората убедителни, но ако всичко това се разгледа от друга гледна точка, тогава изводите им са верни, но частично, а като цяло и двамата не са прави. Работата е там, че първия описал електрона като частица, а другия

като вълна. Между другото и принципа на корпускулярно-вълновия дуализъм също не е актуален, тъй като не разкрива прехода от частица във вълна и обратно. Тоест според учените Господ излиза куц. А реално всичко е много просто. Изобщо, искам да подчертая, че физиката на бъдещето е много ясна и разбираема. Най-важното сега е да се доживее до това бъдеще. А що се отнася до електрона, той се превръща във вълна само в два случая. Първият – когато се изразходва външния заряд, тоест, когато вече не взаимодейства с другите материални обекти, например със същия този атом. А втория е в предосмичното състояние, тоест, когато намаля неговия вътрешен потенциал.

– Между другото, за вътрешния потенциал, Сенсей ти бе казал, че кой да е материален обект притежава такъв. А човека? – Попита Николай Андреевич.

– Е как! За човека това не е просто енергията на живота, а определящ фактор. Какво представлява човека, Човек или мислещо животно?! Работата е там, че човека, за разлика от всички останали материални обекти може да променя своя вътрешен потенциал от отрицателен (разрушителен) към положителен (съзидателен)...

– ...А също така и да управлява другите материални обекти, – появи се втория Сенсей. – Например, успява да използва доста успешно положително заредените частици с отрицателен вътрешен потенциал. Между другото, може би е време да им разкажем, какво е това и как може да се използва ефективно?

– За електричеството ли говориш? – Попита третия Сенсей, погледна глуповато – удивителното изражение на слушателите и произнесе шеговито: – Не мисля, че това ще ги заинтересува особено. Още повече, че това е просто дреболия с факта, че сега имат възможността да ме виждат в три екземпляра. Макар...

Двата фантомни Сенсей изчезнаха така неочаквано, както и се появиха.

– ...Всъщност, – Сенсей продължи разказа на изчезналия трети клонинг, – всичко това е много просто и достъпно

за всеки човек, също както и електричеството, при това не нарушава физичните закони.

Настана продължителна пауза. Ако някой можеше да погледне сега групата от страни, щеше да си помисли, че времето е спряло. Очевидно всички се опитваха да съберат своите мисли след подобна ударна доза впечатления, при това за голямата част от компанията информацията не бе особено понятна, а за някои изобщо. Дори Николай Андреевич, неоспоримия „здрав разум“ на компанията, след дълго мълчание попита:

– Това сега какво беше? Ти ни сподели как да създадем компютър по примера на електричеството ли?

Сенсей се усмихна и отговори шеговито:

– Не, всичко това е само началото, преди да се създаде лампата.

– Ама че си и ти! – Не издържа отец Йоан, възхитен нито от двойниците, нито от всичко чуто. – Колко години криеше своите таланти! Аз естествено също съм умен, но чак до такава степен?!

Вано погледна към остатъците на своя чай и обърканo сви рамене.

– Сенсей, не успях да разбера нещо, – произнесе Виктор, все едно се прислушваше към своя собствен глас. – А как може да се обясни това твое мултиплициране?

– Всичко това е елементарно, ако владееш чистата мисъл на агатодемона, – някак печално произнесе Сенсей, все едно труда му не бе оценен по достойнство. Но това просто бе мимолетна проява на неговите скрити чувства, тъй като продължи по-нататък с бодър глас: – Именно благодарение на това, енергията на Аллата преобразува частичката По. А По, както вече ви е известно е основната съставна част на цялата материя... Но приятели, тази чистота на мисълта първо трябва да бъде достигната. С колебанията на потенциалите на вашите какодемон и агатодемон, като сухоземна костенурка, няма да стигнете далече. Тоест, отново се връщаме към най-първото...

Но съдейки по всички последвали въпроси, компанията

най-много се интересуваше от техниката на преместването. На което, съзерцавайки всички тези страсти с тъга и видимо вече съжалявайки за своята нагледна демонстрация, отговори:

– Всички тези „чудеса“ – са дреболии! Неднократно съм ви казвал и ще ви повторя отново: за индивида е много по-важно да стане Човек, да отгледа своята вътрешна вяра и Любов към Бога. Ето това е истинско чудо! Ето това заслужава внимание... Човекът – е духовна същност, отвъд цялата тази материя...

– Е, не, Сенсей, просто искам да разбера логически... – започна да се оправдава Андрей и се запъна на половината изречение.

– В това е целия проблем, и не само вашия, но и на цялото човечество, – въздъхна Сенсей. – Защо съществуват толкова много религии, защо текат постоянни спорове и всички тези взаимни обвинения? Защото човека избира логиката на ума пред интуицията на душата... Всичко, което възприема, го прави чрез обяснения и логика. „Това го виждам. Това не го виждам. Щом виждам тези коли и им изляза насреща, то ще ме блъснат и в най-добрия случай ще се отърва с травматологията“. Това го разбира. В контакта има електричество. Не вижда електричеството, но знае, че ако си пъхне пръста ще го фрасне тока, независимо, че не го вижда. Това е логическо обяснение... А да си обясни логически Бога не може. Това никак не се побира в човешкото съзнание, тъй като е твърде ограничено...

– Защо без вътрешна Любов и абсолютна Вяра човека не може да достигне Бога? Защото докато не отдели в своето съзнание духовния живот от материалния и не направи духовното свой най-висок приоритет, той дори няма да може да осъзнае, че Бог съществува. Той може да чете много, да разказва красиво, да играе, поставяйки маската на високодуховен индивид, но тайно да желае единствено материалния живот. В какво се крие целия парадокс? Човек вижда Божието проявление в някакво неразбираемо явление или обстоятелство. А не може да си го обясни логически. Тога-

ва възкликва: „Ето, чудо Божие!“ и едва не удря челото си в земята, изпитвайки религиозен екстаз. Но веднага, когато екстаза отминава, човек забравя за Бога. Отново не Го възприема. За това всички човешки проблеми свързани с Бога, се основават единствено на неговото нежелание да Го възприеме и да Го разбере искрено. Защо в различните ъгълчета на Земята тези малцина, достигнали духовното съвършенство, казвали на своите последователи „вярвай и върви“? Защото без чиста вяра не е възможно да се отиде при Бога. И най-малкото съмнение убива всичко.

Мозъкът не е способен да осъзнае цялата Божия пълнота. Тук трябва да има вяра без съмнения. Когато се заражда вярата без съмнение, човек връзва своето Животинско начало с верига и става по-съвършен в духовно отношение. Защо хората приемат това за много сложно? Макар и в това да няма нищо сложно. Цялата сложност е в простотата. Достатъчно е просто да отпрати цялата тази материя с нейните мисли някъде по-далече. Да не допуска никакви лоши мисли на територията на своето съзнание, все едно е митница. А материята по своята природа е програмирана постоянно да натяква, да те дърпа, да ти крещи, че всичко това са пълни глупости, виж го само този бонбон с лъскава хартийка! И не е важно, че понякога вкуса му е лайнян. Най-важното е показността, впечатлението от илюзията на „обективната“ за теб „реалност“ относно това, какъв прекрасен живот те чака, ако повярваш в нея. Това е нормално. Тъкмо това е професионалната работа на Луцифер. И Той като отличен програмист е създал за човека игра с множество материални лабиринти – съблазни по пътя към духовната цел. Който спечели тази игра, той ще може да отиде при Бога като зряло духовно същество. И Луцифер не е виновен, че хората са обикнали повече неговата виртуална реалност от Бога. В тази игра на човека е дадено едно главно средство за победа – силата на мисълта и правото на избор. Цялата отговорност в живота лежи върху самия човек. И ако си е избрал живота на роб на материята, така и ще се лута в своите реинкарнации, докато не настъпи пълния „game over“. А ако пожелае

да стане свободен и да живее живота си с Любов – тогава ще може достойно да излезе от лабиринта на материята.

В какво се състои целия смисъл? Колкото по-високо успее да се издигне духовно човек, толкова повече ще може да влияе по един положителен начин на неорганизираните материални субстанции. Истинското покаяние – е когато човек спре с играта на илюзия и започне да живее истински, според законите на духовния свят. Ако не можеш да живееш истински поради слабостите на духа, тогава поне си избери игра на достоен Човек.

Сенсей се умълча. През това време се чуха крачки нейде из тъмнината, всички погледнаха към брега. Самотен лъч светлина се плъзна по пътечката, осветявайки пътя на среднощния пътник... Към огъня се приближи Валера. Женя дори въздъхна с облекчение. Независимо от студената нощ, Валера имаше капчици пот по челото, които забърса с ръка.

– Володя потъна в дън земя. Тръгнах покрай брега... Къде може да са се дянали?

Сенсей погледна към своя часовник и поклати глава:

– Володя направо се престарава! Момчетата са дошли да си починат, а той сигурно им е организирал марш на скок по пресечена местност.

– Може да са се изгубили? – Изказа своето предложение Руслан и поглеждайки усмивките на по-големите момчета замлъкна.

– Аха, баретата да се загуби. Това направо си е виц, – хъмна Стас.

– Защо пък не? – Произнесе Женя. – Аз мога да бъда Сусанин, а Володя с какво е по-добър? Та той вече ме надмина по всички показатели. Аз поне ви водих два часа, а той почти шест часа.

– Не се притеснявай, Жека, едва ли някой е способен да те надмине. – Ти си истински природен феномен в ориентацията.

– Моисей ряпа да яде, – произнесе отец Йоан и се усмихна широко. – Нали знаете народната „мъдрост“? Моисей водил 40 години евреите през пустинята без никакъв ре-

зултат. А нашия Сусанин постигнал чудеса само за няколко дена.

Компанията се заля от смях.

– Добре, добре. Ще ви ги припомня тези шегички следващия път. Само дайте срок! – Шеговито заплаши Жеката.

С тези си думи той стана от дънера и започна да обикаля около огъня. Вано го наблюдаваше изпод вежди. През това време Николай Андреевич започна да си говори тихо със Сенсей. Жеката се разходи и се спря, правейки изражение на велик комбинатор. Най-накрая от устата му се изляха мислите, които го терзаеха:

– Не, не е работа да седим и да бездействаме?! Трябва да се помогне на брата Сусанин! А ако наистина се е престарал със своята гвардия...

Без да се съветва с никой Жеката се захвана с ентусиазъм да разпалва супер голям огън, хвърляйки в него три огромни наръча със сухи клонки. Пламъка се разнесе много по-силно, от колкото предполагаше. Всички скочиха като попарени на безопасно разстояние от мощната топлинна вълна на огромния огнен стълб.

– Ама, че детска градина! – Едва успя да отскочи от падналата до Сенсей горяща клонка. – Жека! Ама че си вредител! За какво разпали така огъня?

Жеката се сепна от тази неочаквана реакция, но се постара да запази хладнокръвие и както винаги да намери оправдание за своята постъпка.

– Защо да прахосваме целия този материал? И без това утре сутринта си тръгваме. Едва ли ще успеем да изгорим тази планина от дърва. А така и за гората е добре, наторява се с пепел, а и ще дадем знак с нашето огънче на изгубени другари.

– „Огънче“! – Комично произнесе Вано. – Ама че умник. На кого си решил да даваш сигнал с този пионерски огън? На летящите чинии ли?

– Точно така! – Жеката направи комично изражение и погледна „с надежда“ към открития космос. – На нашите разумни братя.

Групата се усмихна, а Сенсей махна с ръка. Вано кимна в съгласие и произнесе:

– Непоправим е.

След това двамата се обърнаха и се отдалечиха по-далече от огъня, продължавайки беседата с Николай Андреевич. Действията на Жеката неволно разцепиха колектива на групички. Всички чакаха с нетърпение кога ще изгори основната маса от клони.

Огънят танцуваше със своя мощен пламък, поглъщайки жадно всяко клонче. Изглежда силата му нарастваше с всяка секунда, пораждайки истинско зрелище със своята могъща стихия. Огромния огнен стълб, подобно на живо същество се извиваше високо нагоре с хилядите си огнени езици и контрастираше на фона на тъмната гора, създавайки огромно сияние.

Всички привидно се поуспокоиха... Но именно в този момент се случи нещо невероятно, което заля всички с впечатления като мощна вълна...

Валера се приближи към Сенсей. През това време Николай Андреевич разказваше нещо увлечено, а Вано и Сенсей го слушаха внимателно. Но веднага, след като Валера се спря до Сенсей, очевидно с намерението да каже нещо, и съдейки по вида му нещо много важно, втория се обърна към него и погледите им се срещнаха.

– Валера, искаш да попиташ нещо ли?

– Да, – Твърдо произнесе той.

Събеседниците замряха и затаиха дъх. Валера гледаше директно в очите на Сенсей. Може би, от това, че неговия поглед бе станал толкова чист и отворен, а не както обикновено плах, или пък от това, че огъня го осветяваше толкова силно, или поради някаква друга причина, но лицето на Валера се промени. В това, което произнесе след това, все едно влагаше и последната частица от своята душа, за съжаление бе разбрано от малцина.

– Осъзнавам, че съм просто един човек. Но **аз искам да Го опозная**.

– Пътят към него е и прост и сложен. Дали си готов за

това?

– Не зная пътя, но ще тръгна, където посочиш.

Стоящия на близо отец Йоан не издържа и произнесе със сарказъм:

– Какво означава „Ще тръгна, където посочиш“? Ако например ти каже да влезеш във водата? Какво, нима ще влезеш?

– Ще вляза във водата, – убедено отговори Валера, без да откъсва очи от Сенсей.

– Добре, водата е ясно, – не мирясваше отец Йоан. – А ако ти каже да влезеш в огъня?

– Ще тръгна в огъня, – със същата увереност произнесе Валера.

И в този момент, съвсем неочаквано за всички Сенсей протегна напред своята ръка и посочвайки огъня, произнесе:

– **Върви**.

Валера се обърна мълчешком и като човек лишен от всякакъв страх се насочи към огромния огън. Първоначално Вано наблюдаваше момъка с усмивка, но когато вторият се приближи до огъня, устните му трепнаха и усмивката се изпари мигом. Валера разстла с крак горящите клонки и... влезе спокойно в огъня, все едно това не беше някаква огнена стихия, а все същия приятен нощен въздух. Ако кажа, че всички наоколо бяха в шок, нямаше да кажа абсолютно нищо. Всички изпитваха истински животински страх и ужас, предизвикан от чувството за нереалност от цялата картина. Вано, Николай Андреевич и Стас първи скочиха да помагат на Валера. Но Сенсей ги спря с жест, без да сваля очи от Валера.

Огънят се разпали с необикновено ярък пламък и обхвана Валера в пълен кръг. Невероятно, но дрехите му, както и самият той оставаха абсолютно невредими. Времето все едно спря. Валера се обърна бавно към Сенсей. Погледът му, както и преди си оставаше уверен и чист. Той запазваше абсолютно спокойствие, граничещо с някакво безразличие към всичко, което го заобикаляше. Изглежда, че в този мо-

мент, той виждаше и чувстваше „нещо“ съвършено различно, което не бе писано да видят зрителите на тази сцена. Всички те имаха нещастието да наблюдават единствено неговото тленно тяло, обгърнато от мощния пламък. Сигурно бяха минали някакви си 5 – 10 секунди, преди Сенсей да вдигне ръка и да го извика обратно. Но за всички присъстващи този момент се разтегли в цяла вечност. Реалното и нереалното се сляха в главите им, изтривайки безжалостно всички прегради при съзерцаването на това невероятно зрелище.

Валера започна да излиза от огъня, а пламъкът трепетно тръгна след него, все едно не искаше да пусне своя доброволен пленник. Той излезе абсолютно невредим и се приближи мълчешком до Сенсей. Тъкмо в този момент се случи нещо, което наричат „великото тайнство“. Четири човека станаха случайни свидетели на това събитие: Николай Андреевич, Вано, Анастасия и Стас. Когато Валера се приближи към Сенсей, той разтвори своята длан и подаде на момъка камък с изумително чист бял цвят, на който бяха изписани някакви йероглифи. Оказа се, че не е възможно практически да бъдат разгледани по-внимателно, заради необикновената светлина, с която светиха. И това блещукане се сливаше в един общ поток, пораждайки странното чувство, все едно светлината не излизаше от надписите, а от очите на самия наблюдател. Валера взе белия камък и мълчаливо го скри в дланта си, по-далече от любопитните погледи. Всичко отново се върна в своето обичайно русло, все едно не се бе случило абсолютно нищо. Единствено разровеният огън и шокираният колектив напомняха за невероятната случка.

* * *

В тъмнината се разнесе тропот. На поляната изскочиха запъхтени баретите.

– Ама че работа! – Володя обърса потта от челото си. А

ние си помислихме, че горят палатките, и в пълния смисъл на думата летяхме като на пожар. За какво сте разпалили такъв огън?

Както винаги, без да губи самообладание, Отец Йоан се обърна към Володя и произнесе:

– Всички претенции предявявай ето към този умник, – и кимна към Жеката. – Бие го шайбата момъка, сигурно адреналина му дойде в повече днес.

– Ама че диване! – С насмешка произнесе Володя. Да не е излял бензин в огъня? Като нищо може да подпали гората.

Но поразен от всичко видяно, Женя не произнесе и думичка в свое оправдание, както правеше винаги, което удиви Володя. Той погледна лицата на останалите и с недоумение произнесе:

– Какво се е случило тук?

– Както винаги, – автоматично произнесе Николай Андреевич.

– Е, щом е „както винаги“, значи е „както винаги“, – Володя не продължи да разпитва. Ако решат сами ще разкажат. И побърза да съобщи на Сенсей радостната новина.

– Такова рибно място намерихме, че! Виждаш ли каква платика уловихме, дори и една щука! – Володя демонстрира гордо улова. – Съвсем наблизо е, на около 5 километра надолу по реката. Хайде утре на зазоряване да го прослушаме отново и тогава да си ходим.

– Хайде, – съгласи се Сенсей, разглеждайки трофеите на баретите, все едно не се бе случило нищо. – Само, че трябва да легнем по-рано, за да не изпуснем зазоряването.

Последните думи изкараха Жеката от продължителния ступор, все едно през него мина електричество. Той погледна към усмихващия се Вано и гръмогласно произнесе:

– Не, утре няма да съм ви будилник! Изобщо няма да си лягам...

Жеката отново неволно развесели цялата компания със своето безкрайно възмущение, което повдигна емоционалния градус след мощния ступор. По време на цялата тази шумотевица Валера се оттегли незабелязано към брега на

реката. Очевидно в този момент му се искаше да остане насаме. През това време свидетелите на случилото се, намирайки в лицето на върналите се предани слушатели, започнаха да обсъждат видяното.

През това време, намирайки се в компанията на Николай Андреевич и Вано, Сенсей си запали цигара. На всички молби да обясни феномена или се усмихваше, или мълчеше упорито, което разпали още повече страстите. Компанията отдръпна дънерите по-далече от огъня и се зае с излагането на своите версии относно невероятното събитие.

– Как е възможно подобно нещо? – Махаше с ръце Руслан.

– Е, хората нали ходят по въглени, – убеждаваше го Андрей.

– Едно са въглените, а съвсем друго тази огнена стихия.

– Чакайте, – прекъсна ги Женя. – По въглените е разбираемо, тъй като пепелта служи като изолатор. А тук?

– Всичко това е невъзможно! – Настояваше Руслан.

– Защо да е невъзможно? – Както винаги в такива разговори, Костик се опитваше да привлече общото внимание към своята персона. – Аз например съм чел как аборигените от островите Фиджи... Тези острови се намират в югозападната част на Тихия океан, – с гордост поясни той, хвалейки се със своите познания по география. – На кратко, тези аборигени извършват ритуални танци върху парчета лава, охладена до няколкостотин градуса. И между другото, независимо от непоносимата жега, кожата на ходилата им остава невредима. Онова са парчета лава! А това е обикновен огън.

– Ами влез в него, щом е толкова елементарно, – ехидно произнесе Руслан.

– Да не ти приличам на глупак? – Заяде се Костик. – И така си ми е добре.

– Може да е бил в състояние на медитация? – Предложи Виктор.

– А той поне знае ли какво е това? – Възкликна Андрей.

Всички погледнаха към Володя, който се опитваше да вникне в случилото се.

– Е, аз му писах за „Лотосовия Цвят“, – произнесе той. – Но нищо повече не съм обяснявал...

През това време, стоящия наблизо и слушащ разговора на компанията Сенсей, погледна към Николай Андреевич. А той, разбирайки неговия намек се присъедини към спорещата групичка. Той седна на дънера и даде възможност на още няколко човека да се изкажат, а после взе думата.

– Приятели, всичко това са дреболии, – започна имитирайки Сенсей. – Всичко е напълно обяснимо от научна гледна точка. Целият фокус се крие в психическите възможности и реалностите на физиката. Момъкът несъмнено и преди е имал проблеми с психиката, съпровождани от неадекватно поведение. Преди да излезе от огъня, наблюдавахме неговото отчуждение от външния свят и отсъствието на каквито и да било емоции. Все повече се убеждавам, че преди да влезе в огъня се е намирал в шоково състояние, което се съпровожда с мощен изблик на адреналин в кръвта. А действието на адреналина в много от случаите предизвиква обилно потене. Възможно е от преживяния стрес да са се възбудили едни участъци в мозъчната кора и да са спрели работа други. А това на свой ред повлияло на терморегулаторните центрове в хипоталамуса, което променило режима им на работа. Вследствие на това възникнала хиперхидрозата или повишено потене. Помните ли този рефлексен път? – Николай Андреевич премина с поглед присъстващите. – От хипоталамуса към продълговатия мозък, после към невроните на гръбначния мозък, през гръдните и кръстните прешлени, през симпатиковата нервна система и към потните жлези. При това не се е случило обикновено потене, а обусловено от хиперхидрозата с повишено съдържание на вода. Вследствие, при влизането му във високотемпературната среда, започнало интензивно изпаряване и образуването на своеобразен защитен слой. И обърнете внимание, той се намираше в огъня само няколко секунди. Тъкмо това е било достатъчно до пълното изпаряване на влагата. А ако беше се задържал по-дълго, с него щеше да се случи същото, както и с всички останали...

– Напълно логично, – произнесе Вано, играейки ролята на активен слушател.

– ...А сега разложете на основните съставни самия пламък и всичко ще дойде на своите места...

В процеса на убедителните „от научна гледна точка“ разяснения на Николай Андреевич, Жеката се изправи и започна активно да се разтяга, дори започна да бяга на място. Човек можеше да си помисли, че се бе схванал и решил да се раздвижи, тъкмо за това никой не му обърна особено внимание, слушайки увлечено теорията на Николай Андреевич.

– ...Процесът на горене протича единствено при строгото съотношение на три компонента: свободен кислород, горивен материал и източник на топлина. Както ви е известно, горенето – е сложен, бързо протичащ химически процес с интензивно отделяне на топлина. Горенето е тясно свързано с физичните процеси. По точно трансформацията на масата в енергия, и по-конкретно в топлина и се характеризира от хидро и газодинамичните закономерности. Ясно е, че в основата на горенето е химическата реакция, тоест разлагането на едни молекули и превръщането им в други. Нека да разгледаме законите, при които протичат химическите реакции, техния механизъм и скорост... И по точно тези от химическата физика и един от разделите и – химическата кинетика...

Докато Николай Андреевич разказваше за взаимодействията на атомите и молекулите при горенето пред неспособната вече да вникне в нещата публика, Женя завърши своята разгрявка. Тялото му се покри с пот от интензивното натоварване. След като се огледа добави доволно: „Адреналин и така има в изобилие“. И смело се приближи към огъня. После нави делово единия си крачол до коляното, събу обувката и чорапа и без да му мисли пъхна крака в огъня. Но не мина и половин секунда, когато дръпна рязко своя крак с викове по адрес на „майката“. Наоколо се разнесе противна миризма на пърлени косми. Със своите непредсказуеми действия, момъка първо наплаши всички, а после

ги разсмя. Особено много се смя Вано.

– Андревич! Цялата ти теория не струва! – Опитваше се да надвика смеха на тълпата Женя. – Ето, бях потен, адреналин колкото си щеш, и в крайна сметка си опърлих крака! Сега и на плаж не мога да изляза с два различни крака. Ето това се вика почувствай разликата! И какво ще правя зимата? Сега този крак ще мръзне! За всичко това си виновен само ти – Андреевич!

– Защо да е виновен? – Застъпи се за него отец Йоан. – Той обясни всичко много правилно. Преди да си пъхаш крайниците в огъня поне да се бе посъветвал с умните хора. При теб, след прегряването се е променило съотношението на CO_2 и O_2 в кръвта, заедно с киселинно – алкалното равновесие. Освен това, днес потта ти е с различен състав. Там заедно с водата и хлор натрия, има и големи количество гориво, кислородосъдържащото органично съединение HCOOH.

– Какво, какво?! Това пък какво е? – Удиверено възкликна Женя.

– Как така какво? Наситена монокарбонова киселина.

– Не разбрах.

Отец Йоан склони главата си на една страна, показвайки колко се е уморил да обяснява и произнесе с усмивка, разтягайки думата:

– Мравешка киселина-а-а...

Цялата компания се заля от смях.

– Ама че... си... си! – Мъчително произнесе Женя, въздържайки се от по тежки думи. – Не можа ли да предупредиш по-рано?!

– И от къде да знам, какви ветрове духат в твоята празна кратуна? Сам разпали огъня, сам се опържи, а сега аз съм ти виновен, – със смях му отговори Вано, а после започна да говори успокояващо:

– Нищо, нищо, сега това ще ти е за урок, – и добави лукаво: – изпълненият с мравки.

– Нали казах – Инквизитор! Толкова ми омръзна с твоите мравки!

– Нима?! – Удиви се Вано. – Само почакай, цялата нощ е пред теб.

С тези думи окончателно развесели публиката и изцяло я превключи на обмисляне на „мравешката стратегия“ спрямо Женя и съответно всякакви нощни приключения. В края на краищата, наситената с приятни емоции компания се пръсна по леглата, за да се наспи добре за утрешния риболов. Само Жеката остана да седи до огъня, заплашвайки Вано, че няма да мигне. На което Вано с усмивка отговори:

– Хайде, давай, давай. Погребвай сладкия ми и безметежен сън.

От дневника на Анастасия:

„Не е възможно да изразя с думи великолепието, което преживях два пъти за толкова кратък промеждутък от време. Страхувам се да не загубя онова прекрасно чувство, което още живее в мен, тъкмо за това бързам да го опиша в своя дневник. Потресаваща вътрешна свобода, безгранична Любов, невероятно реалното ***усещане на Неговото присъствие...*** *Валера разбра, той се отвори. Това действително е* ***Истинския Живот****, за който тръпне душата, когато изчезва илюзията. В Неговата реалност няма препятствия. Има само безгранично чувство на свобода, ярка светлина и пронизващи вътрешни усещания на единение с Него! Колко е жалко, че човешкият език е толкова ограничен и няма как да се опише Неговата реалност! Колко е хубаво да се пребивава в това състояние – та дори и за миг! Това не може да се сравни с нищо!* ***Тъкмо това е великото щастие на Човека, Човека, който се връща в своя истински Дом!!!“***

2

Скритата реалност

Настъпи тягостната дъждовна есен. Бушуващият океан от зеленина бе сменил своята премяна с топли и ярки тонове, организирайки си прощален бал маскарад преди появата на студените ветрове – предвестниците на зимата. Дните започнаха все по-рядко да радват хората с блясъка на своите слънчевите лъчи, и все по-често да потапят ежедневието в своята сивота. А и самите хора в унисон с времето крачеха по улиците, потънали в своите проблеми. След слънчевите летни дни и почивките, изпълнени с добро настроение, отново се върнаха тягостните и мрачни дни.

Женя почука на бялата врата. И не просто почука, а едва не я изкърти, след което влезе в кабинета на Николай Андреевич.

– Докторе, може ли да вляза? – С усмивка произнесе момъка и за доброто настроение направи кривоглед поглед.

Николай Андреевич се откъсна от рутинната бумащина и се разсмя, поглеждайки към Женя:

– Влизай, влизай, безнадежден пациенте!

Той стана от бюрото си, здрависа се и го покани да седне. Момъка първоначално седна плахо, но усещайки комфорта на самото място се разплу от удоволствие и скръсти делово

двата крака.

– Ех, добре е тук при вас, – произнесе той, оглеждайки чистия и подреден кабинет. – Тишина. Суета на суетите... Почини си, не искам.

– Какво, хареса ли ти нашето заведение? – С усмивка произнесе Николай Андреевич. – Казвай, какво има?! Мога да ти уредя едноседмична почивка. Ако искаш мога да те настаня в съседния корпус за особено буйни. Там е весело, интересно и тъкмо ще пасне на твоя темперамент. А общуването само на какво високо „интелектуално ниво“ е! Мога да ти уредя вакантно място заедно с Наполеон!

– Не си поплюваш, Андреевич! Мене, любимеца на славяните, Сусанина, искаш да натикаш при някакво франсе?!

Двамата се разсмяха.

– Казвай, за какво ми се обади? Какво беше това, което изсипа на един дъх след, което затвори, – иронично произнесе психотерапевтът.

– Работата е следната... Сестрата на един мой приятел нещо не е добре. По точно съвсем не е добре. Току-що навършили 15 години и изведнъж ни в клин, ни в ръкав решила да сложи край на своя живот. За една седмица има два опита за самоубийство. В семейството се страхуват да я оставят сама, дори не я пускат и на училище. Редуват се и дежурят до нея... И най-важното, не може да се каже, че не е добре с психиката. Напълно нормално момиче, симпатично, има много добър успех в училище, а и с хумора е на ти. От къде дойде тази идиотщина? Направо пълна загадка.

– Може да изживява нещастна любов?

– Не знам, предполагам, че не.

– Има ли в рода душевноболни?

– Откъде да зная? Мисля, че няма, – и поглеждайки весело Николай Андреевич, добави лукаво: – Аз в своя род не мога да се докопая до истината, а ти ме питаш за „мухите“ в чуждите глави?

Николай Андреевич се усмихна и махна с ръка.

– Да, с теб и така всичко е ясно.

– Кой както се уреди, – произнесе Женя с тежка въздиш-

ка. – Накратко, хората не знаят какво да правят: да я водят в психиатричната клиника или не. Сега си търсят добър доктор. Аз ги посъветвах да се обърнат към вас, така да се каже, да има някаква файда от нашето велико познанство. Все пак трябва да се помага на хората.

Николай Андреевич се засмя на неговия шеговит селски акцент и произнесе:

– Щом трябва, следователно ще помогнем. Още повече щом е по линия на такова велико познанство...

Двамата се договориха кога Женя да доведе момичето с нейните близки. След като си записа часа и датата на срещата, Николай Андреевич въздъхна с облекчение и произнесе сериозно:

– А аз си помислих, че нещо се е случило с теб...

– Аз съм в отлична форма, – с доволен вид отговори Жеката и добави самохвално: – Аз съм здрав!

– Здрави хора не съществуват. Има само не достатъчно добре прегледани, – меко уточни Николай Андреевич, поглеждайки в очите на Жеката.

– Я се разкарай, Андреевич! – Започна да се върти в креслото и да се усмихва. Само да ти се мярна пред погледа и веднага ще ме изкараш шизофреник!

– Какво толкова, във всеки от нас се крие стръкчето на шизофренията. И кое е най-главното...

– Кое?

– Да не го поливаш.

Женя се усмихна.

– Е, благодаря ти докторе, ще запомня съвета ви... относно своето дърво.

Двамата отново се разсмяха и на тази весела вълна Жеката побърза да се сбогува.

* * *

Алина бе едва на 15 години. Петнадесет години... Какъв

кратък срок за историята на една държава и колко голям и значим в познанието на света, особено, когато това са твоите първи петнадесет изживени години на белия свят... Колко много нови неща се отварят пред теб, колко тайни чакат неразкрити там в пълноводната река на живота, скрита зад семейните тегоби на битието. Колко красива изглежда от страни и как силно привлича нейното движение, когато я наблюдаваш от мрачното семейно убежище! Така ти се иска да се потопиш в нея, да придобиеш дългоочакваната самостоятелност и надежден сал, за да плаваш безопасно по нея, изпитвайки единствено щастие от това увлекателно пътешествие. Но уви, единствено фалшиви надежди и пълно отсъствие на опит в пребиваването на тази действителност...

Младостта има своето неповторимо очарование, особено когато тъкмо е разтворила своите нежни венчелистчета. Алина беше симпатично момиче, както повечето й връстници. Също, както и всички други, тя се опитваше с все сили да открои своята индивидуалност сред тълпата, използвайки обичайните средства за един подрастващ. Цялата суета за сега се ограничаваше с публичното изразяване на своята любов към любимите естрадни изпълнители, а също така и с тайни въздишки към най-вървежните момчета в училище. Някои момичета от нейния клас вече си имаха свои момчета, с които се опитваха да демонстрират „семейни отношения“ пред своите приятелки при всеки удобен случай. Момичетата обичаха най-много да обсъждат именно тези отношения помежду си и тъй като Алина не знаеше как да се прояви в подобна ситуация, разказваше как си има свое момче, живеещо в друг град. Един вид, запознали са се на морето, младежа бил изкарал казармата и сега се занимавал със свой собствен бизнес – с брат си отваряли склад на едро. Общо взето всичко най-хубаво, което можеше да сътвори нейното въображение за образа на бъдещия съпруг. А за достоверност разнасяше със себе си „негови“ писма, които съчиняваше сама, копирайки почерка на брат си. А със снимката, която също бе взела тайно от брат си може да се каже, че изобщо не се разделяше, показвайки при всеки удо-

бен случай своето нежно отношение към своя любим.

Но изведнъж всичко в нейния живот се преобърна. В училище се появи ново момче от по-горния клас, който се наричаше Влад. Той моментално привлече вниманието на много момичета, точно като някаква непозната и тайнствена личност в тяхното сиво училищно ежедневие. Много от тях хлътнаха здравата. Алина също не се размина с тази сърдечна болест. Заедно със своята приятелка Марина започнаха да го следват навсякъде по петите, освен всички достойнства, момъкът разбираше много и от съвременна музика. И когато стана диджей в училищната дискотека, той се превърна в истински кумир за много от своите обожателки, освен старите му поклоннички – Алина и Марина.

Влад бе типичен лидер. Момичетата бяха поразени от неговата гениалност и поведение на зрял мъж. Той умееше да отстоява не само своя интерес, но и този на своята групичка, което му донесе допълнителен авторитет и уважение сред съучениците. В училището започнаха да се носят цели легенди. Дори и преподавателите си говореха с него по някакъв особен начин, с уважение, не така, както с всички останали, предричайки му кариера на политик или дипломат. В неговия поглед, маниери и разговори се криеше някаква тайнственост и сериозен опит на възрастен човек, което го отличаваше силно от всички негови връстници и му предаваше особен чар.

Случи се така, че Алина и Марина станаха постоянни членове на неговата компания. Двете обожествяваха своя кумир и тайно ревнуваха една друга, ако си позволяваше да отдели малко повече време на някоя от съперничките. Влад се срещаше с различни момичета. Но веднъж след раздялата му с поредната поклонница, се случи нещо на пръв поглед невъобразимо за Алина. Влад и предложи да стане негово момиче, от което тя едва не загуби съзнание. Тя толкова силно мечтаеше за това, че беше готова да жертва всичко, само и само мечтата и да се превърне в реалност.

Но както се оказа в последствие, нейното щастие във вид на охкания, въздишки и невинни целувки не трая дъл-

го, а само „един месец и пет дена“. Всичко рухна в един ден, когато момъка, без да се затормозява с излишни обяснения, започна да се среща... Не с кого да е, а с нейната най-добра приятелка. Марина стана неговата поредна фаворитка, прекратявайки в името на своята велика любов всякакви отношения с Алина. След случилото се тя изпадна в депресия. Добре, че класната и ръководителка беше опитен педагог, който вече не една година се занимаваше с подрастващите. Виждайки състоянието на момичето тя започна да я натоварва с различни задачи, свързани с организацията на училищните мероприятия. Обществената дейност и новата компания постепенно отвлякоха Алина от сърдечния и проблем, благодарение, на което успешно излезе от депресивното си състояние.

Но живота е изключително непредсказуем. Един ден, когато душевните рани горе-долу бяха заздравели се случи неочакван обрат в събитията. Марина дойде със сълзи на очи при Алина. С нея се бе случила, същата ситуация, едно към едно, само че с още по трогателен завършек. Опитвайки да задържи Влад до себе си, тя отиде доста по-далече, от колкото нейната приятелка, и жертва своята девственост. Но не минали и четири дена от това събитие, когато Влад внезапно охладнял към нея. В тази вечер Марина бе пределно откровена със своята приятелка. Тя не спираше да я моли за прошка и да ридае, за това как Влад я е напуснал заради нейната неопитност в леглото. Марина не спираше да оплаква своята изпусната любов. Алина също не успя да сдържи своите сълзи от целия този разказ. Вярно, сълзите и не бяха от прекъснатото приятелство с Марина, а защото си спомни цялата болка и мъка след загубата на своя любим. И когато двете приятелки, прощавайки си всичко, ридаеха една до друга от загубеното щастие, внезапно се чу телефонен звън.

Колкото и да бе странно това беше Влад, който неизвестно от къде беше разбрал, че Марина сега се намира при Алина. Но още по невероятни бяха неговите думи. Той молеше за прошка своите две приятелки и за това, че постъпил така

с тях. Влад се кълнеше, че и двете много му харесват, но не може да реши, коя обича повече: когато бил с Алина си мислел за Марина, а когато бил с Марина си мислел за Алина, един вид двете за него са, като родствени души. Десет минути по-късно момичетата вече слушаха в захлас речта на Влад, доближавайки ушите си до слушалката. Сърцата им затуптяха трепетно, а в очите блеснаха сълзи от някогашното щастие. Освен всичко, Влад ги покани у тях на парти, за да изглади някак своята вина и да се примирят. След този разговор Алина и Марина така запищяха от радост, че ехото на пронизващия им звук сигурно бе обиколило земята.

В дългоочаквания петъчен ден двете приятелки се накиприха както си му е реда и отидоха на партито. При Влад имаше около двадесет млади гости, от които повечето бяха непознати. Всичко изглеждаше доста интересно и привлекателно. Както е известно, човек винаги се старае да създаде най-добро впечатление пред непознатите. Звучеше приятна ритмична музика, атмосферата бе весела.

Сред присъстващите имаше и едно момиче от по-големия курс – Катя. Преди идването на Влад в училището, това момиче не представляваше нищо особено. Марина я наричаше – „сивото мишле“. Но съдейки по слуховете от „училищното радио“, именно тя бе първата в колекцията от завоевания на Влад. Но сега човек не можеше да я познае. От малко патенце тя се превърна не в лебед, а в разкошна пантера. В училище започнаха да я наричат Кет. За правото да поседят с нея в междучасията, нейните съученици изясняваха своите отношения, организирайки в двора на училището единоборства. Случи се така, че цялата мъжка половина изведнъж и обърна внимание. Кет получи някакъв изискан, отсъстващ по-рано белег. Нещо повече, по-рано момичето не се справяше добре с ученето, а сега, все едно бе отворила с някакъв невидим ключ тайника на своето подсъзнание. Метаморфозата и беше повече от удивителна, от което за Влад се понесоха цели легенди в училището.

На партито Кет се държеше доста скромно, което допадна доста на Алина и Марина, независимо от момичешкото

им съперничество. Кет не висеше на врата на Влад, както си позволяваха да правят, чисто демонстративно, другите. Дори дойде на партито без своята предана свита от ухажори, което в някоя степен уравновеси шансовете и на фона на другите момичета.

Нея вечер Кет се приближи до Алина и Марина и без каквото и да е високомерие се запозна с тях. Не бяха минали и два часа, когато новите приятелки вече изливаха своите души пред нея и споделяха своите най-съкровени тайни. На свой ред Кет им разказа много интересни неща, повдигайки Влад до невъобразими висоти в техните очи. И сподели между другото, че има и по-тесен кръг от хора, където влизал Влад, който бил повече от семейство. Този, който попаднел в този кръг, става роднина с неговите членове навеки и никакви сили не са в състояние да ги разделят. Момичетата бяха заинтригувани. В тях се разпали страстта да разкрият тази загадъчна страна на техния обожаван Влад и да влязат в този „елит на елитите“. Но Кет посрещна тяхното желание със съмнение, казвайки, че влизането там е много сложно и как човек трябва да мине различни изпитания, изпълнявайки всичко, което му се нареди. Тази тайнственост заинтригува още повече двете приятелки, които, без да се замислят изразиха своята готовност за действие. Кет обеща да каже някоя друга дума за тях пред, когото е нужно, та нали според нея двете бяха „страхотни момичета, достойни за най-доброто от живота“. Тя им обеща да им съобщи първите новини още в неделя, след което си уговориха и среща.

Марина и Алина бяха на седмото небе от щастие. Прибирайки се късно през нощта от партито, двете разпалено обсъждаха своята гореща любов към Влад, и как са готови на абсолютно всичко за нея. Двете също така обсъждаха Кет, и как е възможно подобна сива мишка да стане царица на всички момчета в училище. По-късно момичетата бяха на мнението, че това се е случило благодарение на връзката и с това тайнствено семейство.

Алина живееше в девететажна панелка, а Марина в къща в същия квартал. Намирайки се в отлично състояние

на духа, приятелките стигнаха до жилището на Алина и гледайки към звездите решиха да се качат на покрива на блока, и както в своето детство да им се полюбуват. Качвайки се на тяхното тайно място, двете си намериха удобни места за сядане и съзерцавайки звездното небе, започнаха да мечтаят колко хубав ще е живота им с такива приятели като Кет. В края на краищата разговора им отново премина към обсъждането на Влад, неговата обаятелна външност, достойнства, после за неговите постъпки и за това, че очевидно не бе повярвал на тяхната искрена любов към него. И в този момент, съвсем неочаквано Марина реши да докаже със своята смърт предаността и любовта си към него и тайното семейство. Един вид, едва когато умрат, чак тогава всички ще разберат, колко много са го обичали. А Влад ще страда от това, че не успял да запази никоя от тях до себе си. Самонавивайки се повече и повече, двете момичета се хванаха за ръце и се приближиха към парапета. Алина тържествено произнесе, че дарява своя живот на най-добрата си приятелка и за „великата любов“, а Марина с вдъхновение заяви същото и добави, че сега тяхното приятелство ще бъде вечно. С тези свои думи момичетата стъпиха на края на парапета, целунаха се за сбогом и...

Силни мъжки ръце ги издърпаха рязко назад. Момичетата все едно се свестиха от падането на земята и болката, която изпитаха. Изведнъж чуха отчетливо, как Алинииния брат, стоейки пред тях с изплашено лице, им крещеше. Дали от виковете на момъка, дали от болката, но момичетата осъзнаха, че за малко не загубиха своя ЖИВОТ, при това в разцвета на своята младост, ЖИВОТЪТ, на който толкова много се наслаждаваха в последно време, където най-накрая „постигнаха своето щастие“. От осъзнаването на своите действия ги побиха тръпки. Какво се бе случило с тях? Ако момъкът не бе дошъл на време...

Алинииният брат тъкмо се прибирал у дома, когато видял двете приятелки да влизат във входа на блока Момъка тръгнал след тях и забелязал, че асансьора спрял на деветия етаж. Първоначално, Алинииния брат не обърнал осо-

бено внимание на този факт, предполагайки, че още някой е пътувал с тях в асансьора. Но когато не намерил своята сестра с приятелката и, ни след пет, ни след десет минути у дома, му дошла мисълта да провери на покрива. Кой знае кой още можел да бъде с тях в асансьора... И както се оказало после, проверката му се оказала тъкмо на време.

Издърпвайки момичетата от парапета и преживявайки не по малък страх, момъка реши да не се церемони. Той ги хвана за яките и ги поведе към дома. Родителите на Алина изпаднаха в шок, след като разбраха какво се бе случило. Естествено Алина си го отнесе най-много, родителите и решиха да не съобщават за случилото се на Маринените родители. След това Алинения брат изпрати Марина до тях.

Почивните дни минаха спокойно. Алина бе поставена под домашен арест. Самата тя бе изпаднала в паника от глупостта, която бе направила, от този неестествен за нейния характер опит за самоубийство. И дори вътрешно бе щастлива от своето принудително домашно заточение. През всичките дни тя помагаше на майка си с домакинските дела. Неделя вечерта написа всички свои домашни, прибра всички учебници в чантата и си легна спокойно.

В полунощ, неделя срещу понеделник, Алина се събуди с ужасно главоболие. Тя знаеше, че майка и използва „цитрамон“ в подобни случаи, който и помагаше да облекчи главоболието и. Алина реши да не я буди, а просто да отиде и да си вземе едно хапче. Тя взе кутията с лекарствата и започна да търси „цитрамона“. В този момент си спомни с ужас, че трябваше да се срещне с Кет. От всички дела у дома, съвсем бе забравила за срещата им. Алина изпадна в силно отчаяние и започна да се укорява: „Как така можах да забравя?! Сигурно Кет ни е чакала с новините. Може да е успяла да уреди нещата с „тайното семейство“. А аз я подведох! Та това е самата Кет! Тя може да направи така, че в училище всички да ми обърнат гръб!“ Върху Алина връхлетя такава вълна от страх и безнадеждност, че започна трескаво да разопакова всички хапчета подред. Обърканият поглед на момичето се спря върху купчинката от кръгли хапчета, из-

веднъж и се прииска да ги налапа всичките и да приключи моментално с всички свои мъки. Тя отиде в кухнята за вода и започна да изсипва в чашата всички прахчета. Светналата лампа и странните шумове събудиха майка и.

– Какво правиш, бе момиче! – Извика внезапно появила се зад гърба и майка и моментално се хвърли към нея.

Изблъсквайки чашата с мътния разтвор тя едва ли не на сила я накара да изплюе хапчетата, които бе налапала в устата си, но Алина все пак бе успяла да глътне някаква малка част от тях. На виковете на майката моментално се отзоваха съпруга и сина и. Докато извикат бърза помощ и промият стомаха и, майката, без да разбере защо се обади на родителите на Марина. Звънецът, който събуди цялото им семейство се оказа повече от своевременен.

Изразявайки своето безпокойство, майката на Алина помоли да проверят дали всичко с Марина е наред. Майката на Марина се удиви, какво ли толкова може да се случи в този късен час с дъщеря и, но все пак се запъти към стаята и. Когато погледна вътре направо изпадна в шок: краката и моментално се подкосиха от страх, а в гърлото и се образува буца. Пред майката на Марина се разиграваше ужасно зрелище: дъщеря и, се мяташе в конвулсии, висейки на примката, вързана на дръжката на прозореца. Родителите и едва успяха да я спасят, освобождавайки я на време от примката. Впоследствие се оказа, че именно в минутите, когато Алина гълтала хапчетата, Марина предприемала действия да се обеси.

От последвалите телефонни разговори с майката на Алина, майката на Марина разбрала, че това не е бил първия опит на дъщеря и за самоубийство. Дума след дума, вместо благодарност за своевременното обаждане се посипаха груби обвинения. Майката на Марина мислеше, че именно Алина била повлияла на нейната дъщеря, тъй като самата тя никога не би си помислила за подобно нещо. Общо взето, както се случва много често, разбрали не разбрали, жените се изпокараха.

След втория опит за самоубийство родителите на Алина

се замислиха сериозно за психическото здраве на момичето и започнаха да търсят добри лекари.

* * *

Женя доведе Алина и нейните родители в кабинета в назначения ден и час. Николай Андреевич се запозна с тях, внимателно ги изслуша и после проведе кратки разговори с всеки един от семейството по отделно. Най-дълго си говори с момичето, направи също така и някакви тестове. Алина се държеше напълно нормално. Не се наблюдаваха никакви явни психически отклонения и патологии. Психиката съответстваше с нейната възраст. Семейството, в което живееше беше позитивно. Девойката нямаше някакви особени трудности в отношенията с родителите си. В училище се справяше добре, бе общителна и активно участваше в обществения живот на училището. Учителите нямаха никакви забележки относно нейното поведение. Общо взето лекаря нямаше за какво да се закачи. Естествено, в момичето се таеше страх от извършените от нея неестествени постъпки. Слушайки нейния разказ Николай Андреевич все повече се убеждаваше, че тя по скоро се намираше в жизнеутвърждаваща позиция. Чувстваше се, че премълчаваше някои неща, но всички тези тайни се изясняваха при следващите срещи. Като цяло, Алина изглеждаше като напълно нормален човек. Психотерапевтът дори се пошегува, изнасяйки своето заключение пред родителите, един вид, де да бяха всички негови пациенти такива мили и жизнелюбиви.

Николай Андреевич не бе открил никаква явна причина, която би могла да подтикне момичето към самоубийство. Първият случай на отклонение в поведението й, психотерапевтът бе преценил като проява на афект, тоест нервно-психическа възбуда със загуба на волеви контрол вследствие на временното блокиране дейността на мозъчната кора. Той свърза това с естествените процеси на развитие на мозъка при подрастващите. Във втория случай се наблюдава про-

ява на автоагресия, предизвикана от депресивното състояние на момичето. Тъкмо за това Николай Андреевич посъветва да се вземат антидепресанти, а също така да се мине един курс по психотерапия.

Семейството се успокои и се прибра у дома. Докторът се хареса на всички, в това число и на Алина, най-вече със своята учтивост, хумор и внимателно отношение. Родителите благодариха на Женя за това запознанство и допълниха, че едва ли биха могли да стигнат сами до специалист от такъв ранг.

Вечерта майката на Алина реши да направи празнична вечеря и да повдигне още повече настроението на всички. Алина подкрепи идеята „на ура“ и започна да помага на майка си. По време на приготвянето на вечерята двете се шегуваха и си разказваха вицове. Майка й започна да подрежда масата, а Алина се зае с последното ястие. Правейки сандвич тя започна да намазва с ножа масло на филията. И в този момент съвсем внезапно отново се случи рецидив. В момента, в който майката излезе от кухнята, Алина все едно се изключи от целия свят и моментално си преряза вените на ръцете. Тези и действия отново вкараха в шок семейството. Моментално превързаха момичето, дадоха и успокоително, а майка и веднага се свърза с Николай Андреевич.

През това време доктора се намираше на дежурство. Съобщението за случилото се го порази. Случая се оказа много по-сериозен, от колкото предполагаше. Ако беше някой друг лекар, то веднага би се отказал от такъв „неперспективен пациент“ но не и Николай Андреевич. Без да се суети, се уговори със своите колеги за спешна хоспитализация на момичето в съседното психиатрично отделение и организира транспорт за нейното транспортиране. Алина бе настанена в отделна стая, назначиха и медицинска сестра и направиха инжекция с приспивателно.

Дори и нощта да бе спокойна Николай Андреевич не успя да мигне. Той прелисти цялата възможна литература в своя кабинет по суицидология, психология, социология, психиатрия и нееднократно анализираше възникналата ситуа-

ция от различни гледни точки. Но въпреки всички усилия, така и не успя да намери удовлетворителен отговор на дадения казус. Единственото, което му дойде на ум, обмисляйки предишния разговор с родителите на момичето, бе това, че не бе придал нужното значение на информацията за майката. Тя имаше определено влияние над момичето. А бащата в беседата им сподели, че при нея започнали да идват хора от някаква новопоявила се секта. Хората ужким чели заедно библия и някакви брошури, беседвали заедно. Майката бе домакиня и разполагаше със свободно време. Бащата се отнасяше отрицателно към това увлечение на своята жена. Той се считаше за православен християнин. Следователно е имало конфликт между родителите в присъствието на момичето, което и е повлияло отрицателно. Възможно е тези „братя и сестри“ някак да са успели да обработят съзнанието и. А освен това момичето скриваше нещо. Във всеки случай си струваше всичко да се прегледа отново по-подробно и да се проведе още един разговор с родителите. За момента не изникваше друга причина, заслужаваща особено внимание.

Завършвайки своята „работна“ медитация, Николай Андреевич реши да погледне как е Алина. Момичето спеше кротко, а сестрата се унасяше в сън с книжка в ръка. Изяснявайки обстановката в кратък разговор със сестрата, Николай Андреевич поседя известно време до леглото на Алина, разсъждавайки относно случая. И в този момент, дали защото току-що бе излязъл от състояние на медитация, или пък благодарение на своята интуиция, той почувства осезаемо отрицателно поле, което изникваше от момичето. Дори на самия него му стана някак некомфортно. Николай Андреевич моментално постави „защитата“, на която някога го бе обучил Сенсей. Той попита как се чувства сестрата. Но възрастната жена, както винаги отговори: „търпимо“. Излизайки от отделението Николай Андреевич още повече заостри своето внимание. Нещо не бе наред с момичето. Той разбра на интуитивно ниво, че причината за случилото се криеше отвъд обикновените причини, с които той се опит-

ваше да си обясни нещата. Случая изискваше спешна консултация със Сенсей. Николай Андреевич реши да изчака до сутринта и да му се обади в офиса.

Но сутринта се оказа, че още вчера Сенсей бе заминал някъде извън града. Наложи се да се действа по обикновените схеми. Паралелно с психотерапевтичната и медикаментозна дейност с момичето, Николай Андреевич помоли своите колеги да направят допълнително няколко изследвания: ЕКГ, ЕЕГ, МРТ на главния мозък и да я прегледа невролог, офталмолог и терапевт. Случаят с Алина заинтригува сериозно Николай Андреевич, на първо място като учен. Работата е там, че подобни произшествия станаха доволно често явление в областта. В градовете се случваха множество самоубийства на деца и юноши, посегнали на своя живот без никакви видими причини за това. Използвайки този случай Николай Андреевич си постави задачата да разгадае тази непонятна „детска епидемия“ сред напълно здравите деца и ако е възможно да успее да открие какъв е пусковия механизъм за това суицидно поведение. Случая с Алина се превърна за него в идеална възможност за разрешаването на тази загадка.

Обмисляйки различни причини, предизвикващи подобен афект в поведението на момичето, Николай Андреевич реши да се обади на отец Йоан. След взаимното приветствие Николай Андреевич попита:

– Знаеш ли кога се връща Сенсей? Трябва ми спешно.

– Не зная кога точно, но обеща да се върне скоро. Какво е това бързане?

– Тука твоето „мравешко чадо“ ми подхвърли такъв случай, че...

Вано се усмихна.

– „Мравешко чадо“?! Този винаги ще си намери някакви приключения. А какъв е случая?

Николай Андреевич разказа на кратко историята на момичето, без да пропуска версията за влиянието на сектата.

– Знаеш ли, не знам защо, но съм убеден, че именно тук се крие вътрешния конфликт на момичето, – отговори отец

Йоан, след като изслуша внимателно психотерапевта. – Сега е пълно с такива новопоявили се секти. Едва успяваме да охлабим негативните последствия на тяхното разрушително влияние върху психиката на хората. И постоянно се целят към младежта. Не можеш да си представиш колко много организации от деструктивен характер са се появили! От ден на ден става все по-лошо! Започнали са да използват масово различни техники за психическо манипулиране на съзнанието с цел тотален контрол и задържане на членската маса. Пълнят главите на народа с тяхната отрова, неспирно се стремят към тотален контрол над мислите, чувствата и поведението на своите паства. А реалните им цели са повече от прозаични – незаконно забогатяване и власт за техните лидери, а като цяло, целенасочена политика към поробване съзнанието на народите. Тъкмо за това зомбират всички подред. Колко му е на един подрастващ да му натъпчеш мозъка с глупости? Те с възрастните не си поплюват, какво остава за децата... Използват тяхната неопитност, неинформираност, лъжат ги както си искат. Между другото, момичето кръстено ли е?

– Да, кръстена е преди две години.

– Това е добре... Тъй като е възможен конфликт! Момичето е възпитавано в традициите на православието, кръстена е доста късно. А тези... започнали с тяхното промиване на мозъците. И кого подхванали? Майката. Възможно е тъкмо тук да се е получил конфликта. Нали каза, че бащата твърдо стои на позицията на православното християнство.

– Да. До колкото успях да изясня, в семейството, в присъствието на момичето, няколко пъти са се случвали скандали по този повод. Бащата казвал, че е кръстен и няма да се кръсти отново. А майката не виждала нищо лошо от посещенията на тези хора и четенето на различни текстове. Между другото, бащата няколко пъти повтори фразата, че зомбират жена му.

– Ето виждаш ли! Ако зомбират майката, възможно е да са успели да направят нещо и на момичето тези „братя и сестри“...

– Родителите утвърждават, че момичето не е общувало с тези типове. Макар... Алина спомена, че понякога и се струва как някой все едно я управлява...

– Управлява?! – Отец Йоан се умълча, а после произнесе: – Имам идея! Хайде в качеството си на психотерапевтична процедура да инсценираме пред момичето и нейното семейство екзорсистки обред!

– Да изгоним сатаната ли? Както кажеш!

– Не бързай, помисли добре. Все пак това ще е много добра психологическа основа за момичето. Ако вярва, че някой я управлява... А ние ще извадим този демон от нея, ще и внушим, че благодарение на църквата ще бъде спасена. Освен това на сеанса ще присъстват и самите родители, току-виж са изхвърлили псевдолитературата от дома си... Гледаш, момичето се успокоило и всичко в нейната психика си дошло на местата.

– Принципно е напълно възможно. А защо да инсценираме, а да не проведем реален ритуал?

– Разбираш ли, да се докаже, че в момичето се е спотаил сатаната е много трудно. И съответно не е никак лесно да се получи подобно разрешение от висшето духовенство. А инсценировката ще стане много добра психологическа подкрепа за момичето. В края на краищата ако присъства заедно с родителите си на молитвите, нищо лошо не може да се случи, а тъкмо обратното, това ще внесе хармония в семейството. Заедно с това, момичето ще види, че майка и си е същата християнка, както и преди.

– Добре, нека опитаме, току-виж помогнало... Нали все пак трябва да се предприеме нещо. Не мога да я държа постоянно на сънотворни. Ще говоря с родителите. Ако се съгласят ще опитаме.

С това двамата се разделиха.

В назначеният ден до църквата на отец Йоан пристигна цялото семейство на момичето, Николай Андреевич и Женя. Отец Йоан посрещна топло всички свои гости, в това число и Женя с едва забележима усмивка. Женя просто не можеше да пропусне такова мероприятие, още повече, че бе

свързано с дейността на отец Йоан. Разбирайки важността на ситуацията, разяснена подробно от Николай Андреевич, Женя се държеше изключително коректно и направи вид, че вижда отеца за първи път. Трябва да се отбележи, че в него ден момъка се прояви в коренно различна светлина пред отец Йоан.

Няколко часа подред отчето, заедно със своите помощници четоха молитви. Гласа му не просто звучеше мелодично, а достигаше със своята интонация и сила до дълбините на душата. Очевидно бе влиянието на предишната му професионална подготовка в областта на психологията. Дори Женя, който се отнасяше скептично към цялата тази процедура, се вживя толкова, че застана на колене и започна да се кръсти. Накрая поляха момичето със светена вода. Тази процедура оказа мощно емоционално влияние на всички присъстващи. Когато си тръгваха, Николай Андреевич сподели следното с отец Йоан:

– Много впечатляващо... Такава акустика и светлина... Гледам, че момичето почти изпадна в транс. Вярно, действието на антидепресантите не е отшумяло напълно. Но това трябва дори да усили ефекта... Какво да кажа, освен едно голямо браво! Нямам думи!

– Постарахме се, – скромно произнесе отец Йоан.

– Честно казано, не очаквах такъв ефект, докосна ме до дъното на душата... Дай Боже да и помогне.

– За всичко си има своя воля свише, – отговори отец Йоан.

* * *

След тази психологическа процедура Алина помоли да я изпишат, за да се прибере у дома. Николай Андреевич обеща, че ще поговори с колегите, един вид трябвало да остане поне няколко дена, тъй като си има процедури. Всъщност той посъветва лекарите да я държат под интензивен над-

зор в следващите няколко дена, макар и състоянието и да не предизвикваше особена тревога сред тях, изхождайки от проведените изследвания. И когато изписаха момичето, ръководейки се повече от своята интуиция, Николай Андреевич помоли родителите да не я изпускат от поглед. Според статистиката, за човека, извършил опит за самоубийство, най-опасни са първите три месеца след опита.

Родителите се стараеха да се придържат към съвета на психотерапевта, създавайки нужната благоприятна атмосфера в дома. Махнаха цялата „неблагонадеждна литература“. Вечерта след вечеря, Алина взела успокоителни, както посъветвали лекарите и легнала да спи заедно с майка си. Бащата и синът седнали в кухнята да играят шах. Двамата решили да останат дежурни поне първата нощ. Нея нощ се паднало да дежури бащата. Завършвайки поредната партия, синът решил да си ляга и преди да се накани видял сънената Алина, да се насочва към тоалетната. Момичето попитало със сънен глас, защо още не са си легнали. Двамата отговорили, че тъкмо се канят, спогледали се, а тя отишла до тоалетната. След това се запътила обратно към своята стая прозявайки се.

– Стига толкова, отивам да спя, – произнесе синът. – Че утре трябва да ставам рано на работа.

– Хайде, – кимнал баща му.

Минавайки покрай стаята на Алина, братът видял с ужас как сестра му бе излязла на терасата и започнала да се накланя през парапета. Момъкът, без да се замисли се хвърли към нея. Той едва успя да я хване за дрехите в момента, в който политала на долу. Той едва успявал да я задържи, тъй като копринената и пижама се изплъзвала от ръцете му. Тогава започнал да вика баща си на помощ. През това време момичето дошло на себе си и виждайки пред себе си тъмната бездна, започнало да вика. Освен това започнало да се дърпа, опитвайки да се спаси, от което брат и започнал да я изпуска. Само още един миг – и щяло да се случи най-лошото. Но на помощ се притекли майката, а след нея и бащата. С общи усилия успели да издърпат момичето.

Всичко се случило за броени секунди. Семейството изпитало толкова силен стрес, че никой не можел да дойде на себе си известно време. Телефонните обаждания на събудилите се съседи, които с викове се възмущавали от безобразното поведение на семейството, колкото и да бе странно, изкарали всички от състоянието на ступор. Натъпквайки момичето със сънотворни, бащата и братът така и не успяли да мигнат до сутринта. Двамата седяли до спящата Алина и размишлявали над сполетялата ги беда, задавайки си един въпрос: „как ще живеем от сега нататък?“

* * *

Когато Николай Андреевич разбрал за случилото се, изпадна в не по-малък шок, от колкото семейството на потърпевшата. Но психотерапевтът успял много бързо да овладее своите емоции, след което се зае с подробен анализ на дадения проблем. Нищо подобно не се бе случвало в неговата практика. Случаят не подлежеше на никакви обяснения. Как можеше човек без каквото и да било психическо разстройство или патология, без каквато и да било мотивация, при това под въздействието на антидепресанти, така спокойно да опита да се самоубие?! Това вече беше прекалено!

Колкото повече Николай Андреевич съпоставяше фактите, толкова по трудно успяваше да обясни дори своите предишни предположения. Всичко бе изключително странно. Той знаеше, че според статистиката това не е единичен случай. От всички самоубийства само една трета страдаше от различни психически разстройства и патологии, а всички останали, повече от половината случаи, бяха съвсем нормални хора. И ако по-рано Николай Андреевич преписваше всички тези случаи на някакви моментни депресии, жизнени проблеми или личен мироглед, то случая с Алина го накара да погледне от съвсем друг ъгъл на всички свои пре-

дишни изводи. Как може едно 15 годишно момиче да има формиран мироглед? По-скоро отсъстваше такъв. Николай Андреевич си мислеше, че ако открие първопричината довела до това състояние, тогава ще получи отговора на въпроса, какво тласка напълно нормалните хора да се самоубиват. А когато се направи правилната диагноза, тогава е много лесно да се избере и най-подходящата терапия.

Момичето отново се оказа в болницата. След като изпробва най-различни психотерапевтични способи, Николай Андреевич реши да използва своя последен инструмент – хипнозата. Не бе лесно да се реши на такава крачка, тъй като имаше много сериозен разговор по този повод със Сенсей, който се отнасяше отрицателно към този метод, тъй като въздействаше негативно върху индивидуалните механизми на човешката психика. От тогава Николай Андреевич започна да използва изключително рядко този метод, но в дадения случай сметна ситуацията за безизходна. Освен това и самия Сенсей го нямаше в града, а той можеше да даде идеи и насоки в сложната ситуация...

С помощта на внушения Николай Андреевич въведе Алина в хипноза, заповядвайки и да си спомни всичко, което се бе случило при първия опит за самоубийство. Това, което чу го порази като специалист. Обикновено цялата външна информация се записва в подсъзнанието, както на твърдия диск на компютъра. Много от тази информация заобикаля процеса на съзнателния анализ. В своя разказ човек може да не си спомни някакви дреболии, но подсъзнанието е способно, ако се води умело, да изведе цялата налична информация до най-малката подробност.

Това, което разбра Николай Андреевич беше повече от невероятно. Вместо реалната картина на действие, подсъзнанието изведе някаква абсолютно въображаема картина на възприятието. Поразителното бе, че нейното подсъзнание дори не бе фиксирало момента, когато стоеше на ръба на покрива. Спомена на Алина бе, че се намира до някаква река, зад нея наближаваше мощен горски пожар, а на другия край на реката се намираше тиха и уютна поляна.

Трябваше единствено да пресече тази река...

Николай Андреевич беше поразен. Реално, дори да се изтрие някаква информация в съзнанието на човека, в подсъзнанието остава резервно „копие“. А тук излиза, че в дълбините на подсъзнанието, където се записва реалната информация за всички събития, информацията е била тотално подменена. Излиза, че в тази недосегаема част на подсъзнанието е била заложена съвършено друга информация, благодарение, на което инстинктът за самосъхранение на момичето е бил блокиран и подсъзнанието е работило в съвсем различен режим, в който приемало илюзията за реалност. Иначе, каква може да бъде тази река на покрива на девететажната панелка?! Следователно трябва да се търси по-дълбоко, някъде отвъд подсъзнанието. На изток наричат това място истинското „Аз“, а при нас „душа“.

Николай Андреевич провери и другите опити за самоубийство на Алина. Оказа се, че единствено в случая с отравянето, подсъзнанието на момичето представило сравнително адекватна картина, съответстваща на разказите на очевидците и на самото момиче. В този случай той не забеляза нищо особено. Напълно стандартна ситуация – опитът за самоубийство е бил извършен в момент на тревожност, паника, изразена депресия и свиване на съзнанието. Но в останалите случай всичко бе пълна загадка. Общата картина бе ужасяваща. Излиза, че паметта на Алина, която се намирала в отлично настроение, внезапно пропадала, което водело до абсолютно несъзнателни действия за самоубийство. При това не някаква си инсценировка в качеството на шантаж и привличане на вниманието, а към директно самоубийство. Какъв ли можеше да е реалния пусков механизъм на подобни действия?

Колкото повече Николай Андреевич се потапяше в тази тема, толкова повече въпроси изникваха. Всичко, на което се натъкваше в медицинската литература водеше до още повече въпроси, при това обясненията бяха на грубо физиологично ниво. Създаваше се впечатлението, че науката е много далече от изясняването на реалните причини на су-

ицидното поведение при хората. Всяко обяснение на случаите се описваше много плахо, а изследванията на случаите се обясняваха от едностранчивата позиция на догадките и предположенията. Николай Андреевич за миг се почувства като изгубил се пътник сред непрогледна мъгла в търсенето си на адекватен отговор на подобно загадъчно явление в човешката психика. Може да се каже, че бе влязъл в задънена улица в своето разследване. Единствения човек, който можеше да даде някаква светлина по въпроса бе Сенсей. Но него го нямаше. Тогава Николай Андреевич реши да използва в качеството си на „абсолютно изключение“ техниката на Сенсей по промяна състоянието на съзнанието, която позволява да се пробуди и да се извика за диалог истинното „Аз“ на човека.

Този ден се превърна за Николай Андреевич, както самия той смяташе, в епохално откритие в историята на човечеството. Това, което чу от Алина, благодарение на тази специална техника, за пореден път го порази в опитите му да осмисли глобално живота на човешката Същност преди и след смъртта.

* * *

Още първият ден, когато Сенсей се върна на работа, Николай Андреевич се втурна през глава със своето „грандиозно откритие“. Той изложи подробно цялата история с Алина, а също така сподели за своите опити да открие пусковия механизъм на суицидното поведение на момичето. Сенсей го слушаше, както винаги, мълчаливо и внимателно. Само един път произнесе странната фраза: „Ясно, момичето се е отворило“. Когато психотерапевтът стигна в своя разказ до прилагането на хипнотичната техника, Сенсей осъдително поклати глава.

– Разбирам, разбирам прекрасно, – побърза да оправдае своите действия Николай Андреевич. – Но нямах друг из-

ход. Още повече, както после се оказа, моите старания не са били напразно...

Описвайки подробно подсъзнателното възприятие на момичето на несъществуващата реалност, той премина въодушевено към свето главно откритие, което успя да направи благодарение на специалната техника на Сенсей.

– Представяш ли си, дори направих две грандиозни открития. Невероятно, но факт! Първо, излиза, че „черната кутия“ наречена подсъзнание може да се преформатира. Днес се смята, че дълбоките пластове на подсъзнанието фиксират всичко и завинаги. Тоест, ако в повърхностните слоеве на подсъзнанието все още е възможно да се въздейства някак на информацията, да се подмени по време на хипноза, то в дълбоките слоеве това е практически невъзможно, тъй като работи на принципа на „черната кутия“ в самолетите. В нашата практика имахме случаи, когато хора преминали операция, под въздействието на анестезия, след това по време на хипноза възпроизвеждаха с идеална точност всичко случило се по време на операцията. Науката днес е приела, че не е възможно да се променя информацията в дълбоките слоеве на подсъзнанието. И изведнъж! Дълбочинните слоеве на подсъзнанието на момичето изкарват някаква абсолютно несъответстваща реалност. Следователно излиза, че е напълно възможно слоевете да бъдат преформатирани!

Но всичко това са дреболии, в сравнение с второто откритие. Излиза, че човешката Личност действително се запазва след смъртта на тялото, та дори и след реинкарнацията в следващия живот! Това потвърждава, на първо място, че реинкарнацията съществува! Това може да се превърне в епохално откритие за човечеството. Та нали мнозина, изпадайки в депресия виждат своето спасение единствено в смъртта. А излиза, че смъртта, нека вземем самоубийството, в действителност не е спасение, а напротив, вкарва в още по-сложна ситуация. И най-главното е, че хората усещат всичко това на някакво подсъзнателно ниво. Ето кое обуславя страха от смъртта! Човек чувства подсъзнателно, че самоубийството – не е никакво спасение, а тъкмо обратното,

гибел, при това без каквато и да било възможност за промяна на нещата.

Сенсей слушаше разказа на Николай Андреевич с обичайно внимание, но когато вторият започна да разказва за „черната кутия“, се напрегна и започна да слуша още по внимателно.

– Разговорът с истинското „Аз“ на момичето направо ме порази! Още няколко такива доказателства – и може да се говори за научно откритие на този феномен. Представяш ли си, как данните за душата могат да променят човешкия живот и обществото като цяло?! Та това е реално доказателство, че Личността продължава да съществува след смъртта!

– Така, стоп! – Сенсей рязко прекъсна възхитения психотерапевт. – До колкото си спомням вече имахме разговор по тази тема и използването на тази техника, както и за научните открития свързани с нея.

– Прекрасно разбирам всичко! Кая се, обещах, че няма да използвам тази техника. Но просто се получи така... Изведнъж такива неща се разкриха! Та това е... Тези знания нямат цена! Само си представи как може да се промени света...

– Това определено ще промени света, само че в каква посока, помисли ли за това?

– Как „в каква“? В добра, естествено.

– В добра? С доминиращ какодемон в обществото?! Днес само единици са способни да оценят по достойнство тези знания. Още не е дошло времето за обществото. И аз вече неведнъж ти говорих за това. Всеки стрък си има своето време.

– Но това е толкова важно за хората, за народа. Каква полза само може да има...

– Полза? За народа? Я се сети колко полза донесе на народа със своята докторска дисертация? Не успя да я напишеш и моментално я засекретиха. Макар и в нея да нямаше сериозни знания. А ти ми говориш за народа... Всичко с времето си.

Николай Андреевич въздъхна тежко, осъзнавайки правотата на Сенсей. Но спомняйки си, че не каза най-важното, продължи:

– Да, основното, което успях да изясня... Но нека да изложа всичко подред. Когато започнах разговора на нивото истинско „Аз“ на момичето, се оказа, че с мен говореше Личността на мъж, който живял съвсем неотдавна в Калужска област. Човекът починал през 1979 година на 48 годишна възраст. Претърпял неудачна операция на сърцето. Бил е инженер. Живял е, както и всички, по стандартната схема: детство, училище, армия, университет, сватба, деца, работа. Помнеше своя живот до най-малките подробности, дори намирайки се в новото тяло. Сподели много неща за себе си, за своите усещания след смъртта, по време на реинкарнацията и особено в този живот. Тази информация направо ме шокира!

Сенсей се усмихна и вече доста по меко добави:

– Недей да го преживяваш толкова, не си бил единствения изпаднал в шок. Шокът от необикновено явление и възможност за комуникация за него е бил не по-малък.

– Нима? Толкова съжалявам, че не записах разговора... Той разказа, че преживявайки това, което се случило с него след смъртта, започнал съвършено поновому да разбира и цени живота. Но това озарение дошло твърде късно, тъй като вече не бил в състояние да промени каквото и да било. Намирайки се в новото тяло, той изпаднал в парадоксалната ситуация. От една страна усещал изключително близо вечността, огромната духовна сила. Много му се искало да се потопи в тази Божествена сила и да се избави от постоянните си страдания, породени от мислите и действията в предишния му живот. А от друга се усещал като вътрешен наблюдател на новата Личност и нейното тяло, и наблюдавал с ужас как новата Личност, тоест Алина, извършва същите грешки, без да има възможност да повлияе, по какъвто и да било начин. От преобладаващите лоши мисли и постъпки на новата Личност, неговите страдания се усилвали няколко пъти. Според него, това е състоянието, което

наричаме ад.

– Това е нищо, – сви рамене Сенсей. – Ако се копне по на дълбоко в тази Личност, то в нея може да се намери Личността от предишната реинкарнация, при това страдаща не по малко от тази. А под оная има друг страдалец. И така нататък.

– Интересно, интересно... И как може да се обясни това?

– Естествено, нещата могат да бъдат обяснени. Но разбираш ли, ако сега започна да ти обяснявам с езика на твоята наука, едва ли ще успееш да разбереш каквото и да било.

Николай Андреевич се усмихна и въздъхна.

– Това вече го зная. Но и не претендирам за това. Ти просто можеш да ми го обясниш, както се казва с разбираем за мен език.

– Разбираем, казваш? – Сенсей помълча малко, а после произнесе шеговито. – Добре. Представи си, че душата – е една яйцеклетка, а сперматозоидите – са Личностите в тялото след реинкарнацията. По време на своя живот Личността, в нашия случай сперматозоида, се приближава към яйцеклетката. Върти се цял живот около нея, но не може да я оплоди. По този начин бедния, изразходвайки цялата си жизнена сила, остава до нея в изсъхнало състояние като Личност с пълен набор от комплекси на непълноценност. Минава реинкарнацията. Следващия сперматозоид–Личност се насочва към същата тази яйцеклетка–душа. Но и той цял живот само махал с опашка в материално направление. И вместо духовно оплодотворяване на яйцеклетката, изразходвал своята жизнена енергия за своя егоизъм. Животът завършил и с тази Личност се случила същата история на непълноценност, която я потопила в мъки по-големи и от адските. Отново реинкарнация. Устремява се третия сперматозоид към яйцеклетката. Опитът му да я оплодотвори отново се проваля. И т.н. След определен период, ако нито един от сперматозоидите–Личности не е успял да оплодотвори яйцеклетката–душа, всички тези изсъхнали сперматозоиди със своите чувствени комплекси, намиращи се около душата се унищожават.

– А яйцеклетката?

– В известен смисъл тя също се унищожава, тъй като кому е нужна не оплодотворената яйцеклетка-душа, ако не е успяла да изпълни своята функция? Тъкмо за това се анихилира и преминава в друго състояние. Каква е целта в края на краищата? Личността със своята сила на Любовта и чиста Вяра да се съедини с душата. Защо е нужно това? Защото при това оплодотворяване се ражда съвсем ново по своите качества духовно същество, да го наречем ангел. Тъкмо в него се проявяват реалните свойства, образно казано, гените на вечността на душата и гените на мощната жизнена сила на Личността. Всичко това естествено е казано много грубо и примитивно. Но предполагам все пак, че е разбираемо... Общо взето нещата стоят, както в химията – ако се познават законите на протичащите процеси и се съединят умело два различни химически елемента, тогава ще се получи съвършено ново по своите качества вещество, субстанция с невероятен запас от енергия.

– Химията – естествено е добър пример. Но нека по-добре да останем на физиологическото ниво. Колкото и да е смешно да си призная, но така поднесена, информацията е много по-разбираема, – с усмивка произнесе Николай Андреевич. – Исках да попитам, а ако в своя живот човек е успял да пробие духовно до тази яйцеклетка-душа, но не му достигнало съвсем малко? Тогава какво се случва?

– До голяма степен, всеки човек в своя живот има шанс да оплодотвори своята душа и да се превърне в ново духовно същество. Главното е да поиска да достигне дадената цел, да се откаже от негативните мисли и съмненията и изцяло да се съсредоточи към една цел: отглеждането на вътрешна Любов на своето Духовно начало... Ако човек върви бавно, но уверено по духовния път, обвивката на яйцеклетката-душа започва да поддава на натиска на Личността. Дори този „сперматозоид“ да не е успял да я оплодотвори, а само е пробил малък отвор по пътя си към духовното, то следващия сперматозоид-Личност ще заеме неговата последна позиция. Условията, в които ще му се наложи да работи ще

са малко по-добри, от колкото при предишния му събрат. Тоест в него ще има повече добро, повече положително от момента на своето раждане.

Погледни например децата. В семейството се раждат две деца. При еднакви условия и възпитание, едното дете е егоистично, зло, опитва се да вземе всичко за себе си, равнодушно е към болката на околните, а другото дете е добро, щедро, отворено към хората. Ето ти го и показателя за работата на предишните Личности в тях. Първото дете трябва да се потруди доста през целия си живот, за да стане поне малко по-добро. Грубо казано да излезе от гаража на какодемона. А второто вече пътува по духовния път и има възможност да усилва своя агатодемон със силата на Любовта. А когато живота на двамата завърши, всеки ще остане с тези плодове, които е отгледал в себе си приживе.

– Да... Действително, това истинското „Аз“ говореше нещо за „плода на страданието“. Единственото, което облекчавало болката му, е когато в новата Личност пребивавала на вълната на Любовта и силата на Вярата. За него това не било просто облекчение, а успокоение, един вид сладка дрямка на изтерзания от болка „Аз“, когато болката утихвала за някакъв период от време. Но моментално, когато новата Личност включва своя център на отрицателни мисли, мъките започват с нова сила.

– Абсолютно вярно. Защо винаги се е подчертавала важността на Духовното в живота на хората, доминацията на агатодемона, – добави Сенсей.

Николай Андреевич слушаше с повишено внимание, мислейки си, че Сенсей ще разкаже още нещо, но не дочака този момент и произнесе:

– Само ако хората знаеха, какво ги чака отвъд, тогава вероятно нямаше да допускат груби грешки. А при нас как е? Светците от поколение на поколение говорят „Вярвай!“, а нас постоянно ни глождят съмнения.

– Точно така. А във Вярата не трябва да има съмнения! Съмненията са допустими единствено в света на Животинското начало. В Духовния свят, света на сериозните енер-

гии, всяко съмнение води след себе си до глобални последствия.

– Да... най-интересното в нашия случай е, че вътрешният наблюдател виждал съвсем различна картина! Момичето е било подложено на някаква мощна отрицателна сила, която променила нейната реалност в дълбините на подсъзнанието и. Именно тази, господстваща сила в нейния разум, я е тласкала към самоубийство.

– Сила, казваш... – произнесе Сенсей и лицето му стана сурово.

Той мълчеше известно време, а после искаше да каже нещо, но в офиса влезе цяла тумба с момчета и Сенсей произнесе:

– Добре, ще ги изясним нещата.

Той се разбра с Николай Андреевич, кога да дойде да огледа момичето и се превключи към поредната порция новини от новите гости.

* * *

Николай Андреевич посрещна Сенсей до входа на клиниката и го поведе, все едно беше гид, по заплетените лабиринти на болничния комплекс. Най-накрая стигнаха до търсеното отделение, в чийто палат лежаха потенциалните самоубийци и хората, страдащи от дълбоки депресии. Сенсей вървеше замислено по дългия болничен коридор заедно с психотерапевта. Николай Андреевич разказваше за последните изследвания на момичето.

Една от вратите на отделението бе широко отворена. В ъгъла на леглото лежеше брадясал мъж на средна възраст, който гледаше безразлично към светлината идваща от вратата. Минавайки покрай стаята Сенсей се спря внезапно, погледна в очите на пациента и сви рязко към него.

– На къде? Нашата стая е по-нататък, – не разбра Николай Андреевич, мислейки си, че Сенсей се е объркал.

Но Сенсей не реагира по никакъв начин на думите му. Той влезе целенасочено в стаята и седна до болния. Николай Андреевич го последва с удивление. Мъжа дори не направи усилие да погледне към гостите, продължавайки да гледа втренчено към входа.

– Отдавна ли броиш мухите? Попита Сенсей, поглеждайки към мъжа, все едно беше негов стар познат.

– Почти месец, – отговори вместо него Николай Андреевич, който стоеше до Сенсей. – Трети опит за самоубийство. Дълбока депресия. Абсолютно неконтактен. Така си лежи по цели дни...

Но Сенсей игнорира думите на Николай Андреевич и неочаквано започна да рецитира странен стих:

– Висш дар е нероден да бъдеш,
Но ако си видял светлината на деня –
По пътеката обратно ще се върнеш
В лоното на родното небитие.

Още при първите думи в очите на пациента проблесна искрата на интереса. Той обърна главата си към необикновения посетител и едва, когато втория свърши стиха, произнесе възхитено:

– Софокъл?! Вие също ли сте чели този древногръцки драматург?!

Сенсей само се усмихна загадъчно.

– Приятно е да срещнеш единомишленик, – с възхищение произнесе болния, все едно говореше сам на себе си. И след това изригна в бурна реч. – Не предполагах, че в това отделение ще се чуе глас, рецитиращ тези безценни редове на човека, творил почти преди 2500 години! Поразително! Тъкмо размишлявах над тях. Какви истинни слова само...

– Но помните ли, той бе изрекъл и други слова: „Колко страшен може да бъде разумът, ако не служи на човека“, – отбеляза Сенсей.

– Ах, зарежете... „разумът“... Разумът – това едновременно е и човешки дар и проклятие. Помните ли, у Франсуа дьо Ларошфуко: „Разумът винаги се явява жертва на лъжата на сърцето“. Аз ли не зная това? Хората винаги се опитват да

унизят нечий ум. Но при тях това винаги се получава лошо. И тогава му отмъщават жестоко, започват гонения над него. И единственото му спасение – е смъртта! Както при Цицерон: „Смъртта спасява от злините, а не от благата“.

– В Библията, в Еклесиаст глава 9 стих 4 е споменато следното: „Който се намира между живите, за него все още има надежда, тъй като на живия пес му е по-добре, от колкото на мъртвия лъв“.

– Надеждата?! Надеждата е просто един празен звук, – трагично произнесе мъжа. И започна да се съкрушава, изливайки цялата си мъка. – Никой не ме разбира, нито приятелите ми, нито колегите, нито родните! За какво да живея тогава? Защо на едни им върви, а на такива като мен им се случват единствено неприятности? Дори жена ми си тръгна от мен... Живота ми изгуби всякакъв смисъл. Нима сте изпитвали подобна душевна болка като моята? Болка, която ме изяжда от вътре и ме разкъсва на парчета? За мен живота – е страдание. И никой не е в състояние да ме разубеди... Искам да умра.

– Искаш да умреш? А какво си направил през живота си? Добре, ще умреш, а после?

– Няма да страдам.

– Нима?! Предполагаш, че там ще ти е спокойно? Мислиш си, че там ще можеш да се освободиш от негатива и злото натрупани през живота, от болката? Наивен човече! Там ще ти е още по зле. **Понеже всичко, което доминира сега в теб там ще се умножи. Тук имаш ШАНС, а отвъд ще остане само плода от твоя избор. Каквото посееш това и ще пожънеш...**

– Всичко това е софистика. Просто думи, зад които няма нищо. Когато заспивам ми е добре. Когато се събуждам ми е лошо. Искам да заспя спокойно, завинаги, и там ще ми е добре.

А твоите думи – са просто думи.

– Просто думи? – Сенсей грабна неговата ръка и рязко го дръпна. – Тогава да вървим в реалността.

След тези действия на Сенсей, мъжа буквално се изклю-

чи. Тялото болезнено се парализира, а главата безжизнено падна на възглавницата.

Всичко изчезна. Чувство за безкрайност и безгранична свобода завладя съзнанието. Безметежността и спокойствието хармонично се разливаха от всички страни. Какво блаженство! Няма тяло, няма проблеми, няма страдание. „Това сигурно е рая! Аз съм свободен, най-накрая свободен!“ – зазвуча дългоочакваната ария някъде от дълбините на невидимото съзнание. Но внезапно все едно от нищото прозвуча мелодичен глас: „Наивни човече, нима си свободен?!“

Тогава се случи нещо ужасно. Мощен поток започна неумолимо да го засмуква против волята и желанието му за оставане в това блажено състояние. Какво мощно привличане! Все едно някой разтягаше неговото съзнание и го разнищваше на безброй малки частици приличащи на него самия. Със страшна болка отново започнаха да изплуват всички негативни преживявания, но не едно по едно, като в последните минути на съществуването му, а като плътен, тотален, все едно събран от целия живот ужасен съсирек от преживяна ненавист, злоба и страх.

„Нима отново се връщат всички тези страшни страдания?! Но, Боже мой, колко тежки и непоносими са станали! Какви са тези изгарящи душевни мъки, които ме премазват с непосилната си тежест!“ Размазващо чувство на безнадеждност, страх, паника, задълбочаваща се трагедия и чувство на необратимост на целия този процес го пронизаха като лъч. „Но какво е това? Не може да бъде… съвсем не са ми останали жизнени сили! И как сега да потисна тези страдания?!“ Той бе обвзет от остро чувство на раздираща душевна болка и бе останал без нито една капчица жизнена сила, за да може да промени каквото и да било!

Страхът растеше, все едно снежна лавина, а душевната болка го размазваше със своя мощен натиск. „Нима толкова много болка е имало в моя живот? Не, не… Не може да бъде… Тези тънки обвивки – Личностите, тези, които са под мен, – това е тяхната болка, не моята! Защо тогава така ме раздира?… Боже, та това съм аз самия! Как гнети всичкия

този негатив, каква нетърпима болка се излива от него… Това просто няма да го понеса, не мога повече!“

„Къде съм? Странно… Болката привидно утихна, но страданията на душата останаха. Душата?! О, боже, та тя е толкова близо! Ето я, трепери под слоя от тънки обвивки, все едно под тънка мембрана от сапунен мехур. Как силно се усещат лъхащите от нея вечност и покой… Колко близо се намира и в същото време колко недостижима! Каква дълбока тъга по истинския дом се разлива във всички страни. Не ми достига едва една капка жизнена сила, за да се потопя в тази родна вечност и завинаги да се избавя от тези терзаещи мъки… Колко е силен този чувствен контраст… Не, в душата няма страдание, там е Бог, там е покоя, там болката няма място. Болката е вътре в мен….“

Разнесе се детски плач. „Къде съм сега? Нима в тялото на това дете?! В ново тяло?“ Но поникналата радост бързо повехна отстъпвайки място на приижащите като порой гнетящи чувства. По телцето на новороденото премина вълна от болезнени схващания. „Каква непоносима болка! Какво е това?!“ „Тежка форма ДЦП…“ – с мелодично ехо произнесе високия човек в бяла престилка на някаква жена, надвиснала над детето. “Не може да бъде! Детски церебрален паралич?! Не може да бъде!“ Силната сковаваща болка отново сгърчи беззащитното малко телце.

„Каква страшна болка! О, Господи, за какво? Прекалено много негативизъм? Нима моята капка е била последната в чашата на равновесието? Какво направих! Какво страшно наказание за моето минало. Какъв глупак съм бил да се затварям в себе си, в собственото си Его! И сега какво? С ясно съзнание ще пребивавам окован в това безпомощно тяло цял живот?! Какво направих? Сам се погубих, въвлякох се в още по тежки условия на съществуване. Внесох в себе си още повече страдания.“ „А душата е толкова близо… О, Господи прости!!! Ти винаги си бил близо до мен, а аз… Прости!!! Как глупаво и безполезно разпилях твоя безценен дар – Живота, колко нищожно малко добро сътворих, за да мога поне мъничко да се приближа до истинската свобода

– Твоята Вечност… Колко ценна се оказва всяка изживяна секунда… Колко е срамно и болно за изпуснатия спасителен Шанс… Какво да правя сега, когато силите и възможностите безвъзвратно останаха в миналото?! А в настоящето остава само съзерцанието на едни и същи повтарящи се глупави грешки, само че вече извършвани от новата Личност и нейната растяща озлобеност, която още повече усилва страданията на пленените в душата Личности. А те от своя страна усилват страдания на новата Личност с болката, която изпитват. Същност без жизнена сила, колко ужасно нещо е това! Чувствам, преживявам и страдам отново и отново вътре в своята нова Личност, и не мога да променя каквото и да било… Все едно някакъв омагьосан кръг, кръг от ада, в който се въвлякох със своята глупост, и които от сега на татък ще стане моя изпепеляваща вечност… Оказва се, **че смъртта не е спасение от болката, тя само задълбочава това „вътрешното“ което съм събрал през Живота.** Господи! Прости ми… Прости ми ако можеш…“

В този момент на искрено разкаяние нещо невероятно могъщо и силно започна да издърпва неговата същност от инвалидизираното детско телце. С голямо усилие откъсвайки се от тази материя, той отново почувства небивала свобода и лекота. Но заедно с това се запази спомена за целия този страх и реалната възможност отново да се окаже безгласен наблюдател на живота през призмата на собствената същност. Той почувства нечия мощна, невидима сила отново да го привлича, но вече към друго тяло. Каква радост – та това е неговото собствено тяло! Той отново почувства мириса на живота, спускайки и съединявайки се отново със своето предишно тяло, в което като могъщ поток кипеше кръвта. Цялото това невероятно преживяване, овладяването на своята предишна жизнена сила завладяха неговия разум. Изведнъж с огромно облекчение той разбра, че е ЖИВ, че се намира в своето родно тяло и в неговите ръце все още тече съзидателната жизнена сила. И **най-главното, не всичко още е изгубено за спасението на неговата душа, за освобождаването на онези негови Личности, които**

изпитват невъобразима болка, явявайки се заложници на своя собствен избор. В него като огромен пожар лумна желанието да ЖИВЕЕ, ЖИВЕЕ с полза за околните, с полза за своята душа. Да Обича заради самата Любов и да живее заради Любовта си към всичко живо! Осъзнавайки това, той изпита не просто радостта, а еуфорията на всички тези Личности, които сякаш цяла вечност пребиваваха в своя собствен ад, съзерцавайки с тъга и разкаяние през прозрачна повърхност, спасителния ковчег на Душата. В този миг той почувства движението на този могъщ ковчег, на който той самия е капитан и взе курс към вечността на Твореца.

Мъжът отвори очи и погледна към този, който държеше ръката му. В неговите очи той видя сиянието на Великата Светлина, в лъчите, на която се отразяваше блясъкът на душата му. Той разбра, Кой е застанал пред него, и в този момент осъзна цялата пълнота на Божия дар от предоставения му нов Шанс. За първи път в живота си той изпита истинско чувство на пълноценно всеобхващащо щастие. Без да успее да го изрази с думи, за благодарност той просто силно стисна ръката на Този, Който осветли неговия Път. И Този, разбирайки го без думи, отговори със същото искрено ръкостискане, все едно пожелаваше на капитана щастливо плаване. В този мълчалив момент бе казано всичко, което бе невъзможно да се изрази с думи, тъй като това бе истинско общуване между две души.

Мъжът бързо скочи от леглото и нахвърляйки своите неща в някакъв пакет, хукна към изхода на сградата. Николай Андреевич, без да разбира, какво всъщност се случи с пациента през изминалата минута на безсъзнание, викна след него:

– Ей! Стой! Къде хукна?

Мъжът се огледа, хвърли към него щастлив поглед и бързичко се върна при доктора.

– Докторе, не можеш да си представяш, колко много неща трябва да направя в този живот! Докторе, не можеш да си представяш какъв дар е ЖИВОТА! ЖИВЕЙ докторе!

С тези си думи той изскочи от стаята. Шашнат от тоталната трансформация на своя пациент, Николай Андреевич объркано погледна към Сенсей.

– Какво се случи с него?! Санитар!

Сенсей се усмихна и го спря:

– Недей. Той просто оздравя.

Двамата излязоха в коридора и погледнаха подир изчезващия мъж.

– Така и не успях да разбра какво се случи, – озадачено изрече Николай Андреевич, намирайки се в пълно недоумение.

Сенсей отговори загадъчно, цитирайки Омар Хаям:

– Ада и рая, твърди смело тълпата,
Са кръгове в двореца на мирозданието.
Надникнал в себе си, убедих се в лъжата.
Ада и Рая са част от Душата.

– Не разбрах... – Николай Андреевич продължаваше да гледа с въпросителен поглед към Сенсей.

– Не се напрягай докторе, – произнесе Сенсей и приятелски го потупа по рамото. – Най-важното е, че твоя пациент разбра всичко.

– А Омар Хаям какво общо има? – объркано сви рамене психотерапевта.

– Е, Омар Хаям няма нищо общо, – добави добродушно Сенсей.

* * *

Когато Сенсей и доктора влязоха в стаята на Алина, момичето се оживи осезаемо и се здрависа с тях. Сенсей седна до нея и завърза непринуден разговор, който незабележимо премина към нейния проблем. След известно време Алина започна не просто да му разказва за своя живот, а все едно

да се разтваря от вътре, излагайки всичко, което толкова много я терзаеше в момента.

Николай Андреевич, за кой ли път, не спираше да се възхищава от начина, по който Сенсей водеше разговора. Той общуваше съвсем свободно с хора от най-различна възраст, при това така, че човек не само се разкриваше пред него, но и с огромно желание споделяше всички свои най-съкровени тайни. Изглежда, че човек не просто разказваше за своя проблем, а изпитваше огромно облекчение, удовлетворение и дори умиротворение, намирайки в думите на Сенсей не просто съчувствено разбиране, но и най-главното, получаваше невероятно ясни и простички отговори на вълнуващите го въпроси. В Николай Андреевич се създаваше впечатлението, че не думите имаха значение в това общуване, а някакви невидими нишки на вътрешното им общуване. Самият той, присъствайки на подобни разговори в качеството си на наблюдател, изпитваше необикновено състояние на душевен подем. Все едно от Сенсей изникваше някакво благодатно влияние и влияеше благотворно на всички присъстващи.

Ето сега, когато Сенсей разговаряше с Алина, Николай Андреевич повече почувства, от колкото разбра, че истинската му терапия се случваше на невербално ниво. Когато момичето разказваше с желание за своите приключения, описвайки в най-малки подробности сърдечните си дела и страдания причинени от младежката и любов (което, между другото не бе разказано детайлно на доктора), Сенсей внимателно гледаше в нейните очи. На Николай Андреевич му се стори, че погледа на Сенсей постоянно се променяше, все едно не просто гледаше, а водеше борба с нещо невидимо.

След завършването на разговора дори самия Николай Андреевич изпита някакво необяснимо чувство на облекчение, какво оставаше да се говори за Алина. Както се казва, все едно и бе паднал камък от душата. В този момент в доктора се появи някаква необяснима вътрешна убеденост, че от тук нататък с момичето всичко ще е наред, макар съзнанието да бе изпълнено с медицински скептицизъм и все

така да се съмняваше в благополучния изход от лечението на дадения пациент.

Когато двамата излязоха от стаята, психотерапевтът попита:

– Е как е?

– Какво имаш предвид? – Попита Сенсей, сякаш идвайки на себе си от своите мисли.

– Момичето?

– А-а-а... Можеш смело да я изписваш.

– Слушай, направо е невероятно как се получават нещата при теб! Без да взимаме предвид времето за изповед на пациентите, то може да смятаме, че за някакви си десет минути – излекува двама души. Зарязвай я тази вертебрология и направо идвай при нас! Представяш ли си каква полза за страната ще има?!

Сенсей се усмихна.

– Ама че хора! Чакате някой да дойде и да ви свърши работата. Сами не можете ли да се справите?

– Е, според статистиката, очевидно не можем, – разсмя се Николай Андреевич.

– Хъм, според статистиката казваш...

– Да, числата вече управляват света, – опита да се пошегува Николай Андреевич.

– Грешиш. Те само показват, как хората управляват света, – сериозно възрази Сенсей.

– Много вярно, – с усмивка произнесе Николай Андреевич. – И какво се случи всъщност с момичето? Все пак беше напълно нормално дете. Какъв беше пусковия механизъм за извършваните от нея опити за самоубийство?

– Това те интересува като учен или? – Някак странно попита Сенсей.

Николай Андреевич дори се смути леко.

– Е, защо пък... И като практически психотерапевт. Не можеш да си представиш, колко остро стои сега въпроса с автоагресията и самоубийствата, особено сред децата. За голямо съжаление подобни случаи, както при Алина в последно време станаха нещо обичайно. Абсолютно нормални деца от

порядъчни семейства, с оптимистични планове за бъдещето и с добро настроение изведнъж решават да се самоубият. Очевидно е, че тук медицината е абсолютно безсилна.

– И как ги лекуваме? С традиционните методи на психо фармакотерапията... И за да бъда съвсем обективен, то успехите на психо фармакологията по никакъв начин не са променили нивото на суицидна активност. Какво от това, че гълтайки една шепа лекарства пациента получава временно симптоматично подобрение? Тъкмо за това лекаря получава толкова често от болния хронично болен, нуждаещ се от периодично или постоянно доживотно лечение. Знаеш ли как наричаме в нашия професионален жаргон навика на болния да седи на лекарствена поддръжка? „Озверин“. Защото при отсъствие на лекарствената терапия, болния става още по раздразнителен, от момента, когато за първи път е започнал да приема тези лекарства. За да се преодолее едно тревожно състояние са нужни постоянни тренировки, да се изработва вътрешна убеденост, да се прилагат волеви усилия за преодоляването на това състояние. Естествено, че е много по-лесно да се глътнат хапчетата и да се придобие някакво мнимо облекчение и илюзорна защита. Но въпроса е в това, какво ще се случи с човека, когато ефекта на хапчето отмине. Нали проблемите като такива няма да изчезнат. Ето ти въпроси без отговор... Вярно, днес се опитват да използват физиотерапията в качеството си на не медикаментозен метод в лечението на автоагресивното поведение. Въпреки това нивото на самоубийствата не намалява. И работата не е в тези, които вече са се отправили на онзи свят. Работата е в самите хора, които продължават да извършват подобни действия. Та това си е истинска епидемия!

Да, това ме вълнува като учен. Но в никакъв случай не от любопитство. За твое сведение, според данните на Световната организация, във втората половина на 20 век самоубийствата са се издигнали до 4-то място сред причините за смърт, при това с тенденция за растеж в последните десетилетия. За една година на планетата се самоубиват повече от 600 хиляди души... А държавите от пост съвет-

ското пространство?! Сега се намираме в групата от страни с най-висок ръст на самоубийства. Кога е имало такова нещо? В Русия, още през миналия век, са се случвали едва 2-3 самоубийства на територията на една голяма област... И най-главното, сега наравно с пенсионерите умира и част от трудоспособното население, от 30 до 40 години. Най-често посягат на живота си младите, от 18 до 29 години. А най-прискърбното е, че за последните години са се увеличили рязко самоубийствата сред децата, от 5 до 14 години, често с дълга подготовка към самоубийството. Но това вече е абсолютно аномален, необясним процес! Тъкмо за това е толкова важно да зная истинската причина за подобен род самоубийства. Повярвай ми, ако знам причината, то със сигурност ще успея да помогна, ще успея да спася поне няколко от тези хора, от което няма да съм пропилял живота си напразно. Тъкмо за това ще приема твоите знания като оказана Чест, при това не само за мен, но и за всички, на които ще са от полза.

Сенсей внимателно погледна в очите на Николай Андреевич.

– Добре. Но бъди готов да чуеш нещо, което е много по-сериозно, от това, което си представяш.

* * *

Действително, това, което Сенсей разказа на Николай Андреевич направо го шокира. Няколко дена след това, психотерапевта ходеше не на себе си и обмисляше чутото. Тази информация му позволяваше не само да види скритата част от проблема на масовите самоубийства в обществото, но също така да прозре самия корен на злото. Докторът започна да анализира странните случаи на заболявания сред неговите бивши пациенти. Анализа го остави тотално удивен от очевидните факти. Много от нещата идваха на своите места. Излизаше, че тайното желание на много от хо-

рата да приключат със своя живот – не бе тяхно лично, а и мисълта подбуждаща към него не бе толкова тайна, особено за някои заобикалящи ги „индивиди“.

Николай Андреевич дори си спомни случай от своите млади години. Какво да таи греха в душата си, самият той имаше период, в своите студентски години, когато живота му се струваше абсолютно безсмислен. Не може да се каже, че бъдещия доктор мислеше сериозно за самоубийство. Не. Но мисълта за това се въртеше доста дълго време в главата му, независимо от устойчивия житейски оптимизъм. Ех, само да имаше подобна информация в онези години... Нямаше да има толкова мъчителни изтезания от тягостните мисли, скланящи към трагичния край. По онова време го спаси една непредвидена ситуация, може дори да се нарече щастлив случай, който изникна неочаквано и превключи върху себе си вниманието на доктора. И дали изобщо беше случайност? По-скоро провидение...

Спомняйки си и анализирайки отдавна отминалите събития, Николай Андреевич разбра, защо тази пагубна мисъл се въртеше толкова натрапчиво в главата му, както и кой от неговото обкръжение реално възнамеряваше да си организира подобно „пиршество“. Тревожеше го и самия факт, че ако по-рано срещата с подобни негативни субекти бе рядкост, то сега навсякъде е пълно с тях и техните черни дела. Разбирайки цялата сериозност, глобалност и опасност на дадения проблем за обществото, Николай Андреевич не се сдържа и предаде накратко разговора си със Сенсей на отец Йоан. Той бе не по малко поразен от чутото и на свой ред съобщи това на Сергей.

Сергей бе приятел на Сенсей и Вано. Той влизаше в този тесен кръг от обкръжението на Сенсей, в който на никой не му бе безразлично не само духовното развитие на своята същност, но колкото и странно да звучи в днешни дни и съдбата на своята Родина. Той бе на около тридесет години. На външен вид съвсем обикновен човек, лишен от каквито и да било отличителни белези. Независимо от своята млада възраст, Сергей вече имаше солиден опит във военното

дело. Видял и преживял не малко неща, в един момент от своя живот бе попаднал в не лека психологическа ситуация. Но незабравимата среща със Сенсей преобърна не само неговия мироглед, но и му даде мощен импулс за живот и най-главното – смисъл на неговото съществуване.

Оставайки неизменен патриот и изпитвайки в душата си огромно желание да помага на хората и да служи на Бога, Сергей не можеше да се отнесе неравнодушно към подобна информация. Събирайки се заедно – Николай Андреевич, Вано и Сергей – решиха да разпитат Сенсей за дадения проблем, както се казва да разберат всичко от първа уста, както и да помислят какво полезно може да се направи в това отношение поне за града, в който живееха. С това намерение троицата се отправи към Сенсей в края на работния му ден в офиса.

Всички пациенти и медицински персонал се бяха разотишли. Сенсей покани своите приятели в своя кабинет. Изслушвайки молбата им, той стана от креслото си и започна да ходи напред-назад:

– Не си представяте, с каква сериозна и трудоемка духовна работа искате да се захванете.

Николай Андреевич сви рамене.

– Не сме тези, които ще отстъпят пред трудностите.

– А и къде да отстъпваме, зад нас е Москва! – Добави Сергей с усмивка.

– Наистина няма на къде да се отстъпва, – тежко въздъхна отец Йоан. – Толкова вече се е развъдила тази нечиста сила, че! Вече се е разпростряла навсякъде. Ако и ние решим да играем равнодушни сомнамбули, както и всички останали, кой тогава ще събуди хората от сън, кой ще ги предупреди за опасната пропаст, към която се приближават със своето безразличие?

Сенсей се замисли за няколко минути, внимателно погледна към всеки от тях, все едно притегляше всичките „за“ и „против“ относно техните личности и проговори:

– Добре, нека да бъде по вашему...

Троицата се оживи и се спогледа, а Сенсей отново се

разходи из кабинета, седна удобно в креслото си и започна да разказва:

– Добре, за да се разбере самия проблем е нужно да се изучи отвътре... Много от така наречените болести при хората като внезапните депресивни състояния, опитите за самоубийство (в това число и случая, на който се натъкнал нашия неподражаем Сусанин), нещастните случаи, убийствата често се явяват следствие на активността на Кандука...

Какво е Кандук? В различните ъгълчета на света го наричат с различни имена. Всички приказки за най-страшните вампири – са детска игра в сравнение с делата на Кандука. Принципно всички суеверия относно върколаците, вампирите и тем подобни страшни създания не са лишени от смисъл. В народния фолклор вампирите са представени във вид на мъртъвци, които излизат от своите ковчези и смучат кръвта на хората. Трябва да се отбележи, че тези поверия, макар и много от нещата в тях да е измислица, не са никак далече от истината. Кандуците действително са обречени на пълно духовно унищожение, тоест окончателна смърт. Но са способни да се прераждат осъзнато в нови тела определен период от време и да се хранят с праната на околните.

– Прана, прана... – Измърмори отец Йоан. – Това да не е жизнената сила?

– Да. Вече съм ви разказвал, че праната – е жизнената енергия, която човек придобива по време на своето зачатие. Нейното количество определя сроковете на човешкия живот и когато свърши, той умира. Праната практически не се подновява автономно, но се явява изключително мощна сила, тъкмо за това е толкова ценна.

– Точно, – кимна отец Йоан. – Спомням си това познато понятие...

– И така, Кандука краде праната на хората и я използва не само в качеството и на „храна“, но и като сила за осъзнато прераждане от тяло в тяло, образно казано за презареждане на своите „акумулатори“, а също така и за фокуси от най-различно свръхестествено естество, даващи власт над своите жертви. Кандукът – не е просто човек. По-скоро

е бивш човек, който се е превърнал в своеобразен паразит. Това е естествено. Там, където има сливане между духовното и материалното, например, както на Земята под формата на човека, имат място и подобни твари, паразитиращи върху това сливане... Може да се каже, че цялата тази измет се кланя единствено на жаждата и ненаситността към материята. Макар кандуците и тяхното обкръжение да нямат отношение към системата на Луцифер. Това са такива неутрални твари „нито наши, нито ваши“. Като правило винаги действат много внимателно и тайно.

– Ти спомена за „тяхното обкръжение“... – уточни Сергей. – Следователно не действат сами?

– Естествено. Кандука е пряко заинтересуван от помощници. Първо, за него това е безплатна „храна“ – човешката прана, която източва малко по малко. Второ, подхранването със събраната от тях прана му е необходима за прехода от едно тяло в друго... Като правило той се старае да си осигури три кръга помощници. В първия кръг са – Лембо*и*те. Това са неговите приближени хора. Той ги посвещава в своята тайна на „вечния живот“ в материалните тела и ги учи на техниката за попълване с прана, пропускайки най-важното – че той също дърпа по малко прана и от тях, и че този живот в материалните тела далеч не е вечен. Лембоите, на свой ред, си изграждат втори кръг, от където се хранят, така наречените – Клохтун*и*. Които на свой ред събират най-масовия кръг – *И*знили. При това, колкото по-далече е кръга от Кандука, толкова по-голяма е експлоатацията и по-малко знанията. В резултат на това, цялата тази тълпа служи на Кандука като своеобразен генератор на енергия или прана, която ползват и самите Лембои. И колкото по стар е Кандука, толкова повече прана му е необходима, за да поддържа своето съществуване.

– Излиза, че единствено Лембоите знаят истинските цели и намерения на Кандука, тоест първия кръг. А останалите биват тотално експлоатирани, – направи своя извод Вано.

– Точно така. И особено много усилия полага за привли-

чането на определено количество Лембои, когато преминава от своето старо тяло в новото, тоест преди биологическата смърт на старото тяло...

– Интересно, този Дундук, тоест Кандук има ли душа?

– Има, нали все пак е бивш човек. Но да го кажем така, с всяко прераждане става все по-малка и по-малка. Работата е там, че Кандука използва душата си... да го наречем, като превозно средство, за да ви стане по ясно. Тоест, прикрепя се към нея със силата на натрупаната прана и осъзнато управлява своя процес на прераждане, преминавайки в тялото на новороденото. Те се „залепят“ като паразити, поглъщайки жизнената сила на телцето, подменяйки я със своята енергия. При това могат да се внедрят след осмия ден от раждането на детето, когато в тялото вече се е заселила новата душа, която изтласкват.

– Излиза, че се прераждат осъзнато... – Размишлявайки произнесе Николай Андреевич.

– Да. Кандука съхранява изцяло своята памет, емоции и опит от предишните животи...

– А когато е в тялото на детенцето също ли продължава да краде прана от околните?

– Работата е в това, че когато Кандука се прераждa и се намира в тялото на детето, докато тялото все още расте, Лембоите го „подхранват“ с натрупаната прана от своите кръгове, без да осъзнават, че тази енергия минава през тях и отива при него. Те си мислят, че я събират за себе си.

– Чакай малко, а разстоянието, което ги разделя няма ли значение? До колкото разбрах те не знаят къде ще се прероди Господаря им? – Попита Сергей.

– Разстоянието не играе никаква роля. В света на енергиите нещата са малко по-различни... Докато тялото не достигне своята полова зрялост, Кандука не е в състояние да влиза сам в енергиен контакт с хората, той се нуждае изключително много от подхранване в този момент от своите Лембои и тяхното обкръжение. Едва когато тялото съзрее полово, тогава ще може да ползва енергиите.

– А какво се случва с неговата душа? – Попита отец

Йоан.

– Естествено, че нищо хубаво. С всяка следваща реинкарнация неговата душа става все по-малка и по-малка. И колкото по-малка става, толкова повече прана му е необходима за следващия преход. С всяко прераждане Кандука се превръща във все по-голямо, бездушно чудовище, изградено от мощни отрицателни енергии, които в случая на недостиг на прана, започват да го притискат със страшна сила.

Преминавайки осъзнато процеса на реинкарнацията и знаейки, че съществуват по-висши светове, той не може да излезе от тази своеобразна консервена кутия на човешкото битие, където, бидейки още Лембой, доброволно се е натикал, слушайки разказите за притежаване на могъща сила и „вечни“ прераждания на своя някогашен наставник Кандук. Излиза, че вече не може нито да върне своя човешки облик, нито да излезе от блатото, в което се е натикал. От всичко това душевните му страдания се усилват все повече и повече. И ако при човека, неговата душа, търкаляща се от едно прераждане към друго има ШАНС да се изтръгне от този материален свят, да се издигне на по-високо стъпало на духовното си развитие и да се присъедини към истинската съзидателна сила на Твореца, то Кандука се е лишил от това право посредством своя съзнателен избор. Тъкмо за това Кандука използва всяка предоставена му възможност да се „наслади“ на оставащите му мигове в този материален свят. Това е неговото щастие. Той разполага с предостатъчно сила, но няма бъдеще, тъкмо за това твори безобразия. Той е обречен и осъзнава това. За Кандуците живота е като последен дъх преди тоталната смърт на тяхната личност.

– А какво се случва с тях в момента на тоталната смърт? – Попита отец Йоан.

– Е, какво... – Сенсей стана, извади от хладилника минерална вода и предложи на своите приятели. – Искате ли?

– Дай ми една, – произнесе Николай Андреевич, а останалите се въздържаха.

Сенсей отвори две бутилки и подаде едната на доктора. След това отново седна в креслото си, отпи няколко глътки

от студената минерална вода и продължи:

– Изживявайки 10 – 12 живота, някакви си хиляда години, направо мизерен срок в сравнение с вечността, кандуците изцяло губят възможността да усвояват прана. Душата им се смалява до някакъв минимален размер, а след това се унищожава изцяло. А без нея, както се казва, дните им са преброени. При тях се получава следната парадоксална ситуация. Те съществуват като личности, благодарение на душата, но с постоянно потискане на нейните прояви посредством фиксирана доминация на какодемона в съзнанието си. През цялото това време душата всячески се съпротивлява на това зло, което носи огромно страдание на това същество. А без нея то не може да съществува. Ето ви в пълния смисъл на думата – обричане на адски мъки... Кандука вече не е способен да направи каквото и да било за душата си, тъй като при него тече с пълна сила процеса на материализация. Той помни, че някога е бил човек, но вече не е такъв, дори не е чудовище, а просто едно нищо... С времето, праната за него се превръща, както за смъртоносно болния болкоуспокоителното хапче.

– Този Кандук може ли да се отстрани физически? – Размишлявайки, зададе своя въпрос Сергей.

– Тъкмо тук е цялата работа, че физическото унищожаване на физическото му тяло е равносилно на огромен подарък, тъй като след това този Кандук ще отиде към следващото си прераждане, при това с огромно количество прана. А борбата на духовно, енергийно ниво – вече е реална възможност да бъде отстранен.

– Как могат да бъдат разкрити?

– Основно, работейки на духовно ниво, отвъд съзнанието. Общо взето Кандука и неговите помощници е много трудно да бъдат различени от обикновените хора. На външен вид и начин на живот не се различават по нищо от всеки друг човек. Могат да бъдат всеки: приятел, близък, роднина, колега, началник. А и социалното положение, след толкова прераждания се превръща в нещо маловажно. Те просто се пренасищат с власт. Така, че в нашите условия

могат да бъдат както милионери, така и обикновени работници... Това не играе никаква роля за тях. Своята тайна държат в изключителна секретност. Тъкмо за това е толкова сложно приближените на Кандука и самия той да бъдат разкрити по някакви външни признаци.

– Пирамидална структура? – Попита Сергей.

– Да. При това със строга йерархия. Единствено най-близкия кръг Лембои познават Кандука в лице, тъй като комуникират непосредствено с него. Той ги обучава на съответните техники за поглъщане на праната на хората с манипулативни съзнателни и подсъзнателни методи и създаването на психологическа и енергийна зависимост на хората от Лембоите, различни ключови кодове и т.н.

– Сериозна работа са тези типове, – произнесе, цъкайки с език отец Йоан. – Направо си намирисва на световно господство.

– На тях това господство им е абсолютно безинтересно, – махна с ръка Сенсей. – Главната им цел е утоляването на своя глад за енергия или прана. Съвсем друга е работата, когато при достигането на тази цел, се случва сливане на общите им интереси и дейностите на техните кръгове с Деструкторите, които знаете като Архонти. Тогава за хората настъпват много тежки времена... Изметта, за голямо удивление, намира много бързо допирни точки и се обединява в достигането на общите си цели.

– Така е, – съгласи се отец Йоан.

– Тъкмо този въпрос ме вълнуваше от едно време насам, – отбеляза Николай Андреевич. – Защо изметта се обединява много по-бързо от духовните хора?

– Е как защо? За да се постигне истинско духовно обединение, хората влизащи в дадения кръг трябва първо да хванат здраво с верига своя „звяр“, да вземат под строг контрол своето Животинско начало. А това е сериозен труд. Това е постоянен контрол над себе си и своите мисли...

– Ти спомена, че Лембоите също имат свой кръг... Клохтуните, ако не се бъркам, – отбеляза Сергей и продължи да разсъждава: – Следователно, те знаят лично Лембоите...

– А как Клохтуните се хващат на въдичката на Лембоите? – Попита отец Йоан.

– Основно от финансови подбуди, жажда за власт, а също така привлечени от „красиви идеи“ с присъщите им уловки от Животинското начало, за които се лови тяхното Его, – отговори Сенсей.

– Тоест, жертвата припознава чуждата идея като своя и в последствие се стреми да я реализира, – уточни психотерапевта, обмисляйки чутото.

– Точно така. Клохтуните боготворят своите Лембои и се намират в абсолютно неведение... Клохтуните изцяло попадат под енергийното им въздействие и след време започват да изпитват облекчение, своеобразно чувство на пълнота и удовлетворение в присъствието на своите „наставници“. Когато в последствие поради една или друга причина решат да се разделят с Лембоите, започват да изпитват чувство на вътрешен гнет... нещо подобно на абстиненцията при наркоманите, изникват множество физически и психически проблеми. Върнат ли се обратно в кръга – всичко си идва на местата...

Николай Андреевич склони въпросително глава.

– При тях възниква физиологическа зависимост?

– И такава. Ако се изразяваме научно, много по-точно е да се каже ендонаркотична зависимост, чрез стимулация на ендорфинната система с дразнители от идеен характер формиращи ендоморфинна еуфория. Така че когато се опитат да напуснат Лембоите, това води до болезнено състояние, близко до пост наркотичната абстиненция. Лембоите кодират на подсъзнателно ниво своите последователи и активират усилено в тях Животинското начало. Те не им дават сериозни знания, а ги обучават само на деструктивни психотехники, както и на ограничени методи за влияние над човека.

– Накратко, използват ги просто като материал в своите користни цели, – произнесе Вано.

– Да. За върхушката на тази структура, тоест Кандука и Лембоите, Клохтуните се явяват нещо като полупровод-

ници, вменява им се задачата, за която дори не се досещат, а именно – да отворят чрез стимулацията на какодемона в хората достъпа до праната на голямо количество хора, подхранвайки по този начин близкия до Кандука кръг.

Слушайки Сенсей, Сергей скръсти ръце на гърдите си и когато първия довърши своята последна фраза, произнесе:

– Хъм, за тази цел, Клохтуните трябва да се намират близо до лостовете на властта или най-малкото да оглавяват нещо...

– Разсъждаваш в правилна посока, – кимна Сенсей и отново отпи няколко глътки вода. – Често Клохтуните се явяват едни от инициаторите, организаторите или ръководителите на политическите, държавните и особено обществените, религиозните, сектантските обединения и движения, в това число и различни фестове на агресивната музика, кръжоци и т.н. И дори, такива, на пръв поглед безобидни, както например курсовете по чужди езици, чиито преподаватели идват от други страни, представяйки се за своеобразни „доброволци“ с абсолютно „благородни цели“... Клохтуните събират около себе си цяла тълпа. При това, на пръв поглед могат да изглеждат изключително приятни и миролюбиви хора, уважавани в определени кръгове на обществото. Клохтуните играят много тънко върху подсъзнателната мотивация на хората, смесвайки я умело с различни негативни тенденции. Веднага, когато хората започнат да им се доверяват, те моментално превключват мислите им към какодемона. Пребивавайки в своите отрицателни мисли човек се разкрива и започва да излъчва прана. А Лембоите я взимат за себе си, посредством енергийното поле на Клохтуна, което е свързано с „жертвите“.

– А какво се случва с хората, от които издърпват прана? Как може да се разпознае „жертвата“? Човек чувства ли по някакъв начин загубата на жизнена сила, например чрез проявата на психологическо угнетяване? Или това е свързано с натрапчиви мисли за самоубийство? – Попита отец Йоан.

– Подобни мисли могат да възникнат не само при тях,

но и в близките, роднините и познатите, с които са близко свързани. Понякога тази кражба на прана е толкова силна, че последиците за „жертвата“ могат да бъдат внезапни тежки заболявания, често водещи и до фатален изход.

Общо взето след работата на Клохтуните у „донора – жертва“ се случват само проблеми, от който се отваря още повече, става изключително нервен и раздразнителен. Много често самия „донор“ или някой негов близък започват постоянно да боледуват, тъкмо лекарите излекували едната болест и се появила втора, излекували втората и се лепнала трета. И преписват всичко на синдрома на хронично болния, един вид „всичко идва от главата му“. А реално човек просто е „окотавчен“. Някой от кръга на Кандука шета в него. Всички болести при него се случват заради това издърпване на прана. Организма започва да сигнализира, да се съпротивлява всячески, така да се каже, да вика с цяло гърло „SOS!“. Ето ти го и „вечния проблем със здравето“.

– Мога да ви дам за пример десетки такива пациенти, – с ужас произнесе Николай Андреевич и се облегна в креслото. – И какво, нима всичките са „окотавчени“?!

– Повечето от тези с психически проблеми – да... Естествено, не може всички случаи да се приписват на кръговете на Кандука. Организма си е организъм. Както във всяка материя, проблемите в него са нещо естествено. И хроничните заболявания са му присъщи. Просто е нужно човек да се грижи своевременно за своята биологична машина, да се прави профилактика и да не се запуска. Но най-главното е, въпреки желанията на своето Животинско начало да се държат само позитивни мисли в главата, да се живее с любов в сърцето, с любов към Бога и да се създава около себе си положително поле. Тогава нито една зараза няма да може да се закачи.

Сенсей се умълча. Той допи минералната вода и постави бутилката на масата.

– А какво представлява третия кръг... Изнилите? – Намусено попита Сергей.

Отец Йоан поклати с насмешка глава.

– Ама че и названия имат тези хубавци – Клохтун, Изнил... Изнил да не идва от „унил“? Вехнещ нравствено?

– Направо в десетката! – Кимна Сенсей.

– Така си и знаех. Истински „Чезлики Невмирущи“...

Сергей погледна въпросително Вано.

– Кой, кой?

Отец Йоан обърна глава към него и произнесе със своята беззъба и неотразима усмивка:

– „Чезлики Невмирущи“ – от превод на украински означава „Кощей Безсмъртни“. Трябва да четеш повече съвременни народни приказки поне по нощите, а не да се занимаваш с подозрителни дела.

След кратка пауза четиримата се разсмяха звучно.

– Точно, че са „чезлики“, – с насмешка произнесе Сенсей и отново премина към сериозния тон. – Много си прав, действително Изнилите в народа се наричат, не как да е, а „тежки хора“, които постоянно мрънкат и реват, че всичко е лошо, че живеят трудно, винаги и от всичко са недоволни, винаги имат някакви проблеми, които се опитват да прехвърлят на другите. Изпадат бързо в истерии, палят се от половин оборот и често самите провокират кавги. Нещо повече, след това чувстват значително облекчение и прилив на сили, докато опонента им се чувства разбит.

– Тези хора сигурно са с доста влошено здраве, – отбеляза Николай Андреевич.

– Абсолютно вярно.

– Тогава за какво са му на Кандука, ако няма какво да вземе от тях? – Свивайки с рамене попита Сергей.

– Естествено, че не представляват някаква енергетична ценност за кръговете на кандука, макар и от тях да дърпат прана. Но тези хора имат изход, достъп към енергията на своите познати, приятели, роднини и се явяват активни индивиди, с активен какодемон. Тъкмо за това Изнилите са удобни за Кандука и неговото обкръжение, защото умеят да създават стресови ситуации за околните, да вкарват в депресии, да предизвикват агресия и се явяват проводници към праната на околните. Общо взето такива дребни масо-

ви крадци.

– Ясно, – произнесе отец Йоан. – Кокошкари значи.

– Излиза, че цялата тази измет действа по един и същ принцип, – продължи Николай Андреевич. – Сближават се с човека...

– ...много често стават негови най-добри приятели, – добави Сенсей.

– ...Провокират го към агресия, – продължи психотерапевта. – И моментално, когато в човек бликнат отрицателните мисли на какодемона, пробиват неговата аура на енергийно ниво и започват да изсмукват отделящата се прана. След това човек или боледува, или изпада в депресивно състояние.

– Това е в най-добрия случай, – произнесе Сенсей. – В най-лошия, ако въздейства самия Кандук или Лембой, който подтиква „жертвата“ към самоубийство или съзнателно провокиран нещастен случай. В момента на смъртта на „жертвата“ взимат цялата жизнена енергия на човека... Чуждата физическа смърт за тях е като глътка свеж въздух. Чуждата болка – е тяхно подхранване, може да се каже, техен своеобразен наркотик.

– Така, стоп, – произнесе Сергей, повдигайки показалец. – Какво означава Кандука или Лембоя да въздействат непосредствено? Излиза, че понякога контактуват директно със своята „жертва“, не чрез кръговете?

Вано оживено погледна към него и подхвана мисълта му:

– Тоест, „майната и на секретността, отиваме на лов“?! Та това е шанс...

Всички погледнаха към Сенсей, а той се усмихна и произнесе шеговито:

– С вас изобщо не е интересно да се говори, всичко знаете предварително... Правилно забелязахте, понякога Кандукът прави издънки и се излага на бял свят сред обществото, или от недостиг на прана и последвалия глад, ако не е успял да изгради собствени кръгове, или просто му се е приискало да си „хапне сладко“, така за собствено удоволствие.

Тогава естествено, е по-лесно да бъде разкрит... Ако контактува директно с хората, както и Лембоите, тогава е способен на доста по-сериозни неща от Клохтуните и Изнилите.

– Например? – Попита Сергей, гледайки съсредоточено Сенсей, все едно задържаше в ума си нишката на своите разсъждения.

– Например, на Кандука, до голяма степен, не му е нужно да събира тълпа и да се занимава с нейната психологическа обработка и кодиране, за да издърпа прана, макар и това да не е проблем за него. Достатъчно е да срещне нечий поглед и ако човека е отворен с доминиращ какодемон, смятай, че мишката е влязла в устата на змията.

– Имаш предвид тези фази на отвореност, когато човек е прекалено възбуден, или възприемчив, или се е ядосал на някого? – Уточни психотерапевта.

– Точно така, – потвърди Сенсей. – Защо се случва така? Защото през това време се оголва неговата „защита“ и човек става достъпен за всеки, да го наречем така, за външния „вирус“. И колкото по-зъл и агресивен става човек, толкова е по беззащитен пред въздействието на Кандука и неговото обкръжение. Хайде да разгледаме следния пример: човека се ядосал седейки на някаква опашка и започва да се възмущава и да роптае. През това време чувства поглед. Мнозина не забелязват от къде идва, но го чувстват върху себе си. Тогава се случва още по-голям изблик на злоба, все едно нещо от вътре се разпалва. Човека чувства прилив на сили и започва да доказва своята правота. До голяма степен никого не го е грижа за тази негова правота, но хората като намагнетизирани започва да ги дърпа към кавга, към спор до пресипване. Тъкмо тогава той се отваря за Кандука и за неговите приближени. А колко пъти хората са били предупреждавани – не пожелавай никому зло, никога...

– Ето, ето, – потвърди отец Йоан и добави поучително: – Защо Иисус казвал ако те ударят по едната буза, – подложи и другата. Та така, чадо мое, ще е много по-безопасно за теб.

Присъстващите се усмихнаха.

– Точно... Та така, – продължи Сенсей, – когато Канду-

ка или Лембоя фиксират отворен човек – Всичко останало, както се казва, е въпрос на техника. Буквално в рамките на ден-два тази „жертва“, дори при благополучни житейски обстоятелства, хубаво семейство, работа, ни в клин, ни в ръкав взема и се самоубива, явно или по някакъв замаскиран начин във вид на нещастен случай. Тоест, дадения човек губи контрол...

– Както казват специалистите, човек проявява несъзнателно суицидно поведение, – добави Николай Андреевич.

– Точно така, – съгласи се Сенсей. – Хвърля се пред някоя кола, през прозореца на блока и т.н. И най-главното е, че в тези случаи „жертвата“ извършва действия, водещи към стопроцентов летален изход. А по време на смъртта, удържайки енергетиката и в своите ръце, Кандука отнема цялата прана... Но възрастният човек – е дреболия, предизвикана или от глад или просто попътна „плячка“. Ако излиза да ловува сам, то, като правило, ловува юноши или малки дечица, тоест жертви, които имат огромен запас от прана. Колкото по млада е жертвата, толкова по-добре.

– Ама че адска измет! – Не издържа и произнесе искрено отец Йоан. – Нищо свято... Дори и към децата нямат жал!

– Тъкмо в това е цялата работа...

Николай Андреевич въздъхна тежко и поклати глава:

– А малките деца също ли ги обработват с поглед или чрез някого провокират детето към агресия?

– Боже мой какво се твори по света... – Никак не можеше да се успокои отец Йоан.

– Чакай малко, а как го правят с малките деца, с бебетата? – Разсъждаваше Николай Андреевич. – Та те дори нямат съзнателна фиксация на мислите. През първата година от живота се появяват само най-простите емоции.

– Кандукът действително не е способен да действа директно с новороденото или малкото детенце, – отговори Сенсей. Но обкръжението му е много добър проводник, тъй като малките деца са изключително силно свързани на чувствено ниво с майката или с хората, които се грижат ежедневно за тях и винаги са наблизо. Тъкмо за това Кандука улавя

някой от членовете на това обкръжение по доминиращите в него отрицателни мисли. А после например, когато семейството се предвижва с колата, бащата, окотавчен от Кандука, по „необясними причини“ набира скорост и в насрещното дърво. В момента на смъртта на малкото дете, Кандука взима огромно количество чиста енергия.

– Ах гадина! Как може земята да търпи такива?! – Произнесе отец Йоан.

– Или ето ви друг пример от тъмните дела на Кандука или Лембоя след окотавчването на някого от обкръжението на малкото дете. Семейството ляга да спи. Всички са радостни, щастливи, цяла вечер се смеели, градили грандиозни планове за бъдещето, но посред нощ, майката се събужда, убива малкото дете и се самоубива, или пък взима детето в ръце и скача от блока.

– Да, за съжаление тези случаи не са рядкост. Чел съм статистиката, – кимна с глава Николай Андреевич. – Тези случаи няма как да наречеш типични самоубийства.

– Точно така, – отбеляза Сенсей, – тъй като тук се проявява непосредственото влияние на Кандука или Лембоя. Тези случаи се отличават силно от обикновените самоубийства, когато хората изпадайки в депресия, алкохолизъм, наркомания, смъртоносни заболявания, различни психически разтройства.

– Между другото, според статистиката, подобни вълни на непонятни самоубийства минават основно през промишлените градове, – отбеляза Николай Андреевич.

– Защото днес Кандукът, като правило, се заселва и плете своите кръгове именно в големите промишлени градове. Ако в града се случват около и над 300 самоубийства на година, то бъди сигурен, че голяма част от тях са причинени от непосредствената активност на Кандука или неговото обкръжение. При това, без да отчитаме нещастните случаи, които много често не са никак случайни ако в града живее подобна измет.

– Да-а-а, – произнесе отец Йоан. – Нещастния случай е много сложно да се докаже като самоубийство. Както казват

в органите на реда, самоубийството е много по лесно да бъде заподозряно, от колкото доказано...

– На мен също ми се налагаше да се сблъсквам със случаи на смърт, отбелязани като нещастни случаи, които приличаха повече на прикрити самоубийства, – произнесе психотерапевта.

– Сега е модерно убийството да се маскира като самоубийство, – с тъга произнесе отец Йоан.

Николай Андреевич го изслуша и продължи:

– Един път бях в една компания с началника на областния КАТ. Той разказа, че често се случват прикрити самоубийства с водачите на пътното платно. Дори нарекли тези случаи „автоцид"... И отново остава спорния въпрос до колко подобни нещастни случаи са наистина нещастни. В много от произшествията всичко се приписва на психологическия фактор: загуба на внимание на шофьора, превишена скорост, грешки при преценка на ситуацията, а също така и шофиране в нетрезво състояние. Често всичко това се определя като следствие не само на съзнателното, но и несъзнателното деструктивно поведение на човека зад кормилото. Излиза, че не всичко е толкова просто ако се направи подробен анализ.

– Не всичко... е толкова... просто, – замислено повтори отец Йоан.

През това време звънна телефона.

– Един момент, – произнесе Сенсей.

Той стана и вдигна слушалката.

– Да... Кажете... Да... Да... По-добре във втората половина на деня... Добре... Всичко хубаво.

Сенсей сложи слушалката обратно, върна се и сядайки в креслото си продължи разговора:

– Такива ти работи.

Сергей разтри слепоочията си и произнесе бавно:

– Както разбрах, в тази структура схемата е проста. Дори до някъде прилича на пчелно стопанство... Кандука се явява Господаря на това стопанство, който събира и яде меда. Лембоя – е пчелата майка в кошера. Както разбирам

Кандука има определено количество кошери. Клохтуните това са управителите на отделните пити, които привличат и организират пчелите, а също така хранят Лембоите и Кандука. А Изнилите – са пчелите работнички, които „летят“ сред хората и събират от тях „мед“.

– Може да се каже и така, – съгласи се Сенсей. – Между другото, човека, от когото се събира този „мед“, според тяхната негласна терминология се нарича „вязень“, което означава „затворник“.

– Весели типове, – възкликна горчиво отец Йоан.

– Да, направо ти иде да се затъркаляш от смях, когато се сблъскаш директно с тези типове, – сериозно произнесе Сенсей.

– Съдейки по статистиката на самоубийствата, тази измет доста се е навъдила, – подчерта Николай Андреевич.

– За съжаление... По-рано Кандуците не са се задържали дълго на едно място. Постоянно мигрирали и тази миграция можело да се проследи много лесно. В местата, където са се появявали е започвала поредица от непонятни самоубийства, подобно на вълна. Тоест вълната минавала периодически и затихвала. След това се появявала в някой друг град. Така мигрирали, оставяйки след себе си множество последователи и приближени, които продължавали да крадат жизнена енергия от хората... А сега с тези, така да се каже „организационни въпроси“ се занимават основно Лембоите и Клохтуните. Кандуците се установяват трайно в големите градове, при това така се прикриват, че са нужни колосални усилия, за да бъдат разкрити.

Сенсей се умълча. Настъпи кратка пауза в разговора.

– Колко само се е развъдила тази измет, – произнесе Вано.

– Аха... Да ти се завие свят, – добави Сергей.

– И най-главното, – произнесе психотерапевта, обръщайки се към Вано и Сергей, – Само преди сто години Русия е била на последно място по самоубийства в света. Само три случая на 100 хиляди...

Сенсей кимна в знак на съгласие и допълни:

– И само един от тези трима е бил жертва на Кандука.

– А сега какво се случва в пост съветското пространство, ум да ти зайде! – С трагичен тон продължи Николай Андреевич. – Тридесет и един случая на 100 хиляди, когато 20 вече се смятат за висок показател! И това число расте от година на година. И не само расте, но и възрастовата граница пада драстично. Та това е катастрофа!

– Да, – отец Йоан кимна с глава в знак на съгласие. – А хората се правят, че не виждат този проблем, докато не дойде на техните глави.

– Разбира се, – започна доктора, – За този проблем сега говорят открито само единици от психиатрите, специализиращи в суицидологията. Но кой ги слуша? Разбираемо е, че суицидната тематика в СССР се е премълчавала чак до 1985 година. Статистиката дори е била засекретена. В нея също се отбелязвал постоянния ръст на самоубийства в страната. Това просто нямало как да не се забележи.

– А какво се е случвало само през 1993 година? Дори да вземем само информацията от църковните канали. – Отец Йоан се намръщи. – Та това си е било истинско мракобесие! И никого не го е интересувало, също както и сега.

– Но тази година може до някъде да се обясни със съкрушаването на идеалите, обедняването на масите и дезорганизация на стереотипите на обществения живот, – произнесе Николай Андреевич. – Винаги се е случвало така в общества с ниско социално-икономическо ниво.

Сенсей поклати глава в знак на несъгласие и се обърна към него:

– Ако направиш подробно изследване в статистиката на самоубийствата, започвайки от стари времена, то няма да намериш пряка зависимост между стандарта на живот и самоубийствата. Самоубийствата в огромната си част – са страничен резултат от работата на Деструкторите и естествено следствие на активността на кръговете на Кандука, които провокират хората към активация на какодемона в съзнанието им. Хората сами са си виновни, че желаят и допускат негативни мисли и шаблони в своето съзнание, игно-

рирайки позитивното. Тъкмо за това страдат.

Няма да разглеждаме примери от древността, макар да е имало купища във всички човешки цивилизации, нека вземем това, което може да се наблюдава днес. Например Швейцария – на пръв поглед една от най-богатите държави в света, с високо ниво на социално-икономическо развитие. Но независимо от осигурения живот на нейните граждани, вече в течение на много години се явява една от страните с най-голям брой самоубийства в Европа. А и в самите европейски страни, които взимаме като пример за цивилизован живот, самоубийството влиза в десетката на най-разпространените причини за смърт. А за САЩ направо ще си замълча, с тяхната мнима свобода за народа и реална свобода за безобразията на Деструкторите и Кандуците и тяхното обкръжение. Между другото именно Америка се явява днес едно от основните световни убежища за Кандуците и Лемboите. Тъкмо там са разработени огромно количество негативни психотехники, които се тестват в много държави по света.

Отец Йоан се присви хитро и произнесе с усмивка:

– Не е ли в образа на тази агресивна дама с бухалка в ръце с име „Демокрация“?

– Включително и тя, – отговори Сенсей.

– Да, Кандуците днес живеят на широко, – произнесе Николай Андреевич.

Сергей кимна в знак на съгласие и изрече:

– Ако се вземе предвид чутата днес информация, то пирамидалните им структури растат като гъби след дъжд.

– Да, тази измет се е развъдила дори на славянските територии, – възкликна отец Йоан, мислейки за нещо свое. – Станали са толкова нагли... Мислят си, че няма кой да ги настъпи за опашките, а и на някои други части...

– И най-главното, не се гнусят от нищо за достигането на своите цели, – искрено се възмути Николай Андреевич.

– Което си е вярно, си е вярно, – подкрепи го Сенсей. – Използват всякакви средства... Колко високопарно само наричат своите организации, използвайки до дупка името на

Бога и духовните лидери на човечеството! Как само не извъртат истината, извращавайки понятия като Любов и Свобода, за да си осигурят повече прана! Не се гнусят от нищо, дори създават сатанистки секти. Използват всичко, дори и знанията, трупани с векове за духовни цели.

Привличат хората именно с подобни красиви „обвивки“ на своите „лакомства“, навързвани от организациите им под формата на лекции и семинари под шапката на популярни световни марки. И когато човек се хване на кукичката, започва умела обработка на психиката му, където по един незабележим начин се подменя Истината с Неистината. И човек става роб на своето Его, своя какодемон. Само погледнете с какво Клохтуните привличат хората в своите организации! Тайно и явно играят по струните на Животинското начало, на неговите дълбочинни чувства, как умело подменят потребностите на душата със своите шаблони.

– Да, – Произнесе отец Йоан. – С външната „праведна“ обвивка на пропагандата за „всеобщата любов“ и безропотно подчинение на лидерите на тези организации в подсъзнанието на хората се залага агресия към заобикалящото ги общество.

– Точно така, – потвърди Сенсей. – Дори има секти с имена Шамбала и Беловодие. Това е пълна гавра! И към кого са насочени тези секти? Към неграмотната тълпа, наивните хора, които нямат ни най-малка представа, какво означава Шамбала. Тя никога няма да тръгне да създава в човешкото общество секти или религии, още повече да събира пожертвования, да провежда лекции и семинари! Всичко това е продукт на човешката дейност, които в повечето случи преследват користни цели...

А що се касае Шамбала, парадокса е в това, че във всички световни религии се използват едни и същи духовни зърна на знанието, чиито първоначален източник се явява Шамбала. Но самата Шамбала никога не се намесва в човешките дела, оставяйки хората да направят своя избор. А ако някога и някъде се наложи да повлияе на глобалните процеси, то това влияние носи косвен характер, не повече

от това.

Сенсей се умълча, а после започна да говори, гледайки към петото свободно кресло, все едно се обръщаше към някакъв невидим присъстващ:

– Така че Шамбала си е Шамбала. Това не е курорт, изложбена зала или някакъв музей. И този, който търси Шамбала, нека първо да погледне вътре в себе си. За хората, Шамбала, на първо място, това – са чисти знания, които идват от онази другата страна на съзнанието и могат да се разкрият на всеки човек, който работи над себе си, над чистотата на своите помисли, задържайки доминацията на агатодемона и Любовта си към Бога... така, че не трябва да се търси във външното, в онова блюдо с панделка, което поднасят на хората с лицемерна усмивка тези, които просто използват Шамбала в своите користни цели, в качеството и на нова „религия“, най-вероятно, защото са „изгладнели прекалено много“. Нужно е единствено да се погледне вътре в себе си и да се въдвори ред в този свят: да се изясни кой, кой е и за какво е дошъл в този свят.

Възникна продължителна пауза, която бе нарушена от Сергей с неговия неочакван въпрос:

– А хората могат ли някога да достигнат пълния обем от знания намиращи се в Шамбала?

– Как да ти го кажа... – уморено произнесе Сенсей. До пълния обем хората имат да вървят още, колко много... Дай Боже, някога, при добро стечение на обстоятелства, хората да се приближат поне на една стотна от тези знания, ако естествено успеят да победят в себе си какодемона. Тогава имат шанс. Но ще успеят ли, ето къде е въпроса... Те се провалят още на най-простичкия изпит... Колко пъти Шамбала се е опитвала да даде чистите знания на хората! И в какво са били превръщани от хората поради техния раздут егоизъм и неизмерима мания за величие? – Сенсей замълча, а после добави много по-спокойно: – не са проблема – Знанията ... Проблемът е в самия човек и неговата духовност... Шамбала естествено може да показва пътя. Само че кой ще следва този път? Каквото искат това и да избират, където

искат, там и да ходят. Каквото посеят това и ще пожънат.

Отново се възцари мълчание, което бе нарушено от Сергей, който отново се върна към основната тема на разговора:

– Аз мисля така: Ако има проблем с Кандуците, следователно някой трябва да го разреши...

– Между другото, а Шамбала не участва ли в благополучното разрешаване на този проблем за човешкото общество? – Тактично зададе въпроса отец Йоан, така да се каже по заобиколен начин.

– Шамбала? – Удиви се Сенсей. – Какво общо има тук Шамбала, ако този проблем зависи изцяло от личния избор на всеки човек и човечеството като цяло? А правото на избор, както е известно е отредено от самия Бог. Кандука и неговата свита могат да влязат в човека, само когато им отвори доброволно своята „врата“, тоест ги пусне безпрепятствено в своя разум чрез преобладаващите в него отрицателни мисли. Какво им пречи на хората да живеят вътре в себе си с агатодемона, Любовта към Бога и всичко на този свят? Ти си господар на своите мисли и ти решаваш, какво ще доминира в теб. Със своя егоцентризъм, с преобладаващите в съзнанието си мисли от Животинското начало, човека сам поражда подобни промеждутъчни паразити и сам страда от това.

А за Шамбала тези паразитиращи същества не представляват никакъв интерес. Кандуците не нарушават енергийното равновесие, душите на хората остават недокоснати и просто отиват към нова реинкарнация. Тъкмо за това, за Шамбала тази измет представлява такъв интерес, като за заетия със своите дела човек, бълха на съседското куче, – с усмивка произнесе Сенсей. – Бодхисатвите могат единствено да информират хората за тази „нечистотия“, Но никой няма да седне да решава този проблем вместо тях. Ако хората искат, нека сами се разберат с нея. Е, ако ли пък не искат, нека продължават да си живеят с тази нечистотия. Отново повтарям, **човешкия живот – е избор и самостоятелно решаване на своите проблеми.**

– Но тези Кандуци взимат човешката жизнена енергия! – Започна да роптае Вано.

– И какво от това? – Невъзмутимо отговори Сенсей. – какво представлява жизнената енергия за човека? Образно казано бензин. Докато има бензин, човека управлява своята кола, свършва бензина излиза и се качва в друга кола и продължава. Тоест еволюцията на душата от това, че някой тихичко дръпнал малко „бензин“, не се спира, а само забавя движението по „пътя“ за някакъв период от време. До голяма степен в това няма нищо страшно. Какво е най-важното в това предвижване? Най-главното е на къде кара човек. Ако кара в правилната посока, по централните улици и оставя своята кола на охраняеми паркинги е едно. А ако върти кръгчета по тъмните квартали, оставя колата, където му падне, при това с отворена капачка на резервоара, кой му е виновен, ако не е той самия?

– Ама че образни аналогии имаш, – с усмивка произнесе отчето.

– Затова пък са ясни, – с усмивка отвърна Сенсей. – Така че хората сами са си виновни за своите беди. На Кандука само му остава да хвърли въдиците и да чака кога ще клъвне рибата.

– В последно време, съдейки по статистиката дори не им се налага да чакат, – с въздишка произнесе Николай Андреевич.

– Точно така. Глупостта човешка преминава всякакви граници в проявлението на своето Животинско начало. Тъкмо за това Кандуците и Лембоите не спират да пируват, „яж, не искам“. Тъкмо за това стават толкова нагли и ловуват безнаказано дори малки дечица.

– Безнаказано? – Хвана се за думата на Сенсей Сергей. – Следователно все пак някой ги е наказвал? Кой ако не Шамбала?

– Някога е имало едни смелчаци, които ги предизвиквали...

Отец Йоан моментално опъна рамене и изпъчи гърди.

– Защо имало?

Сенсей погледна неговата опъната осанка и се усмихна едва забележимо.

– Защото сега практически няма такива. От тук се нарушава общия баланс и тази нечест започва да се плоди свободно...

– А по-подробно? – Попита Сергей.

– Може и по-подробно... Някога тези хора са били наричани Хелиари. Още от древността, това е бил таен съюз на хората, ловуващи тази измет, в това число Кандуците и тяхното обкръжение, създавайки им сериозни неприятности.

– Свободни бойци на невидимия фронт? – Произнесе със загадъчна усмивка отец Йоан.

– Нещо такова, – отвърна Сенсей и добави сериозно: – Хелиарите действали повече от тайно. Тяхната борба не приличала на обикновената човешка, тъй като се извършвала отвъд пределите на съзнанието.

– Отвъд пределите? Това е много по-сериозно, – замислено произнесе Николай Андреевич.

– Онези негативни сили са още по лоши от собственото Животинско начало. Те толкова изкривяват човешкото възприятие за действителността, до толкова го въвеждат в заблуди, че той тотално се дезориентира в търсенето на духовните пътища. Като правило, след като съзнанието му е зомбирано от нечистотията, дълго време не може да прецени обективно реалната действителност...

– Точно така, – съгласи се Николай Андреевич.

– На този невидим фронт действат не само Кандуците и тяхното обкръжение, там е пълно и с други гладни твари. Тъкмо за това задачата на Хелиарите се изразявала в това, не само да помогнат на хората да оцелеят, но и да обезопасят входа в тяхното подсъзнание от подобни паразити, за да може човек да извършва самостоятелно своя избор и да развива Същността си.

– Тоест да дадат възможност на хората да се развиват по естествен път, да извършват своя личен избор? – Уточни Сергей.

– Съвършено вярно, – кимна Сенсей. При това Хелиарите не подтиквали човека по духовния път, не влияели на неговата вяра и избор. Те дори не влизали във вербален контакт, както Лембоите, Клохтуните и Изнилите, а действали

от другата страна на съзнанието, образно казано защитавали хората в гръб. И което е особено важно, благодарение на тяхната дейност, хората по един естествен път работели над своя вътрешния духовен ръст, а всичко изкуствено и стимулирано от всякаква нечистотия просто изчезвало подобно на плявата.

– А как са живеели тези войни? Какви били в ежедневието? – Попита отец Йоан.

– В ежедневието? Просто били добри и порядъчни хора, които живеели обикновен човешки живот. В различните времена, заемали тази ниша в обществото, която давала възможност, без да се набиват на очи, да действат не само за благото на Отечеството, но и изцяло да реализират своя духовен потенциал. Например по времето, когато господствала религията, Хелиарите често служили в различни религиозни организации, учения, които били традиционни за една или друга местност, където живеели. В средновековието, например, в същите тези страни на Западна Европа често служили като рицари, организирайки тайни, духовно-рицарски ордени. Доста по-късно, близо до наши дни се трудили в тези структури, чиято дейност била свързана с продължителни командировки. По-рано, да речем преди сто години са се маскирали като учени в областта на естествознанието или странстващи монаси, което им давало възможност да се борят с изметта в различни региони. Общо взето в различните времена са се приспособявали по различен начин. Това просто били хора на Знанието... И положението в обществото не играело особена роля за тях, както за обикновените хора, освен ако не било свързано по някакъв начин с дейността им. Главното за тях била тяхната вътрешна работа.

– Да, истинни Войни на Светлината на служба при Бога... – произнесе замислено отец Йоан. – Могат да бъдат сравнявани единствено с истинно Светите отци, които творили богоугодни дела.

– Всеки има свой път към Бога, – отвърна меко Сенсей. – В някакъв смисъл пътя на Светците може да се нарече его-

истичен, тъй като се грижат за своята душа в очакването на Страшния Съд. Макар и да извършват богоугодни дела като учат другите хора и дори се молят за тях. Но между това да учиш другите и да се сражаваш сам-самичък – има огромна разлика, същата, както между думите и делата. Вероятно сега ви е трудно да я разберете, но с времето сами ще го почувствате... Пътят на Светците може да се нарече път на слабите хора, но и слаби не можеш да ги наречеш в сравнение с цялото човечество. Освен това не е тайна, че много знаменити личности просто са били приписвани към Светците, макар никога да не са били такива (неслучайно човека, когото определена групичка от хора издига в качеството му на кандидатура за званието Светец, бива канонизиран след смъртта му и като правило, много години след нея, когато не е останал нито един жив свидетел). А към истински Светите, както се казва, до ден-днешен не секва човешкия поток и мощите им действително са чудотворни.

Тъкмо за това пътя на Светеца и Хелиара – са два различни пътя, водещи към Бога. Всеки има правото да избира този път, който е способен да преодолее. И в това, че Светите хора достигали до такъв етап, което Хелиарите постигали още в първите стадии на своята борба, няма нищо страшно. Просто не всеки е способен на подобен жизнен подвиг както Хелиарите. Дори за пътя на Светците желаещите са единици, какво остава за пътя на Хелиара. Хелиарите се отличавали от Светците с това, че не чакали последната битка между Светлината и Тъмнината, а осъзнато се впускали в нея тук и сега. И не само се борили за своята душа, но и носили огромна полза за милиони други души, способствайки за тяхното естествено развитие. Това естествено е много труден път.

– В какво точно се отличава трудността на този път? – попита Николай Андреевич.

– Накратко със следното: Първо, за околните, Хелиара трябва да остане съвсем обикновен човек и да води съвсем обикновен живот, За да не провокира, както вече казах тяхната животинска агресия срещу себе си. Второ, Хелиара

постоянно трябва да се контролира не само външно, но и най-главното вътрешно, за да може Духовното в него да доминира над Животинското. Трето, заедно с всичко това, на Хелиара му се налага ежедневно да извършва сложни медитации, за да пребивава на стража в тази местност, където ловува изметта. Тоест, намирайки се в обществото и водейки обикновен начин на живот, той постоянно съществувал и работил на онази страна на реалността. Тъкмо за това този път е толкова сложен... За това пък в духовно отношение това водело до значителен напредък, бих казал скок по духовните стъпала.

– Да, – произнесе отец Йоан. – Вижда се, че самия Свети Дух ги подкрепял и ходатайствал за тях.

– Хелиарите творили реални добрини... Дори Бодхисатвите от Шамбала, в това число и Ригден Джаппо изпитвали особено уважение към тях за титаничния им вътрешен подвиг. Хелиарите още приживе заслужавали правото да излязат от кръга на реинкарнации и свободно да отидат в Нирвана. Тоест, изразявайки се с християнския език, Портите на Рая винаги са били отворени за тях и самия Архангел Гавриил ги изпровождал до тези Порти...

В разговора възникна кратка пауза.

– Както разбрах, Хелиарите действали екипно, – отново заключи Сергей. – А каква е вътрешната структура на Хелиарите?

– Почти същата, както и при Кандуците.

Сергей с удивление повдигна вежди.

– Ако съществува някаква сила, – произнесе Сенсей. – То на нея и противодейства същата сила по големина, в резултат, на което се уравновесява монадата. При появата на Кандуците в човешкото общество, Хелиарите балансират монадата, благодарение, на което в обществото настъпва относителен баланс.

– Така и не разбрах по какво си приличат структурите им? По аналогично делене на външните кръгове ли?

– Не, не във външните. Приликата е във вътрешните кръгове на силата. Както Лембоите имат Кандук, така и

Хелиарите си имат Етимон, така да се каже техен командир. Етимон означава „пазител на основата“, „на истината“. Общо взето това е най-опитния и духовно развит Хелиар. Етимона координирал действията на групата, водил Хелиарите по пътя, помагайки им да усвояват етапите по време на борбата и духовното си развитие. Когато някой от Хелиарите достигал нивото на Етимона, той или заставал на мястото на своя командир, който, изпълнявайки своите задачи възнамерявал да замине в Нирвана, или създавал своя собствена група, събирайки Хелиари сред достойните хора, в които преобладавали високи нравствени качества и стремеж към духовните Знания. Както Кандука се опитвал да събере около себе си 12 Лембоя, така и Етимона събирал 12 Хелиара.

– Излиза, че Хелиарите са 12 и с Етимона стават 13? – Оживено произнесе отец Йоан. – Точно както Иисус е имал 12 Апостола, а Той – тринадестият.

– Да, защото така се образува кръг на силата. Обикновените хора трудно могат да разберат това, но хората на Знанието са прекрасно осведомени.

– Но ако това са две равни противоборстващи сили, следователно трябва да използват за своята борба една и съща енергия, – увлечено започна да разсъждава Сергей. – Излиза, че и Хелиарите използват своята прана. Следователно изразходват тази жизнена енергия и очевидно в не малки количества, а имайки предвид силата на противника, Хелиарите също трябва някак да попълват своята прана, иначе тялото им ще загине още в първото сражение.

– Точно така, – произнесе Сенсей. – Разликата е единствено в начините на попълване на праната. Кандуците и Лембоите я крадат от хората, често отнемайки живота им, нарушавайки развитието на техните души. А Етимона и Хелиарите я събират по безвреден начин за околните.

– А защо Кандука не може да събира прана по този безвреден начин?

– Защото единствено при абсолютна доминация на агатодемона и строг контрол над какодемона е възможно да се

добива прана по този начин... За Хелиарите този живот – е постоянна борба, а за Кандуците – наслада. Забеляза ли разликата? – Сергей кимна. – Тъкмо върху това се гради монадата.

Сергей помълча, а после отново попита:

– А защо ордена на Хелиарите е изчезнал?

– Как защо? Ценностите в обществото се променили. Нали Хелиарите са се набирали сред обикновените хора. Само погледни днес към съвременното общество. В него явно преобладава Животинското. Хората се стремят да придобият повече материални съкровища, от колкото духовни. Тъкмо за това Ордена на Хелиарите постепенно започнал да се изражда. Още преди сто години, последния Хелиар затворил тамгата на Прави за човешкото общество, тъй като, колкото и банално да звучи, – Сенсей въздъхна дълбоко, – не се намерили духовно жадуващи хора, достойни да продължат това дело...

– ...истинно богоугодно, – със съчувствие добави отец Йоан.

– Съвършено вярно. С една дума, тъкмо тогава било нарушено равновесието в монадата. Съответно и обществото получило своя резултат.

Сенсей се умълча. Неговите събеседници също седяха мълчешком, потапяйки се в своите мисли. Най-накрая, Сергей произнесе:

– Какво означава: „тамгата на Прави била затворена„? Ако не ме лъжи паметта, тамгата – това е отличителен знак, клеймо...

– Медальон, – уточни Сенсей.

– А Прави... – продължи да размишлява Сергей, – това сякаш е нещо от терминологията на древните славяни.

– Да, да, да, – припомняйки си произнесе Николай Андреевич. – Точно. В космогонията на древните славяни се споменават три свята: света Прави – света на Светлината, светлите богове, света Яви – видимия свят и света Нави – тъмния, задгробен свят. Славяните прославяли света Прави, тъкмо за това се смята, че още преди приемането на

християнството са се наричали православни.

– Честно казано, доста по-късно обикновените хора направили Прави свое божество, – произнесе Сенсей. – А Прави за Хелиарите и Етимоните е бил... е, за да ме разберете по-добре, нещо като върховен главнокомандващ. Той оглавявал и ръководел работата на всички Етимони, които на свой ред, оглавявали Хелиарите. Макар и думата „оглавявал“ – не е съвсем правилна за подобен род дейност. Тъй като тези хора имали помежду си топли приятелски отношения, граничещи с родствените. Никой от тях не е бил повисоко или по-ниско от другия. Дисциплината се виждала в техните мисли и действия. Просто доста по-опитните взимали върху себе си огромна Отговорност...

Прави държал под контрол и отговарял за координацията на действията в общата духовна мрежа.

– В какъв смисъл? – Не разбра Вано.

– Образно казано нещо като Интернет, само, че в духовен вариант, – отговори Сенсей.

– И какво все пак означава „тамгата на Прави била затворена“? – Отново повтори своя въпрос Сергей.

– Тамгата на Прави – е такъв особен медальон, С който работило не едно поколение Прави. Естествено, в неговите кристали е натрупана огромна сила. Когато тамгата на Прави действа – тя е отворена. А е отворена винаги, когато работят Хелиарите. Когато спират да работят с нея, както се случило преди един век, била затворена. Простичко казано, тамгата се оставя на съхранение в специална капсула за бъдещите поколения Хелиари.

– В капсула? – С удивление попита Николай Андреевич.

– Не в такава капсула, която си помислихте, – поясни Сенсей. – Ще ви го обясня по следния начин, за да не бъркате понятията, тамгата просто се пази в планините, в недостъпно място.

– Планините далече ли са? – С усмивка попита Сергей и моментално добави: – Честно да си призная, ако е нужно съм готов да отида за нея дори на края на света.

Сенсей се усмихна.

– Тамгата – е просто един инструмент. Главното е желанието да станеш – Майстор.

Сергей кимна уверено и произнесе:

– Такова присъства...

– ...и не е самотно, – добави неговия отговор Николай Андреевич.

– И при мен е така, – потвърди отец Йоан.

– Е, това е най-важното, – добродушно отговори Сенсей. Всичко останало ще се нареди.

3

Тамгата на Прави

(написано по откъси от дневника на Анастасия)

Настъпи пролетта. На една от тренировките се разнесе слуха, че следващия уикенд няма да се провеждат занятия, тъй като Сенсей заминава някъде с Николай Андреевич. Ако в този разговор не фигурираше името на доктора, никой от нас нямаше да му обърне никакво внимание. И благодарение на безграничното любопитство на нашата дружина, успяхме не само да разузнаем къде възнамеряват да пътуват Николай Андреевич и Сенсей, но и да си изпросим по едно вакантно място. Има си хас да изпуснем пътуване до Крим, в планините заедно със Сенсей, това бе направо непростимо! Още повече, както ни обясни Николай Андреевич, причината за пътуването бе простичка. Един вид, в последно време се бил увлякъл по спелеологията, а Сенсей се съгласил да му покаже една от пещерите.

Вярно, младите попълнения доставиха на Николай Андреевич допълнителни грижи. В нашето въображение разходката в пещерите граничеше с романтиката и никаква представа, какво в действителност представлява прехода в пещера. Какво толкова има да се приготвя? Взимаш си раницата на гърба – и напред! Трябва да се отдаде дължимото на Николай Андреевич, че подходи по въпроса изключително

сериозно, тъй като неведнъж му се налагаше да си сътрудничи с военизираната спасителна част и знаеше какво ни очаква. Градчето ни все пак е миньорско, всички се познават един друг. Така че благодарение на загрижеността на доктора, бяхме осигурени с цялата необходима екипировка за подземното спускане: и с брезентови гащеризони, и с миньорски каски с фенери, както и с допълнителни прожектори. Впоследствие цялата тази екипировка се оказа повече от необходима.

Заедно с нашата дружина, тоест Костик, Андрей, Татяна и мен, а също така Стас, Женя, Володя, Виктор за похода се стягаха Валера, отец Йоан и Сергей. Сергей, както ни обясниха беше стар приятел на Сенсей, който от известно време се бе появил в неговото обкръжение.

Решихме да пътуваме в Крим с коли. Пътят естествено не бе кратък. Но вероятно, защото се придвижвахме през нощта, пътуването не бе толкова уморително.

На сутринта Кримския полуостров ни посрещна със своята неповторима природа. Пролетта бушуваше с пълна сила, покривайки обширните простори със свежа зеленина. Сменящите се пейзажи зад стъклата на колите се сменяха едни с други, кой от кой по-хубави, съревновавайки се пред нас все едно бяха на конкурс за красота. Мекият климат позволяваше да виреят огромно разнообразие от дървесни и храстовидни видове, в това число и реликтови, придавайки им най-причудливи форми.

По едно време влязохме в някакво населено място и се спряхме пред една къща. Сенсей и Николай Андреевич се разбраха нещо със стопанина. Оставяйки своите автомобили нашия неголям отряд, натоварен с всевъзможна екипировка и продоволствия потегли по посока на планините. Наложи се да вървим доста дълго, но самия поход бе едно удоволствие.

Всичко наоколо преливаше от зеленина. От време на време излизахме на поляни осеяни с пролетни цветя. А въздухът бе – просто приказка! Удивително лек, чист и наситен с най-изискани природни аромати. На едно от местата лъ-

хаше свеж въздух изпълнен с озон. На друго място вятъра носеше неповторим аромат на море. На трето царуваше благоуханието на цял букет етерични масла от някакви цъфтящи растения.

Подножието на планинския хребет, към който се бяхме насочили вече не бе далече. Сенсей обаче предложи да се спрем и да нощуваме на полянката до гората, тъй като вече се смрачаваше, а в планините нощта настъпва бързо. Докато се занимавахме с опъването на палатките съвсем мръкна. Хубаво, че нашите момчета не ги мързеше и събраха достатъчно сухи дърва по пътя и не останахме без гореща храна и чай. Този път никой нямаше желание да организираме станалите традиция дълги разговори около огъня. Първо, всички бяха много уморени и второ, утре, според думите на Сенсей, ни очакваше още по сериозно изпитание за нашата издържливост. Затова веднага след вечерята всички отидоха да спят.

Сутринта ни посрещна с млечно бяла гъста мъгла. Затова бързо събрахме своя багаж и продължихме по пътя, досущ като героите от известния анимационен филм „Таралеж в мъглата“. Между другото в планината времето е изключително непредсказуемо и много бързо се сменя. По някое време мъглата се разсея и се озовахме в подножието на хребета. Но вместо да се катерим към върха на планината, Сенсей ни поведе по подножието.

Слънцето вече се намираше доволно високо. Небето беше безоблачно. Наоколо пееха най-различни птици. Момчетата през цялото време разказваха какви скални участъци можели да преодолеят с алпинистката екипировка, която носехме. Но независимо, че не спираха с мечтите как покоряват върхове под неспирните шеги на Вано и Женя, Сенсей не бързаше да се издига в планината, а все така водеше нашия малък отряд по подножието на хребета.

Скоро стигнахме до издигащо се скално образувание, за което Сенсей каза, че е крайната ни цел на разходката по повърхността. С удивление се огледахме на всички страни. Не само че нямаше нищо подобно на широк вход, който рисува-

ше нашето въображение, но нямаше и една малка цепнатина в скалите! Заинтригувани от тази загадка, започнахме да обличаме вълнените си блузи и върху тях специалните гащеризони. Най-бързо от всички се облече Жеката. Очаквайки другите той започна да изследва местността. Но не откривайки вход към пещерата произнесе озадачено:

– Сенсей, тука да не е нужно случайно да се произнесе „Сезам отвори се“?!

Той се усмихна:

– Ще минем без формалности.

Когато всички се облякоха, Сенсей предложи да оставим „излишния багаж“ като палатки и всякакви допълнителни вещи, които нашата групичка бе грабнала за всеки случай. Започнахме да сортираме. После събрахме компактно най-необходимото в своите раници, а останалото „замаскирахме „зад една камара с камъни. Когато всичко беше готово, Сенсей се приближи до един от доволно обемните камъни, които се търкаляха хаотично в подножието на скалата и с лекота го премести на страни.

– Моля, – Сенсей покани дружината да се намушва в отворилия се тесен проход, където можеше да се мине единствено в поза пълзешком.

Всички се спогледахме удивени и се приближихме поблизо, оглеждайки зейналата тъмна дупка. Особено усърдие прояви Жеката. Той дори легна по корем и наполовина се намуши в дупката и извика няколко пъти за едната шега. След това се измъкна обратно, приседна на колене и изтръсквайки автоматично прахта от гащеризона произнесе:

– Да, сега разбрах, какво е изпитал Мечо Пух, когато бил нагости при мишлето.

Всички се разсмяха. А отец Йоан произнесе весело:

– Ето до какво довежда чревоугодието! Удовлетворяваш своята плът безспир с белтъци и въглехидрати, а после не само в пещерата, но дори в Портите райски не можеш да се намушиш...

– Нищо, – бодро произнесе Жеката. – Там, където не можем да се намушим ще влизаме с щурм.

– А има ли достатъчно щурм в твоята „намушвалка“? – Произнесе като някакво старче Вано.

Нова вълна смях заглуши отговора на ухиления до уши Женя. След като се посмяхме на воля и починахме няколко минутки, започнахме да се подготвяме към тренировката по пълзене. Сенсей показа как да вържем своя багаж към единия си крак, за по удобно предвижване. Включвайки фенера на своята каска той се промуши първи. След него влезе Валера. При двамата влизането се получи доста ловко, независимо от на пръв поглед тесния проход. После последваха Стас, Женя, Андрей, ние с Татяна и всички останали.

Предвижвахме се по корем, лазейки с лакти, досущ като разузнавачи. Планината ни обхвана като мощно каменно менгеме. Мрачното подземие ни посрещна с намръщено мълчание. Само нашето пъхтене и шумолене с гащеризоните нарушаваше тишината. В този тесен проход планината сякаш изпитваше своите неканени гости на издържливост и самообладание.

Да, попадайки в тези каменни клещи изпитваш особено чувство на преход в един съвсем различен свят. Само преди няколко минути тялото ти усещаше простора и се намираше сред ярките багри на природата, слънчевата светлина, приятното пеене на птиците и жуженето на насекомите радващи слуха. А сега се чувстваш все едно си окован в каменни окови под полите на планината. Навсякъде цареше тъмнина. В прохладния въздух се усещаше миризмата на камъните.

В началото бе малко трудно да се свикне с този ярък контраст на двете среди. Под тази огромна скала, която заплашително бе надвиснала над нашите разплескани тела, се чувстваш като дребно насекомо, чиято съдба зависи от капризите на природата. В този момент силно се изострят мислите и чувствата. Дори някакъв лек страх сковава движенията. Но любопитството надделяваше над древния животински инстинкт. Жаждата да се зърне тайнствения свят на подземията придаваше увереност и решителност да се премине това първо изпитание до самия край.

Преодолявайки около 25 метра по корем и около 10-тина на колене се озовахме в малка пещера, където човек вече можеше да се изправи в пълен ръст. Докато двете с Татяна излизахме и чакахме останалите, Женя и Стас със смях споделяха със Сенсей усещанията си относно великото лазене. В дадения случай, големия ръст и здравото телосложение не са от полза. Добре че ръцете на момчетата бяха доста здрави, иначе щяха да видят голям зор, при това не само те, но и ние, тъй като пълзяхме след тях. Стас нарече това пълзене кожодерство. Според думите на момчетата в някои места им се налагаше да проявяват истински чудеса с дихателната гимнастика и да издишат така, че да намалят драстично обема на гръдния кош и благодарение на това да се промушат през най-тесните места. Момчетата също не изкараха най-приятните си мигове в този подземен свят. И не само те. Съдейки по лицата на Костик, Виктор и Николай Андреевич и особено това на Татяна, те също не бяха изкарали най-приятните си мигове. Последни се появиха Володя, Сергей и Вано. Но тримата имаха такива спокойни лица все едно се разхождаха в парка. И ако след тази своя първа среща с планината нашата компания леко се намуси, то Сергей и Вано, тъкмо обратното, изпитаха от това огромно удоволствие, все едно си спомняха своите младежки години.

Когато всички се събраха, Сенсей ни поведе по-нататък. Предвижвахме се в индианска нишка по каменен коридор с нисък таван, който буквално след 50 метра започна незабележимо да се разширява. Няколко минути пеша по еднообразния проход и бяхме наградени с първата красива гледка, която приповдигна малко настроението ни. Пред нас се простираше не голяма зала, украсена със сталактити и сталагмити. Доста завладяващо зрелище беше да се види подобен белоснежен остров в това подземно царство, все едно мираж в пустиня.

Повечето неволно започнаха да се възхищават. Ние хвърлихме своя багаж и тръгнахме да обикаляме залата и да разглеждаме с интерес това природно творение. От тавана на залата се нижеха тънки сталактити. А под тях където

капеше водата се извисяваха изумителни сталагмити, напомнящи стволовете на палми. Беше любопитно да наблюдаваме майсторското произведение на природата във вид на ажурни сатенени форми. А на някои места, досущ като омагьосани, провисваха такива причудливи сталагмити все едно изобщо не ги засягаха законите на гравитацията.

– Ето това се нарича красота! – Произнесе Андрей.

Всички обикаляха залата като омагьосани.

– Може ли такова нещо, само каква трудоемка работа, – отбеляза Николай Андреевич, разглеждайки поредния сталагмит. – Капка след капка, година след година, хилядолетие след хилядолетие. Цяла летопис на еволюцията, по сантиметър на година.

– Чия еволюция? На пещерата ли? – Попита Костик.

– На Кримското крайбрежие.

Костик разгледа сталагмита от всички страни и намести своите очила.

– Образно ли?

– Не, защо? – Николай Андреевич светна с фенера към съседния сталагмит. – Ето, погледни, тук се виждат по-добре тези пръстени, виждаш ли, подобно на напречен разрез на дървото. Това са химически записи на формиралия се климат извън пещерата в продължение на целия период, през който е растял сталагмита. А тази информация му се доставя от дъждовните и подпочвените води.

– Яко! А откъде имате тази информация?

– Чети повече и ще знаеш повече.

Андрей, който също бе застанал до нашия доктор протегна ръка към сталагмита, но Николай Андреевич тутакси го спря:

– Не го пипай! Ако дори се докоснеш до сталагмита, то частичките на твоята пот ще го унищожават в продължение на много години. – Андрей дръпна своята ръка. – Средата тук е постоянна. Дори нашето дишане променя химическия състав на въздуха.

– Разбра ли?! – Произнесе Костик към Андрей. – Замри и не дишай!

Дочувайки този разговор Жеката моментално предложи „рационално решение“.

– Пред входа трябва да се сложи табелка: „Дишането, кихането и кашлянето са строго забранени“.

В тъмнината се чу смеха на Вано:

– Да бе! Независимо, че човек отдавна е излязъл от пещерите, в някои индивиди, няма да ги посочваме с пръст, пещерата очевидно все още не ги е напуснала. Така си зее със своята непрогледна тъмнина в сивите им извивки. – И излизайки от тъмнината, плесна Женя по врата. – Хайде да продължаваме... пещерна инфекция такава.

Докато се любувахме на прелестите на тази зала, Костик изведнъж клекна, хващайки се за корема и започна да диша усилено.

– Какво ти става? – Попита Сенсей, забелязвайки състоянието му.

– Просто ми стана някак не на себе си...

– Да не страдаш от клаустрофобия? – Попита Николай Андреевич.

– Сякаш не. Не съм забелязал да страдам от болестите на затворените пространства. Просто някак не съм на себе си...

Разговора привлече вниманието и на другите приятели.

– Гледай ти! – Шеговито произнесе Володя. – Не е позволено да се боледува в танка.

– Не бе, всичко е наред, – махна с ръка Костик в светлината на фенерите, насочени към него. – Просто не съм на себе си... Ей сега ще ми мине.

– Какво пък, случва се, – произнесе Сенсей. – Понякога дори и тези, които не страдат от нищо, им става някак не добре в пещерите, особено, когато се намират там за първи път. Човешкото въображение такива шегички може да си направи с тях, че...

– Точно, такъв страх може да създаде, – продължи Николай Андреевич, – че после дълго време ще ти святкат петите дори и на повърхността.

Всички се разсмяха. А Костик се изправи с усмивка,

сконфузен от цялото това непредвидено внимание към неговата персона. Малко по-късно, когато всички отново се пръснаха из залата, Костик започна да си шепне нещо с Татяна, а после се приближи към Сенсей. Започна да се криви и произнесе смутено:

– Тука... може би... викам да останем с Татяна? Май е по добре да ви изчакаме на повърхността... Хем ще пазим багажа.

– Както искате, ваша работа, – с усмивка произнесе Сенсей. – Няма да се върнем скоро. – И добави сериозно: – Необходима ли ви е помощ, за да излезете на повърхността?

Костик сви неуверено рамене:

– Ще се справим... надявам се.

– Така, ясно. Сега ще ви изведа. – И намирайки Вано му каза, кимайки към Костик и Татяна. – Ти ставаш старши на групата. Аз ще ги изведа на повърхността.

Вано се усмихна и произнесе тихичко:

– Какво, това ли беше? Свърши ли подземната романтиката?

Чувайки техния разговор Сергей предложи своите услуги.

– Сенсей, нека аз да ги изведа, ще бъде по-бързо. Ще се вържем с въжето на верижка. Аз ще изляза първи и ако се случи нещо ще ги издърпам.

– Точно, нека Серьожа да отиде! – Подхвана Вано и произнесе шеговито на Сенсей. – Че днес ти си в ролята на Сусанин и трябва да те пазим.

– Добре, – с усмивка отвърна той и обръщайки се към Сергей, каза. – По внимателно на завоите.

– Разбрах, не се тревожи.

Костик, Татяна и Сергей се завързаха с едно въже и се отправиха обратно. Останалите от групата се възползваха от кратката пауза, кой почивайки си, кой продължавайки огледа на пещерните красоти. Сергей се върна много бързо и рапортува шеговито на Сенсей за успешно извършената „операция“.

Нашия отряд тръгна по-нататък. Всички се предвижва-

ха в индианска нишка един след друг, както ми се стори с доста бързо темпо. Дори си помислих: може ли такова нещо, дойдохме да се порадваме на пещерата, а се предвижваме като реактивни самолети. Сенсей като опитен водач водеше умело цялата група. Тесните проходи се редуваха с неголеми зали – галерии. Пътят сменяше няколко пъти своята посока: ту се изкачваше нагоре, ту се спускаше стръмно надолу, ту рязко свиваше в някакви тесни процепи, измъквайки се от тях ми се стори, че тръгвахме съвсем в противоположна посока. Понякога влизахме в на пръв поглед непроходими, каменни капани, но Сенсей, без да затормозява много нашата съобразителност, ни извеждаше уверено от там през различни незабележими изходи.

Усещаше се, че в някои места се сменяше температурата и влажността на въздуха. Някъде по стените блещукаха безброй капчици, някъде се усещаше осезаемо въздушно течение, а на един от кръстопътищата се чуваше шум от далечен подводен водопад.

Отначало се опитвах да се ориентирам някак си, но после, когато сменихме няколко пъти посоката и преминахме множество кръстопътища, разбрах, че усилията ми са безполезни. Но кое бе удивителното – независимо от сложния криволичещ път, ние се движехме по някаква едва забележима пътека, при това през повечето време в цял ръст, макар и някога да се налагаше да се мушим през разни отвори, да пълзим по корем или на четири крака. Там, където пътеката се спускаше рязко надолу или се изкачваше рязко нагоре се открояваха стъпала, а камъка до тях бе абсолютно гладък. Заради цялото това препускане не успях да разгледам дали тези стъпала бяха природно явление или произхода им бе изкуствен. За наше удивление предвижването бе доста комфортно. Макар аз самата да се готвих за някакви невероятни изпитания, както на психологическо, така и на физическо ниво.

Направих още една немаловажна констатация, вярно, засягаща моята човешка натура, оказала се в подобни условия. От самото начало на пътя, след епичното пълзене, по-

стоянно изпитвах някакви усещания на неестествен страх. В резултат на това движенията ми бяха сковани и се стараех винаги да се намирам по средата на отряда, гледайки от страх повече в краката си. Обстановката ми се струваше мрачна и плашеща. И колкото повече си мислих за това, толкова повече се тресях от страх. В движение търсех причините за своя страх, приписвайки всичко на странното въздействие на пещерата. В края на краищата се доведох до такова паническо състояние, че още съвсем малко и щях да хукна към входа, ако естествено знаех къде се намира.

Но теорията ми за негативното въздействие на пещерите се сгромоляса с трясък, когато по време на поредната петминутна почивка, изпълнена с неизменните шеги на моите приятели, забелязах олимпийското спокойствие на повечето участници от прехода, които явно се наслаждаваха на пребиваването си под земята. Николай Андреевич изобщо не си губеше времето и с интерес изследваше всеки сантиметър от пещерата. Това мое наблюдение даде отпор на нахлулите негативни мисли, на тези дребни пакостници на Животинското начало, които се оказа, че са постоянно нащрек за възможността да се повозят на моето въображение. Страха се смени с любопитство...

Интересно, от кое подземие исках да избягам толкова: от природното или от собственото „пещерно съзнание“, както се бе изразил отец Йоан? От какво толкова се страхувах? Бе съвсем очевидно, че където и да се намира човек – под земята, над нея, или в каквато и да е друга среда – силата на неговия страх изниква от неговите мисли. Както се казва, за каквото си мисли човек, това се и явява. Тогава ми стана смешно от този измислен страх, своеобразен сапунен мехур на моето Животинско начало. Успокоявайки се, концентрирах своите емоции и чувства върху медитацията „Лотосов цвят“ и след известно време всичко си отиде по местата. Дори мозъка ми се зае с полезни дела, оценяйки по достойнство удивителните творения на подземния свят.

Когато пеленатата на страха изчезна, пред мен се разкри невероятен свят, за чието съществуване дори и не подози-

рах. Разглеждайки всички причудливи камъни, стени и сводове, изкусно изваяни от водата в продължение на множество хилядолетия, започнах да изпадам във възторг от тази грандиозна природна творба. Ландшафта в пещерата се оказа доста разнообразен. Всичко, което успявахме да осветим с нашите фенери впечатляваше. Съзерцавайки цялата тази красота аз се разтварях в чувството на възхита, все едно се сливах в едно единно цяло с невидимия живот на тайнствените дълбини.

Сега разбрах какво привлича толкова много спелеолозите към подобни подземни пътешествия. Това неповторимо чувство на възторг от разкриването на удивителните кътчета на подземния свят, където е много вероятно никога да не е стъпвал човешки крак. Това потресаващо чувство на вечно тайнство и загадъчен покров, разкриващ своите съкровища единствено на смелите и решителни хора, за които преодоляването на трудностите се е превърнало в ежедневие. Тяхната огромна сила на волята и настоятелност кара умореното и измъчено тяло да върви напред, често балансирайки на ръба на живота и смъртта. Вървяхме в отряда изпитвайки вълнуващи моменти, А ако си сам? Колко кураж и мъжество трябва да имаш, за да преодолееш не само физически целия път, но и да запазиш вътре в себе си тази цялостност, характерна за една волева личност? Личността, която за едното велико тайнство е готова да победи на първо място себе си и своите страхове!

Нали все пак пещерите изолират плътно от външния свят, със своята тотална тишина и непрогледен мрак и карат неволно човека да се потопи вътре в себе си, да надникне в своята душа. Дори със своето хилядолетно съществуване в неизменните условия на вътрешния климат за целия си живот, пещерите приличат и на хората, най-вече със своята двойственост. Както и да се променя човека външно, както и да се променя неговата съдба и обстоятелства, както и да се развива неговото тяло, а после да старее, ако не насочи своя взор към душата си, остава да живее във все същата тъмнина, тъга и вечна самота. И освен теб, никой друг няма

достъп към това прекрасното, божественото, което се крие в подземията на твоето подсъзнание. И само ти с Любовта си към всичко, което те заобикаля, си способен не само да придобиеш това истинско вътрешно съкровище, но и да го поставиш в блестящ кристал, който ще озари в тъмнината на мислите Божествения път.

Ако погледнем от друга страна, то подобна перфектна изолация от външния свят напомня изолацията на съзнанието по време на медитация или молитва, когато човек се изключва от външния свят и се съсредоточава върху вътрешния. Подобно уединение от житейската суета и проблемите на битието са идеалната обстановка, в която се произнася молитвата. Удивително съвпадение... Възможно е, за природата в глобален мащаб, именно такива места с постоянен климат да се явяват своеобразен отдушник, където, независимо от външните условия, може да съхрани зачатъците на първичния живот на Земята, тоест най-важното и скъпо за нея. Та нали както за духовния човек е важна душата, така и за природата – живота. Да, колко невероятни неща пропускаме и недооценяваме, съсредоточавайки се единствено върху потребителското си отношение към природата, върху едно или друго място на Земята, от което човек има пряка изгода. Малцина са тези, които се замислят над това, какво реално означава това място за природата. И за съжаление нашите неспирни егоистични мисли и действия очевидно не минават без последствия, както за самата природа, така и за хората като цяло.

* * *

Нашия отряд вървеше доста дълго време. Преодолявайки поредния тунелен преход се озовахме в пещерна зала с множество каменни прегради. Там Сенсей обяви поредната почивка, този път за 20 минути. Някои седнаха върху камъните, други просто си свалиха раниците и започнаха да се

оглеждат наоколо. Жеката усилено изтръскваше своя гащеризон от прахта.

– Боже мой, колко прах може да има тук! – Започна да се възмущава сериозно момъка, но после премина на шеговита вълна: – Така и не успях да проумея две неща: от къде се взема прахта и къде изчезват парите?

Сенсей, който се нагласи за малка почивка произнесе, така между другото:

– Ако хората не бяха толкова мързеливи, отдавна щяха да създадат защита от прахта и калта. Ето, само ако се бяха поучили от лотоса. Неговите листа прекрасно се самопочистват изтласквайки мръсотията и водата.

– Но това все пак е природата, в нея всичко е разумно, – добави Николай Андреевич, сядайки на един камък в опита си да извади крака си от единия ботуш. – А човека през повечето време си играе с химията и усъвършенства сапуна.

– Точно, – Сенсей се усмихна и се облегна на камъка зад него. – Какво да се направи, бизнеса си е бизнес...

– А какво може да е това, което да предпазва от калта? – Попита Стас.

– Елементарно нещо, – произнесе Сенсей затваряйки очи. – Защитно покритие във вид на тънък повърхностен слой. Може да се нанася на всякакви дрехи. Изключително удобно... А и не е никак сложно да се създаде при днешните технологии. Взимаш полимер и го съединяваш с наночастиците на среброто...

Тъй като Сенсей замълча, опитвайки се да дремне малко, никой не се реши да го тревожи с допълнителни въпроси.

Докато си почиваше, ние разглеждахме пещерата. Трябва да отбележа, че предизвика в нас особено впечатление, преди всичко със своята необикновенност. Пещерата приличаше на огромен лабиринт. Всичките и ъгълчета страшно си приличаха, така че ако се отдалечиш от входа, после дълго ще го търсиш. И уж вървиш към лъча светлина отразяващ се в купола на пещерата, а се оказваш отново в задънена улица. Дори нашите майстори на шегичките, изпитвайки вече на гърбовете си подобно дезориентиране сред прос-

транството на пещерата не се наемаха да се отдалечават от основната група. Но Женя не изневери на своята природа и реши да наплаши Вано, когато той тръгна да оглежда лабиринта. Едва, когато отец Йоан се скри зад камъните, Жеката ни показа с жестове: един вид, ей сега ще чуете викове като от филм на ужасите и моментално тръгна след него. Така и не последва очаквания шумов ефект. Вано се върна доволно бързо, при това от другата страна, а Жеката все още го нямаше. В края на краищата се чу изстрадал глас някъде от тъмнината: „Хора, къде сте? А-у-у-! Покажете се. Фенера ми угасна, звуковата връзка също. Помогнете! SOS!!! У-у-у...“

Сенсей отвори очи, слушайки непрестанния вой на Женя и поглеждайки на доволното лице на отец Йоан, който седеше заедно със Сергей, произнесе сериозно:

– Абе изкарайте го от там тоя, докато не се е загубил окончателно, че после ще го търсим цяла седмица.

Вано се повдигна с усмивка на уста и започна да свети със своя фенер в определена точка на тавана.

– Върви към светлината чадо грешно...

След известно време момъка се появи пред нас, сияейки с щастлива усмивка. А след това, за да развесели компанията се направи на сляп бездомник с протегната напред ръка. Той започна шеговито да се кланя и да благодари на всички за спасяването на неговото „немощно“ тяло. А пред отчето падна на колене и започна да се кланя до земята. По време на поредния поклон, „слепият бездомник“ неочаквано „прозря“ сцепения крачол на своя гащеризон.

– Упс! Ама че качество...

Прикривайки с ръка дупката, под смеха на нашата група, той дойде при мен и ме помоли за игла и конец в качеството си на „пожертвование към неговата пострадала натура“. Получавайки нужните вещи, Женя се отдалечи в един ъгъл, за да не смущава околните със своите шивашки умения. Той се занимаваше дълго. После на стената до входа се появи неговата сянка от прожектора, осветяващ уменията му по ръкоделие. Ние бяхме преминали към обсъждането на различни житейски теми, когато Стас произнесе:

– О, какво му има?

Всички погледнаха към мястото, където се бе скрил Женя. От сянката се виждаше как момъка се пазеше от атаката на огромен космат паяк. Зад ъгъла действително се чуваха приглушени звуци, все едно човек прилагаше всички усилия в борбата си с гигантското насекомо. Стас дори се изправи. После се усмихна и се приближи до мястото, където се разиграваше „ужасяващата“ сцена, под бдителния поглед на останалите и погледна тайно зад ъгъла. После също така безшумно се върна, едва сдържайки своя смях. Оказа се, че Жеката усилено разиграваше трагикомедия от театъра на сенките, превръщайки моята мъхеста шапка с пискюл, която тихичко бе отпънтил под носа ми молейки за игла и конец, в огромен сенчест паяк. Когато Стас ни разказа тези пикантни подробности не издържахме и се разсмяхме, аплодирайки нашия неизменен комедиант. Когато Женя чу смеха и овациите, разбра, че авантюрата му бе разкрита. Но и тогава не загуби самообладание и направи дълбок поклон с паяка и неговата „жертва“.

Тази Женина шега толкова се хареса, че всички започнаха да се плашат един друг със сенки на „оживели“ лъвове и огромни мечки. И не е важно, че дадените зверове, са живели преди 30-40 хиляди години, главното е самата игра, раждаща незабравими преживявания на непознатото място.

Нашите шегаджии се оживиха. Новата забава прибави допълнителен адреналин в кръвта и украси нашето пребиваване в пещерата. Именно украси. Тъй като прехода не изискваше прилагането на някакви особени усилия. Никакво преодоляване на подземни реки, никакви бездънни пропасти, на което някои от нас се надяваха тайничко. Володя например мъкнеше в своята раница огромни ботуши, убеждавайки Сенсей, че обезателно ще потрябват. Стас и Женя взеха със себе си въжета и някои алпинистки джаджи, както бяха обяснили: за всеки случай. Сенсей не започна да им възразява, а просто махна с ръка. Сега, изминавайки доста дълъг път, мъжете видимо започнаха да разбират, кол-

ко ненужни са всички тези вещи, които мъкнеха на своите плещи. Изглежда успявахме да заобикаляме опасните подземни места, тъй като нашия път основно беше, бих казала, изключително цивилизован.

Единствената „голяма вода“ срещнахме съвсем случайно. Преминавайки поредната плетеница от спускания и изкачвания се намушихме в една тясна цепнатина, извиваща се като змия и се оказахме на необичайна площадка. Веднага задуха влажен въздух. Почувствахме, че попаднахме в някакво обемно пространство. Лъчите на фенерите ни започнаха да се плъзгат из тъмнината, осветявайки грандиозни сталактитни красоти. През това време се намирахме високо на някаква скална тераса. Под нас се простираше великолепно езеро с обкантваща го бяла ивица и сталагмити. В центъра на езерото се намираха седем огромни белоснежни сталагмита, които със своята форма прекрасно описваха лотосов цвят. Ако не беше техния огромен размер, човек можеше да си помисли, че действително са живи цветя.

Ние внимателно се спуснахме надолу по наклонен каменен отстъп със стъпала. Долу до езерото се виеше едва забележима пътека. Потресаващата красота на залата с ажурните прелести неволно ни накара да забавим ход. А и каква би могла да бъде по-нататъшната пътека? Едва ли ще видим по-красива гледка от тази по-нататък. Разбирайки нашето състояние Сенсей също забави темпото, давайки ни възможност да разгледаме тези неописуеми прелести във формата на „дворец“. От тавана се спускаха величествени сталактити под формата на обърнати полилеи. А сред тях в грамадни съцветия от разкошни бели лилии, висяха букети от неувяхващи цветя. Стените на залата бяха осеяни с различни форми подобни на огромни белоснежни пискюли и помпони, а на някои места, подобно на лек воал, бяха покрити с много тънък слой бели кристали. И цялата тази прелест блестеше и преливаше с ослепителен фойерверк под лъчите на нашите фенери. Всичко изглеждаше толкова ажурно, крехко и нежно, че неволно затаих дъх, гледайки на това изумително вечно цъфтящо райско кътче, охранявано

с любов от недрата на планината.

Но най-много поразяваха със своите размери и идеални форми венчелистчетата на сталагмитения лотос. Просто не можех да откъсна очи от белоснежната им красота. Никога през живота си не бях виждала такива удивителни, чисти, изваяни от самата природа минерални цветя. Гледайки възхитените погледи на нашата група, бе очевидно, че подобни мисли минаваха през главите на почти всички. Мъжете просто не вярваха че природата е способна да сътвори подобно нещо. Тогава Николай Андреевич произнесе:

– Това несъмнено е дело на природата! Изглежда тези лотоси се явяват субаквални образувания от свободни утайки. Това е естествен природен процес. По повърхността на езерото се образува тънка калциева ципа. След това израства във формата на сталагмити, които достигат нивото на водата. После тази ципичка постепенно увеличава тяхната височина...

Но дори при подобни изчерпателни обяснения на Николай Андреевич и подобно бетонно научно тълкуване, бе трудно да се повярва, че подобна лотосова красота и именно седем на брой венчелистчета е била създадена само от природата. И ако не е от природата от кого? Кой е можел да предположи с такава точност и с хилядолетия напред посоката на капките, сътворили със своята непрестанна работа подобно чудо?!

Честно казано не ми се искаше да си тръгвам от това омагьосващо погледа лотосово езеро. Сенсей ни даде малко време да огледаме, а после потеглихме по-нататък. Ние естествено не искахме да изоставаме и тръгнахме след него. На прощаване това място ни направи още една неочаквана изненада. В посоката, в която се бяхме запътили и светехме с фенерите, започнаха да се появяват огромни сраснали се сталактити и сталагмити приличащи на величествени скулптури и подобно на гигантски стражи, охраняваха мълчаливо лотосовото езеро.

Когато се приближихме по-близо, видяхме единия от тях, намиращ се по средата и изникващ от скалата да на-

помня на лежащия Сфинкс, охраняващ вечния покой на Египетските пирамиди в Гиза. Защо ли от всички фигури той най-много привличаше погледа със своята мистична осанка. Създаваше се такова страшно впечатление, все едно белоснежния Сфинкс, подобно на призрак бе изпъкнал наполовина от стената на огромната пещера, за да разгледа от своята височина тези, които смееха да нарушат границите на този хилядолетен покой.

Направо ме побиха тръпки, когато нашите фенери осветиха огромната глава на Сфинкса, който бе поне 5 метра висок. Зад тила му се спускаха големи висулки от сраснали се сталактити и сталагмити, приличащи на царска перука. А на челото се извисяваше белоснежна фигура подобна на урея – кобра с издута качулка. Изражението на това „човешко“ лице не бе достатъчно ясно, но това само усили нашите впечатления. Подобен „мъглив“ лицев релеф беше още по-привлекателен, тъй като позволяваше на всеки от нас да дорисува мислено дадения образ. Но най-впечатляващи бяха очите на тайнствения лик, които отразяваха светлината на нашите прожектори по един магичен начин. Благодарение на този светлинен ефект цялата сталактитено – сталагмитена фигура буквално оживяваше и се превръщаше в могъщ Страж, охраняващ многовековните тайни на своя свят.

Очите му впечатлиха всички. Нашия отряд започна плахо да шепне помежду си. Някой смяташе, че в очите му има диаманти, за това отразяваха по такъв удивителен начин светлината, друг разглеждаше това като обикновено отражение на сталактитената издутина, а някой изобщо даде предположението, че подобен ефект е възможно да се създаде единствено по изкуствен начин. Само Сенсей запазваше мълчание в това обсъждане.

Колкото и да бе странно, но пътя ни водеше точно към Сфинкса. Приближавайки се все по-близо и по-близо, аз започнах дори да изпитвам някакъв лек суеверен страх. В мравешка редица, нашата група мина покрай дясната му лапа. И приближавайки се към лявата, неочаквано свихме в много тесен проход, който се разполагаше незабележимо

между втория и третия „нокът“. Изведнъж си помислих, че ако се намирах сама в пещерата едва ли щях да се досетя да търся прохода именно тук до самата фигура, предизвикваща със своя вид непонятен страх. Вероятно от споходилите ги подобни мисли, всички участници гледаха да не изостават и вървяха плътно един след друг. Перспективата някой да остане насаме със Сфинкса, чийто поглед не само плашеше, а приковаваше на място, не бе никак радостна. И макар всеки от нас със смях да даваше своето предположение от какво ли може да са направени очите на вечния Страж, то очевидно това бе опит да се отвлече вниманието от налазилите го тръпки.

Когато излязохме в малко по-широк проход, някой дори си спомни легендата за Сфинкса, по-точно за Сфинга от гръцката митология. Тази крилата полужена – полулъвица обитаваща скалите около Тива, задавала на преминаващите от там една и съща загадка: „Кой сутринта ходи на четири крака, по пладне на – два, а вечерта на три?“ Който не знаел отговора бивал изяждан. Единствено Едип успял да отгатне, отговаряйки, че това е човек в детството, зрелостта и старостта си. След което Сфинга се хвърлила от скалите... Но едно нещо – е легендата да се чете у дома с чаша топъл чай в ръка и съвсем друго – да се слуша след подобен психологически стрес, когато реално си изпитал цялата гама от усещания от срещата си, нека дори да е със сталагмитено – сталактитения, но не по малко мистичен Сфинкс. Тогава възприемаш всичко по съвсем различен начин, все едно ти си този преминаващ, за когото загадката на Сфинкса така и останала неразкрита и станала причината за твоята гибел.

Ако се замислим по на дълбоко, то работата дори не е в самия Сфинкс, а в самия човек застигнат от изненадата. Какво провокира в нас подобен страх от неизвестното? Нашата вътрешна неподготвеност към подобно явление, стихийността на мислите заедно с въображението, пораждащи страшни образи, диктувани от Животинското ни начало. И именно Животинското начало поглъща вниманието ни, прикривайки с нагнетения страх огромния източник на ду-

ховни сили, за когото не съществуват прегради в този свят. Тоест, когато човек е тотално изненадан, той включва своята *привична* доминанта на съзнанието. *И ако се окажел просто „обикновен минувач“, тоест намиращ се в своята привична доминация на Животинското начало в съзнанието, го очаква същата участ, която постига мнозина, за които този живот е единствената реалност, а смъртта не само физически, но и „духовен край“. А ако на тяхно място се намира духовна личност, тогава това, което за „обикновения минувач“ се оказвало край, под формата на непреодолимо препятствие, за нея ще бъде просто поредната крачка по пътя към вечността.*

* * *

Отново се потопихме в бледите и тъмни галерии след впечатляващата белоснежна зала. Камъка отново се превърна в съвсем обикновена гледка за нашите очи, което ме накара да гледам повече в краката си от колкото наоколо. Ето още една черта на човешката натура – навика. Колко време се намираме под земята, едва няколко часа. Колко впечатления имаше в самото начало във връзка с камъните – от панически страх до чувства на възхищение! А сега? Беше минало не много време, а всичко отново стана обикновено, с изключение естествено на варовиковите пещери, в които едва ли не всяка висулка се оказваше произведение на изкуството, породена от полета на фантазията на великия художник и скулптор Природата. Напълно съм убедена, че ако варовиковите пещери бяха същите безкрайни лабиринти, както каменните галерии, по които се предвижвахме, тогава дори и тази белоснежна красота щеше да се възприеме от нашия мозък като нещо съвсем обикновено. А привичността отново щеше да отведе мислите в дълбините на своето „неповторимо Аз“, и за кой ли път щяхме да обмисляме това, което всеки тайничко приема за себе си за

най-важно.

Начело със Сенсей, нашия отряд премина още няколко подземни прехода. В един момент тунелът толкова се сви, че отново ни се наложи да пълзим като гъсеници. Но резултата от нашите усилия надхвърли всичките ни очаквания. Този път се озовахме в доста просторна зала и независимо, че нямаше сталактити и сталагмити, помещението ни се видя не по-малко от предишното. Неговата повърхност представляваше отдавна изсъхнало езеро с равно овално дъно. По средата му се намираше някаква непонятна грамада от вертикални речни камъни.

Сенсей ни поведе навътре от лявата страна на залата. Почти на средата на страничната стена забелязахме стъпала, които се издигаха на около три метра, влизайки на вътре в скалата и завършваха със своеобразна ложа. И ако относно очите на Сфинкса спорихме, дали произхода им е естествен или изкуствен, то относно тези стъпала в никого не възникваше подобно съмнение. Над входа в скалата очевидно се бяха потрудили доста добре някакви неизвестни майстори. Сенсей предложи да се разположим тук за продължителна почивка. Ние започнахме да се изкачваме по стъпалата, по които очевидно доста отдавна не бе стъпвал човешки крак. В подобни минути ясно усещаш непонятно странно чувство, все едно се докосваш с някаква съкровена тайна от далечното минало, чиито свидетели се явяват тези древни мълчаливи камъни. Все едно самия ти ставаш част от тази история, мярнала се със своята сянка в многовековния летопис на дадената пещера.

В „ложата“ имаше три дълги реда монолитни каменни скамейки, под формата на големи стъпала. Всички хвърлиха своите раници от налегналата умора и с удоволствие се повалиха върху скамейките, изпъвайки своите крака.

Но не успяхме да се заседим дълго. Веднага, след като светлината от нашите фенери премина по стените, замряхме в удивление от разкрилата се панорама. Речните камъни, които сметнахме за огромна хаотична камара се оказа, че са разположени в точно определена подредба в центъра

на залата. И това се виждаше добре именно от горе, тъй като върховете на монолитите все едно бяха срязани на една и съща височина. Първи изказа своето предположение отчето:

– Хъм, изглежда досущ като старославянската буква „ж“ с напречна линия по средата.

– Да, има сходство, – кимна Сергей.

– „Живица“, „живите“, „живот“... – измърмори отчето.

– Какво? – Не разбра Андрей.

– Така се нарича тази буква в кирилицата, – поясни отец Йоан.

– А-а-а, – възкликна той.

– Точно е „живот“, – направи своя извод Николай Андреевич.

– Освен значението живот, в древността тази буква представлявала и своеобразен символ на Световното Дърво, в което се крият две тайнства: на Живота и Познанието, – уточни отчето.

– Да, – произнесе психотерапевтът, – каквото е отгоре, това е и отдолу. Направо като Яви и Нави.

– А на мен ми напомня повече на две каменни лилии, обърнати една от друга, – отбелязах аз.

– Прилича на някакво огромно насекомо, – изказа своето мнение Виктор.

Докато изреждахме различни варианти, Сенсей не обръщаше никакво внимание нито на нашите удивителни възгласи, нито на общата панорама на монолитите. Единственото, което го вълнуваше, бе възможността да си почине малко. Той разтърка с ръце своите крака през дрехите. Именно в този момент Виктор, без да отделя възхитения си поглед от камъните, попита с удивление:

– Сенсей, какво е това?

– Върви и разгледай, – добродушно му предложи Сенсей, продължавайки да масажира краката си.

Тази идея се хареса на всички. Нашият отряд дружно се спусна надолу, оставяйки своя командир да си почива. Когато получихме не малка доза адреналин от намиращото

се пред нас зрелище, тотално забравихме за своята умора и започнахме да обикаляме залата, разглеждайки нейната атракция с възхищение. Двуметровите монолити бяха подредени в определена последователност едни от други. Между тях се намираха равни по широчина проходи. Само при някои, намиращи се по средата, проходите леко се отличаваха в разстоянията си. Камъните бяха добре обработени, почти гладко. Жеката изпъна ръце и се хвана за скосения връх.

– И как е? – Попита стоящият до него Володя.

– Гладки като стъкло... Само че е пълно с прах, – Женя изтръска своите ръце и се усмихна. – Едно мога да кажа със стопроцентна убеденост: това място отдавна не знае, какво е чистота.

– Да-а-а, – Замислено произнесе докторът, оглеждайки монолитите. – Колко труд и знания е нужно да се вложат, за да се сътвори подобно нещо! Само с една геометрия няма да стигнеш до никъде.

– Изглежда, че този, който е изграждал това съоръжение е притежавал и творчески талант, – допълни Вано, влизайки в самия център на каменната композиция, образуваща своеобразен вътрешен проход между двете удължени половинки на буквата „ж“.

Всички се юрнахме към него, намушвайки се между каменните блокове. Под светлината на прожекторите се разкри цяла картина от загадъчни символи, йероглифи, орнаменти и доста разнообразен релеф. Разтворили от изумление усти, нашата компания започна да разглежда съседните монолити. Много от тях бяха изписани, но не всички. Тук както ми се стори не се съблюдаваше някаква строга последователност на изрисуваните и празните камъни.

– Направо като някакъв таен математически код, – отбеляза Сергей, разглеждайки изображенията.

– Защо мислиш така? – Попита Вано, все едно ректор студент, слагайки на рамото му своята ръка.

– Ето гледай, виждаш ли повтарящия се брои клинове? И тук и тук... А на ония стълб са повече. Очевидно има някакъв математически смисъл... Остана само да разберем какъв

е ключа, – произнесе с усмивка Сергей.

– Хъм, както е казал полския математик Хуго Щайнхаус: „Математиката е посредник между духа и материята“, – деловито отбеляза отец Йоан, изговаряйки с усилие фамилията на автора на тези думи.

– Любопитно, любопитно, – с възхищение произнесе Николай Андреевич, погалвайки нежно издадените релефи с ръка. – Ако това наистина е математически код, тогава... Великолепна идея би било: послание необвързано към някакво определено време, което може да бъде прочетено от кое да е разумно същество, владеещо основите на математическите изчисления...

Техният интригуващ разговор неволно привлече нашето внимание към рисунките. Естествено, не видях нищо математическо. Да, имаше повтарящи се символи, но на мен това не ми говореше нищо. Доста по-интересни се оказаха рисунките и релефите. Изглежда изобретателността на тези, които са ги нанасяли върху камъка не е знаела граници. Имаше спирали, триъгълници, вълнообразни линии, преплитащи се една с друга, улеи, напомнящи на отпечатък от гигантски пръст, концентрични кръгове, причудливи фигури и неразбираеми йероглифи. При това някои от монолитите сякаш бяха обособени в една обща картина. А други, тъкмо обратното, представляваха само частичка от голямата обща рисунка, чиито релефи и рисунки продължаваха и към съседните монументи. А на трети места, където камъните образуваха ъгъл на някой от завоите, продължението на рисунката се виждаше през един празен каменен блок.

Любопитен бе и факта, какво влияние ни оказваше самото място. Всички обикаляхме монолитите заедно, без да се отдалечаваме един от друг. Макар, че бе абсолютно невъзможно да се изгубим, а и не бе прието нашите момчета да проявяват страх, когато присъстваше такъв. Но тук... Само Валера, при това заедно със Сергей и Вано бродиха около монолитите самостоятелно, оглеждайки рисунките. А всички останали, дори без да си дават сметка, се предвижваха на тумба след Николай Андреевич, все едно бяха на екскурзия,

а той техен екскурзовод.

Оглеждайки бегло стените на този подземен комплекс, ние с очевидно облекчение започнахме да се качваме обратно по стъпалата при Сенсей. Как бе възможно да удържим лавината от въпроси след подобни впечатления? Сядайки на каменните скамейки, ние засипахме Сенсей с въпроси. А той само отвръщаше с шеги и се смееше над избликналите в нас емоции.

– Сенсей, как я намери тази пещера? – С удивление произнесе Андрей.

– Какви са тези символи и изображения върху монолитите? – Попита Виктор.

– Кой е обработил с такъв майсторлък камъните? – Лукаво произнесе отец Йоан.

– Не, наистина, какъв е този странен бункер? – Попита Женя, оглеждайки се настрани.

– Нищо особено, – махна с ръка Сенсей. – Стая за зайци.

– В какъв смисъл? – Не разбра Андрей. – Да не са отглеждали зайци тука?

– Е, нещо такова, – смеейки се заедно с всички, отговори уклончиво Сенсей.

– Да бе, ей сега ще ни разкаже, – с усмивка промърмори под носа си отец Йоан.

Десетина минути изтезавахме Сенсей със своите въпроси. Но той, като издържлив оловен войник, отвръщаше единствено с шеги. Така и не успели да разберем каквото и да било от него, в боя на разсъжденията и догадките се хвърлиха нашите интелектуални „тежкоатлети“

– Това съоръжение несъмнено е доста древно, – започна своята версия Николай Андреевич. – Много прилича на някакъв древен култов комплекс.

– Много интересно, кой ли го е построил? – Попита Володя.

– Е, Крим е един от най-древните райони, където са се заселили хората, – сви рамене Николай Андреевич. – Тук още в дълбока древност са живеели хората от Източна Европа. Струва ми се от края на второто хилядолетие преди

н.е. Крим е бил населяван от кимерийците. В първото хилядолетие преди н.е. тук са живеели таврите, после – скитите. А след това кой ли не е населявал тези земи: и гърците, и римляните, и готите, и хуните, и арменците, и потомците на аланите, печенезите, монголците...

– А руснаците? – Не издържа Андрей, слушайки изброяването на всички тези народи.

– И руснаците, когато Крим влязъл в състава на Русия през 1774 година, – Николай Андреевич направи пауза и отново се върна към интересуващата го тема: – Но едва ли някой от всички гореизброени е бил способен да построи това съоръжение. Мисля, че е много по древно...

– Съгласен съм, – кимна отец Йоан и погледна с очакване към Сенсей.

Но той запазваше невъзмутимо мълчание, очевидно наслаждавайки се на стихийно възникналата дискусия.

– Хъм, много по древно? – Повтори Сергей и се усмихна. – Много по-древни вече са неандерталците.

– Точно, в каменната епоха! – Със смях произнесе Володя.

– Какво толкова, – подхвана идеята Вано и започна да я развива на шега, – всичко е възможно. Неандерталците са особен народ. Напоследък се говори, че видите ли вече не сме техни потомци, един вид това била една от задънените улици на един от човешките видове. Намериха някакви сериозни различия в гените. На кратко, падат ни се нещо като братовчеди. Казват, че нямали някаква особена култура, но познавали огъня и живеели в пещерите. Умеели да дялат добре камъка, дори имали особена техника на обработване, различна от тази на нашия брат сапиенса... Освен това неандерталците населявали Европа, – произнесе отчето в качеството си на последен аргумент на тази шеговита хипотеза. – Това е била тяхната Родина.

– Добро утро! – С иронично претенциозен тон произнесе Жеката: – А сапиенсите къде са се излюпили?!

– Е, къде са се *излюпили* предците на някои „особено надарени“ сапиенси, които и до ден-днешен тъпчат земята

със своите мутирали до неузнаваемост телеса, все още не ми е известно, – с усмивка произнесе отец Йоан, правейки акцент върху думата „излюпили“. – Природата все още пази в тайна истинската история на този кошмарен експеримент. А родината на homo sapiens-a се явява Африка.

– Африка?! – Удивително възкликна Женя, все едно това за него бе неочаквана новина и моментално изпадна в пристъп на бурен смях: Ето какво било! На всички по банан, излиза, че сме – негри!

– Е, някой е „негър“, а друг „разумен човек“, – с насмешка произнесе отец Йоан и поглеждайки към леко начумереното лице на момъка, добави: – Изобщо моля да не сравняваме масовостта с твоята чернолика, реликтова индивидуалност.

Всички се посмяхме дружно над тази поредна клоунада на нашите хумористи и когато всички утихнаха отново насочихме погледите към древното съоръжение.

– Да, за да се построи подобно нещо е нужно отлична организация на труда, съответната техника, за да се поставят и обработят огромните камъни, – повтори своето предположение Николай Андреевич. – Всичко това предполага наличието на сериозни знания. И на първо място в областта на геометрията, математиката, – започна да изброява, свивайки пръстите си един след друг, – не е изключено и астрономия...

– Физика, – добави Сенсей, все едно помагаше на доктора в изброяването.

И тъй като това бе единствената сериозно произнесена дума, всички обърнаха погледите си към него. Това всеобщо внимание накара Сенсей да замълчи. Но както се казва, просто нямаше къде да се дене, думата вече бе изречена. Въпреки това вместо някакви обяснения, Сенсей погледна към Вано и произнесе шеговито:

– Искаш ли една местна шега?

– Давай, – съгласи се той.

– Отиди ето там. – Сенсей посочи с фенера мястото, от където влязохме в пещерата. – Виждаш ли тези дупки в стената? Ще се покатериш по тях в една ниша, която не се вижда от тук.

– И какво ще се случи?

– Ще видиш.

Вано погледна недоверчиво на своя приятел, опитвайки се да разбере къде е уловката и за всеки случай предупреди с усмивка:

– Внимавай в картинката, чадо!

Той се насочи към указаното място. Ние с интерес започнахме да наблюдаваме доволно ловкото му изкачване по стената. А после, някои от нас (Жеката, Стас, Андрей и аз) слязоха долу да видим къде се покатери отчето, тъй като от ложата се виждаше само част от неговия маршрут. Оказа се, че той се бе покатерил едва ли не до самия свод на залата, където имаше малка ниша подобна на тераса. Когато се приближихме, отец Йоан я оглеждаше със своето фенерче, но не намирайки нищо интересно той сви рамене. Подпирайки се на каменния „парапет“, Вано погледна към нас и произнесе силно, така, че да го чуе и Сенсей:

– Е и в какво е фокуса?

Мощното ехо се разнесе из залата така, все едно някой бе дал в ръцете на Вано мощен мегафон. Дори неволно изтръпнахме, а Жеката дори подскочи на страни все едно от някакъв взрив.

– Това беше! Настана края на света! Гласа на отчето мутира...

Вано също се удиви от този акустичен ефект и възкликна:

– Охо-хо-хо-хо!

Ехото се понесе като мощна вълна из залата, от което Жеката в своя ужас притисна силно ушите си с ръце.

– Хайде да се махаме, докато не ни е оглушил, – със смях продължи момъка.

Удивителното бе, че по пътя назад не само се чуваше разпяването на отчето, но и тихия му шепот със самия себе си. Звукът от онова място резонираше отлично в цялата пещерна зала.

След като се върнахме, Жеката веднага попита:

– Сенсей, какво направи, отчето се превърна в Джелсо-

мино? – Всички се засмяхме спомняйки си филма от нашето детство „Вълшебният глас на Джелсомино“. А момъка продължи с усмивка: – И без това на някои хора им прилошаваше от неговото житие, а сега направо ще ни изпотръшка със своите децибели.

Ние се наместихме по удобно в „ложите“ и с блаженство си изпънахме краката. Насъбралата се умора си казваше своето. След толкова километра преход, дори и камъка ми се стори мек като пух. През това време отец Йоан възхитено си мърмореше нещо на терасата:

– Ето това се казва акустика! Яко! Ех ако имах такъв акустичен ефект в моята църквичка...

И произнесе с по-силен глас:

– Слушай, Сенсей! Аз викам да си направя такава акустика...

Вместо Сенсей викна Сергей:

– Чуваме, чуваме! Само не викай, че всички ще оглушеем.

– Нима? – Удиви се Вано. – Ето това се казва акустика...

Той отново разгря гласните си струни, опита с различна сила на звука. Настройвайки се на най-удовлетворяващата го сила на звука, Вано запя със своя попски глас:

– Слава на Отца и Сина, и Светого Духа, и сега, и после, и вовеки веков. А-ми-и-ин...

Гласът му се разля из залата, изпълвайки пространството със своето тържествено звучене. Отчето помълча, очевидно слушайки ехото и оставайки доволен, започна да чете молитва на Светия Дух:

– Царю небесни, Утешителю, Душе на Истината, Който си навсякъде и всичко изпълваш, Съкровище на благата и Подателю на живота, дойди и се всели в нас и ни очисти от всяка сквернота и спаси, Благий, нашите души.

Звукът, който се разнесе из залата, действително имаше потресаващ ефект. Дори започнаха да ме лазят тръпки от тези мощни вибрации на гласа на отец Йоан, който се носеше от тъмнината. Този звук пораждаше някакво вътрешно вдъхновение и достигаше до дълбините на душата все едно

караше всяка клетка да вибрира в унисон с него. Когато отец Йоан завърши с четенето на молитвата, настана абсолютна тишина, благодарение на която последните произнесени думи, като ехо, се повтаряха в собственото съзнание, възпроизвеждайки до най-малката подробност тембъра от гласа на отчето. Всички седяхме като омагьосани и се наслаждавахме на този звуков ефект. Отчето така се въодушеви, че проведе цяла църковна служба. Той сменяше интонацията и постепенно премина към тихо еднотонно пеене на молитвите. Неговия глас стана мек като кадифе, което действаше изключително приспивно. Аз затворих очи. Леката дрямка обхвана съзнанието ми.

* * *

– Отлична акустика! – Не спираше да се възхищава отчето и накрая се спусна от „звуковия“ балкон.

– Това пък какво е, – загадъчно произнесе Сенсей и поглеждайки на своя часовник с подсветката, добави: – добре, нека да бъде така. Искате ли още един фокус?

Всички започнаха да кимат утвърдително.

– Само че ще се наложи всички да се потрудят, за да се получи, – предупреди Сенсей, заинтригувайки ни още повече.

Без да разкрива какво е намислил, Сенсей извади от своята раница дълъг мек парцал, накъса го на парчета и ги връчи на всеки от нас. Съхранявайки в тайна предстоящия „фокус“, той поведе нашия отряд, както се изрази шеговито, към своите „бойни постове“.

– И срещу кого ще воюваме с това страшно оръжие? – Със смях произнесе Жеката.

– Срещу госпожа Прах, – с усмивка отговори Сенсей. – Нали сам каза, че не е чистено отдавна.

– Аз?! – Театрално се възмути Жеката. – Аз просто така, без да помисля го произнесох. Какво представлява праха?!

Та това е изискано украшение от посивялата древност. Та това е ценна частица на богатото минало на тази пещера...

И Жеката се понесе в бурни словоизлияния за живота на прашинката, „неприкосновения и статус на стари години в тази свещена пещера“. Тогава Володя със смях направи кратко резюме на неговата пламенна реч.

– Какво само няма да измисли човек, за да се скатае и да не работи.

Ние предполагахме, че сега ще се захванем с грандиозно почистване на съоръжението от насъбралия се прах. Но въпреки нашите очаквания, Сенсей ни поведе не към монолитите, а към лявата и дясната страна на овалната зала до някакви стъпала, давайки заданието да почистим внимателно указаните върху камъка места. И ако на приятелите ми се паднаха някакви места по стената, на мен и Володя – странни прорези, намиращи се между стъпалата, водещи към „ложата“. Ние се заехме да почистваме отговорно указаните места. Те представляваха равни кръгли вдлъбнатини, подобно на поднос вкаран под ъгъл с единия си край в скалата. Когато започнах да почиствам своя участък от натрупания прах и кал, открих под тях гладко полиран кристал, приличащ на планински кристал. Същото се оказа при Володя и всички останали. Всички тези кристали, приличащи по нещо на автомобилни фарове бяха с различни размери, монтирани в стените на пещерата на различна височина и под различни ъгли. По начина, по който сваляхме от тях натрупалата се мръсотия, осветявайки ги с нашите фенери, залата започна да оживява в игра на светлини и сенки. Всички се оглеждахме на страни от възхита, мислейки, че тъкмо това е фокуса, който ни бе обещал Сенсей. През това време самият той, седейки на стъпалата се занимаваше с някакви два странни предмета, почиствайки техните дребни детайли от прахта и опитвайки да настрои нещо в тях. Това, че двата предмета бяха много древни необикновени светилници разбрах тогава, когато завършвайки със своята работа Сенсей запали със запалката си техните „фитилници“, създавайки някаква неестествена светлина.

– О, невероятно, още работят, – удиви се той, проверявайки и угасяйки древните „лампи“.

Когато се справихме със своите задачи, Сенсей ни покани да заемем своите места в „ложата“, а на Женя заръча да събере парцалите. А той, правейки физиономия на строг контрольор, по скоро на млада контрольорка, започна да събира парцалите със забавен монолог, все едно събираше билетчетата на входа на лятното кино.

Сенсей постави Володя до единия от кристалите, намиращ се в дясната стена, не далече от входа в пещерното съоръжение. Отначало му помогна да насочи под определен ъгъл светлината от своя фенер към кристала. Пред очите ни възникна феноменален оптически ефект. Светлината се отрази няколко пъти в другите огледални кристала, премина през комплекса от монолити и... На противоположната каменна стена се появиха две сенки, приличащи много на човешки фигури със своеобразни скафандри. Заедно с тези фигури се виждаше и някакъв пейзаж – море, планини и висяща над тях дали луна дали слънце, по точно кръг със светло петно по средата. Сред нас премина вълна от удивление.

– Кои са това? Да не са водолази? – Удиви се Андрей.

– Защо да са водолази? – отговори Виктор. – Може да са космонавти...

– Точно, космолази! – Утвърдително произнесе Женя.

През това време Сенсей постави Стас до противоположната стена, приблизително срещу Володя. Когато Сенсей регулира ъгъла на падане на светлината от прожектора на Стас към другия кристал, светлината отново се понесе през множеството огледални кристали и допълни с обемната си светлина монолитния комплекс. От лявата страна на „екрана“ се появи огромна сянка на гущероподобен динозавър. Но най-интересното бе, че над главата му се появиха четири големи кръга, а зад тях – няколко по-малки, но не особено ясни.

Сенсей помоли да изгасим нашите фенери. Той отново запали „фитилите“ на древните „лампи“ и замени едната от тях с прожектора на Стас. Сянката на динозавъра се за-

мъгли. Но Сенсей регулира ъгъла на падащата светлина и сянката придоби не само резки очертания, а направо оживя. Движенията на динозавъра бяха толкова реални, все едно наистина присъстваше в пещерата. Когато Сенсей направи същото и с прожектора на Володя, сменяйки го с древната „лампа“, фигурите на „екрана“ също оживяха. Те сякаш обсъждаха нещо помежду си относно динозавъра и кръглите обекти на „небето“. В този момент съжалявахме, че нямаше звук. Но когато премина шока от видяното, Жеката с успех поправи този недостатък, измисляйки мимоходом весела история за голямата разхождаща се пържола. На което отец Йоан отбеляза, един вид: „Не е възможно да се запуши устата ръсеща глупости“.

Сенсей се присъедини към нас, сядайки между Николай Андреевич и Вано.

– Е, как ви се струва фокуса?

– Невероятно! – Отговори вместо всички Виктор.

– Изключително интересно, – кимна отчето. – Нима от блещукането на огъня във „фитилниците“ се създава такава жива илюзия? Направо не е за вярване.

– Да, сложна система на вълновата оптика, – добави Сергей, правейки приблизителна оценка на пътя на светлината и нейното отражение.

– Какво искате? – Доволно произнесе Сенсей. – Дълбоката древност не е била никак примитивна, както предполагат някои...

Той погледна към отец Йоан, който се усмихна.

– Дълбоката древност, казваш... Е, и колко дълбока е била?

– Дори и да ти кажа, пак няма да повярваш, – махна с ръка Сенсей.

– Затова нека да не хабим въздуха в излишни приказки. Най-важното е смисъла пред очите ти.

Известно време наблюдавахме живата картина на „екрана“.

– Вечният въпрос, играта на светлина и тъмнина, – отбеляза по философски „разума“ Николай Андреевич. – Древ-

ните са смятали, че видимия свят е съчетание от две противоборстващи начала – светлината и тъмнината, доброто и злото.

– Може и така да се каже, – съгласи се Сенсей. – Първото – светлината, ражда душата на човека, второто – тъмнината, ражда тялото на човека. Когато се случи, освобождаването на светлина в тъмницата, тогава ще настъпи края на света.

– Какви са тези кръгове отгоре? – Попита Володя.

– Това е напомняне и предупреждение за бъдещите поколения за това, какво е било и това, какво ще бъде.

– А какво ще бъде?

– Както винаги. Край и начало. Унищожение, предшестващо обновяването на света.

– А какво общо имат петте кръга? – Не разбра Николай Андреевич.

– Едновременната поява на небосклона на няколко светила, виждаш ли, както над динозавъра, което означава началото на края, гибел на изживелия времето си свят. А единичното „слънце“ отстрани – началото на обновения живот.

– Интересна трактовка на символиката, никога не бях чувал подобно нещо, – призна Николай Андреевич.

– Да бе, стара е колкото света, – възрази му Сенсей. – на Изток е пълно с подобни предания. Вземи например будистките. Там ясно се говори, че края на света ще настъпи, когато огъня ще завладее света. „ ...Когато седем слънца изгреят едно след друго, водите на източниците ще изсъхнат и огъня ще се утвърди в света дори и от вътре. Живота ще настъпи, когато огъня напусне света и премине в друг...“ И такива знания има, само че не на Изток. Тази информация е фиксирана в паметта на народите на почти всички континенти. Например маите са имали легенда за петте слънца, която гласила: „Четири пъти на хората им било дадено слънцето. Но минало време и хората не се променили: не станали по-добри и пороците им не намалявали. Тогава боговете решили да унищожат хората. Но един от боговете, който ги обичал най-много, решил да даде на хората последен шанс. Той се хвърлил в огъня и се превърнал в петото слънце, кое-

то отново започнало да свети и да дарява с живот хората“.

– Петото слънце? Произнесе Сергей. – Това е същото, под което живеем? Ами да, ако вземем предвид и това, че календара на маите завършва през 2012 година... се получава доста весела история.

– Това се нарича: „Всичко не е толкова лошо, колкото си мислите. Всъщност всичко е много по-лошо“, – в качеството на послеслов произнесе отец Йоан.

Сенсей отново се усмихна и произнесе със скептицизъм:

– Защо тълкувате всичко толкова трагично? Някой, например, възприемат всичко това просто за „неоснователни легенди“.

Мъжете се усмихнаха, но не отговориха нищо. Известно време компанията ни седеше мълчешком.

– А какви са тези приятели? – Попита Сергей, кимайки към „космолазите“.

– О, това са конкретни другари. – Сенсей отново погледна към своя часовник. – Но ще ви разкажа за тях някой друг път... Както се казва, от хубавото – по мъничко. Време е както се казва, и е чест да се знае... Володя, Стас, гасете огньовете.

Ние запалихме своите прожектори и започнахме да се стягаме. От залялата ни вълна от впечатления и огромно количество информация в главите ни настана „пълен вакуум“. Трябваше да мине известно време, за да може, както казваше Николай Андреевич, всичко да се осмисли и постави по рафтчетата. Всички си сложихме раниците и тръгнахме след Сенсей покрай лявата стена и излязохме зад една скална издатина. Зад нея се оказа, че има втори проход. Този достатъчно удобен и широк проход се свиваше леко навътре, образувайки кръгло отверстие с диаметър около два метра, а после отново се разширяваше. На пръв поглед нищо необичайно. Проход като проход, вече бяхме срещали много такива по пътя си. Сенсей премина спокойно през него. Валера, който вървеше след него също мина без проблем. А останалите, в това число Володя, Виктор и Вано намалиха ход и се спряха пред него, създавайки задръст-

ване на входа му. И в този момент, сред нашия малък отряд настъпи някакъв неразбираем смут. Мъжете, ни в клин ни в ръкав, започнаха да изявяват желание да останат в тази пещера и да разгледат по подробно. Един вид, за какво ни е да бързаме, когато има още толкова много за гледане. Виктор предложи да останем и да си починем добре, а заедно с това и да хапнем. Женя го поддържа активно, оправдавайки се с това, че от едно време насам червата му не спирали да къркорят. Дори отец Йоан, който през целия път се шегуваше относно издържливостта на момъка се съгласи с лекота относно почивката, за удивление на всички, мотивирайки задържането с по-подробно оглеждане на залата и съоръжението.

Когато мъжете, уговаряйки Сенсей, се отдръпнаха смутено назад от пръстеновидния проход, аз направих тъкмо обратното, побързах да мина, тъй като ни най-малко не възнамерявах да оставам. Каква може да е тази почивка, след като и без това вече си починах добре? Но веднага, след като се приближих до пръстена, внезапно почувствах как някакъв необясним страх започна да расте в мен. Нещо вътре в мен ме спираше и очевидно не искаше да премине тази граница. Тогава отстъпих малко назад от непонятното чувство и почувствах значително облекчение. Събирайки цялата си воля, отново се запътих решително към пръстена, с твърдото намерение да премина през него и отново почувствах неописуем панически страх, който се усили няколко пъти. Аз отново бих отбой, без да разбирам какво ми става.

Наблюдавайки нашия ступор, Сенсей прекрачи спокойно пръстена, слушайки обясненията на внезапно омекналите мъжаги и започна да поддържа техния дух със своя неспирен хумор. При това потупа ободряващо Сергей и Николай Андреевич по гърба, а заедно с тях и мен, както ми се стори тогава, само за това, защото в този момент се оказах наблизо. Неговото потупване бе някъде в района между лопатките. В този момент почувствах необикновен прилив на сили. Стана ми някак леко, все едно се бях лишила от всички свои страхове. Обхвана ме чувството на невероятна сво-

бода, все едно пред мен не съществуваха никакви прегради, все едно в мен се събуди някаква могъща сила. Тогава чух над ухото си тихия глас на Сенсей.

– Хайде, по-смело...

Моя поглед се закова върху непроходимия пръстен. И докато момчетата убеждаваха Сенсей да останат, аз тръгнах смело и уверено напред. За мое голямо удивление, този път минах съвсем спокойно през кръглия отвор, все едно никога не е съществувало онова невидимо, непреодолимо препятствие, което препречваше пътя ми единствено в моето собствено съзнание. Нещо повече, дори успях да разгледам детайлно този пръстеновиден проход, осветявайки го със своя прожектор. Това бе идеално равна окръжност, очевидно с изкуствен произход. Все едно някой някак си бе запечатал кръга в скалата, а после го бе изваял, оставяйки идеално гладък, все едно разтопен, жлеб с ширина 35-40 см. След този кръг отново започна обикновения тунел.

Когато прекрачих прага на кръга, настроението ми се подобри значително. Но най-главното бе, че се почувствах свежо и бодро, все едно изобщо не бях изминала този дълъг многочасов преход из подземните пещерни лабиринти. Запътих се към Валера, който чакаше Сенсей. Веднага след това към нас се присъединиха в същия бодър дух Сергей, Николай Андреевич и Сенсей. Останалите с „невъобразима радост“, както се изрази Жеката, решиха да изчакат нашето връщане в пещерата. Те почти веднага се насочиха към залата, по далече от злополучния пръстен. Сенсей се усмихна, шеговито нахока ленивите им тела и произнесе:

– Добре тогава, чакайте ни тук, все някога ще се върнем.

Докато вървяхме по тунела, чувството на вътрешна свобода, което се бе появило след преминаването на пръстена започна лека по-лека да изчезва. Анализирайки всичко, което се бе случило, започнах да си задавам въпроса какво бе това нещо. Стана ми любопитно дали само аз изпитах подобно непонятно настроение. След мен крачеше Николай Андреевич и аз реших да споделя с него своите наблюдения. Оказа се, че и той бе изпитал същия микс от противополож-

ни чувства на страх, вдъхновение и прилив на сили. Докторът изказа предположението си, че очевидно бяхме минали през някакво силово поле, намиращо се в района на пръстена.

Тунелът започна да се разклонява. Веднага след това се озовахме в причудлив лабиринт с много разклонения, идентични едно с друго. На пътя ни изникнаха такива неудобни проходи, през които можеше да мине, криволичейки между скалните пукнатини, само един човек. При това, когато се измъкваше от там го очакваше нова изненада – няколко тесни идентични прохода. Тук ни се наложи да се вържем с въже един за друг, тъй като без подобна мярка някой като нищо щеше да обърка проходите и да се изгуби. Тогава си помислих с ужас, какво ли ще се случи ако се изгубя в този лабиринт. Изгубвайки се в тези тунели човек може да загине само от налегналия го ужас и паника, какво остава за нещо по-сериозно. Моето Животинско начало, изглежда не спираше да бди нито за секунда и моментално се хващаше за всеки удобен момент за саботаж. И макар, че се опитвах упорито да се съпротивлявам на тези мисли, пак усещах лек страх, който неволно ме бе завладял, преминавайки през тези сложни и заплетени проходи. Вярно, после, когато се измъкнахме благополучно от лабиринта, почувствах значително облекчение, дори се удивих на своя страх. Реално от какво се страхувах? Сенсей и мъжете бяха наблизо. Освен това той преминаваше през проходите доста уверено, изглежда бе добре запознат с обстановката.

Влязохме в поредната пещерна галерия. Едва забележимата пътечка следваше силно изпъкналия скален отстъп по един неповторим начин. Аз си помислих, че нашия неведом път продължава по-нататък, но Сенсей спря внезапно. Той ни помоли да изчакаме малко и освети с прожектора си някакво скално образувание. После се покатери по леко наклонената му повърхност и изчезна зад един голям камък. След около минутка се чу странен шум, приличащ на преместване на тежък камък. След това последва щракване и равномерно бучене с времетраене от няколко секунди. Сенсей

отново се появи и ни извика при себе си, осветявайки това място, което бе най-удобно за катерене по скалата.

Когато всички се качиха и влязоха зад камъка, видяха отворен вход, който много приличаше на люк. В него се виждаха каменни стъпала, водещи навътре в непрогледния мрак. Един по един започнахме внимателно да се спускаме в бездната на този каменен кладенец. Аз самата практически бях включила своя „автопилот“. Къде отиваме? За какво отиваме? Тези въпроси реално губеха своя смисъл. Просто течеше някаква вътрешна работа, насочена към моята морална и физическа издържливост.

След няколко метра вертикалния проход стана хоризонтален. В началото бе тесен, но после започна незабележимо да се разширява. Въпреки това се налагаше да ходим на четири крака. Сергей и Николай Андреевич започнаха да се шегуват относно нашето непрестанно пълзене в тази своеобразна шахта, разказвайки по този случай различни вицове и отвличайки вниманието на всички от физическото натоварване. Техните шеги разведриха малко атмосферата. Свивайки зад поредния завой, очевидно излизайки на финалната права, видяхме пред нас дневна светлина.

– О, – възкликна Сергей. – Да не сме минали през цялата планина? Стори ми се, че пълзим към недрата и.

Ние се разсмяхме на този неочакван край на нашите приключения и удвоихме усилията си пълзейки към светлината. Проходът се разширяваше все повече и повече. Найнакрая вече можехме да се изправим. Когато обаче достигнахме източника на „дневната светлина“ това, което видяхме ни накара да замръзнем на място и да забравим за всичко на света, в това число и за трудния път зад гърба ни, и изморените ни мускули. Застинахме в нямо изумление, без да очакваме, че съдбата някога ще ни предостави възможност да зърнем подобно невероятно чудо.

Пред нас се намираше огромна зала, приличаща на полусфера. Стените и приличаха на монолитно черно стъкло, което бе невероятно гладко. Но най-потресаващото бе белоснежния великолепен храм във формата на разцъфващ

лотосов цвят, намиращ се по средата на залата. Храма бе приблизително около 12 метра широк и около 7 висок. Беше изработен от камък наподобяващ бял мрамор, но този мрамор бе доста неестествен, полупрозрачен.

Храмът се намираше в центъра на огромна монада, която украсяваше пода. Всички йероглифи и орнаменти бяха толкова ювелирно изработени, че неволно изпитах огромно уважение към тези, които бяха изпълнили тази толкова сложна работа. Пода все пак бе изработен от необикновен материал, същия, както и стените. При това не се виждаше нито един остър ъгъл по йероглифите или орнаментите. Всичко бе гладко и закръглено, все едно бе разтопено. Широката арка, през която влязохме в залата също бе инкрустирана с множество йероглифи.

Това невероятно съчетание на черното с бялото създаваше невероятно хармонична атмосфера в помещението. Но най-потресаваща бе дневната светлина, която сякаш изникваше от дълбините на храма. Тя бе толкова нежна, мека и приятна, че неволно предизвикваше някакво блажено, успокояващо състояние на умиротворение и всеобхватна радост.

В храма имаше полукръгъл вход. Вътре се виждаше бяла преграда, която не позволяваше да се види какво има по нататък. Този тайнствен вход привлече най-много нашето внимание.

– Какво, свестихте ли се? – Весело попита Сенсей и без да дочака нашия отговор, произнесе: – хайде да продължаваме тогава.

Всички несъзнателно, се втурнахме към входа на храма.

– Е-е-е, приятели, къде тръгнахте? – Спря ни с усмивка Сенсей. – Ние сме в другата посока.

Въпреки нашите надежди, той ни поведе по огромния пръстен на монадата около храма. Просто не можехме да откъснем поглед от подобно грандиозно творение и неговата нежна красота. Светлината, която излизаше от храма бе дневна и не заслепяваше очите, но бе достатъчно ярка, за да осветява прекрасно всичко наоколо. И най-удивителното бе,

че никъде не се виждаха сенки, нито от храма, нито от нашите тела. Аз махнах с ръка във въздуха, опитвайки се да създам някаква сянка на стената, но безрезултатно. Освен това, ръката ми по някакъв невероятен начин се осветяваше равномерно, както от едната страна, така и от другата. Дори когато събрах много близо своите длани, видях между тях не сянка, а все същата мека светлина.

От другата страна на залата имаше подобен изход, под формата на арка, само че с други йероглифи по краищата си. За наше голямо удивление, храма също имаше идентичен вход и от другата си страна, но и в него отново имаше бяла преграда, която не ни позволи да видим, какво има вътре.

Излизайки през арката, попаднахме в някакъв тунел. Вярно, минавайки няколко завоя, това място ме заинтригува още повече. Щом минахме покрай подобен великолепен храм, следователно пред нас ни очакват още по уникални гледки. Въпреки очакванията нашия малък отряд влезе в някаква малка стаичка, която бе изкусно изработена от същия черен материал, от който бяха изработени стените на залата. От лявата и дясната и страна се намираха два големи кръга във формата на издадени полупрозрачни щитове В централната част на стаята, малко навътре, за мое удивление, се намираше конски череп с рог на челото, стоящ на каменен постамент, а зад него имаше малка, акуратно издълбана ниша в стената.

– Еха! – Произнесе Сергей, едва влезли в стаята. – Нима еднорозите реално са съществували?

– Кой ти каза?! – С усмивка изрече Сенсей. – Това е мит!

– А това какво е?

– А, това... – Сенсей погледна на черепа, както ми се стори с някакъв топъл, добър поглед, но произнесе абсолютно противоположни на своето душевно състояние думи, които не бяха лишени от хумор. – Не обръщай внимание. Това е „Чернобил“, мутация.

Всички погледнаха с удивление към Сенсей, а той се усмихна.

– Пошегувах се, пошегувах се... Това е просто имитация!

Сергей огледа внимателно черепа, осветявайки го от всички страни и измърмори под носа си:

– Аха, „имитация“ ама друг път...

– По-добре гледай тук, – предложи Сенсей, обръщайки вниманието му към белия, леко изпъкнал щит с диаметър от около три метра, който бе монтиран в стената.

Моментално, когато Сенсей насочи към него своя прожектор, щита започна да свети от вътре осветявайки стаята с мека светлина и когато отведе лъча на страни, светлината загасна плавно.

– Нормално, – отговори Сергей. – А ако светнем ето там, ефекта същия ли ще бъде?

Той посочи щита монтиран в противоположната стена.

– Да.

Ние поекспериментирахме с играта на светлината и на втория щит, все едно бяхме тумба първобитни хора, на които за първи път им показват ключ за осветлението, които се наредиха на опашка пред него с желание да си поиграят – До колкото разбирам, крайната цел на нашето пътешествие не е далече? – Попита тихичко Сергей, докато ние с Валера наблюдавахме експериментите със светлина на Николай Андреевич.

– Да. Зад този щит, Сенсей посочи левия щит.

Сенсей се опитваше да развърже затегналия се възел на своята раница.

– Това да не е сейф?

– Нещо подобно. Вход.

– Вход? – Сергей с любопитство погледна към щита. – Там също ли е вход?

Той кимна към втория щит.

– Да. Само, че не бих пожелал там да попадне нито едно живо същество.

– Ясно. А как да проникнем тук?

Сенсей го погледна, навеждайки се леко и с усмивка предложи:

– Помисли малко.

Предложението на Сенсей да се отвори левия щит заин-

тригува и нас. Докато ние с Валера осветявахме помещението, Сергей и Николай Андреевич се заеха да търсят механизма, който отваря щита. Двамата опипаха стената и самия щит. Сергей дори почука около него. Всичко бе гладко и плътно. Върху него нямаше никакви издатини, цепнатини, бутони и отделни каменни блокове. Той изглеждаше като сраснал се със стената. Единствено бе обкантен със същия бял материал. Сергей замислено застана пред щита и скръсти ръце. Потърка брадичката си, огледа се и тогава го осени.

– Трябва да преместим черепа!

– Не пипай старинната антика! – С усмивка произнесе Сенсей. – Той няма нищо общо.

– Нима? Е, тогава не знам. Според мен, най-добрия начин да го отворим е пластичния – експлозив.

– Безполезно, – произнесе Сенсей, трудейки се над затегналия се възел. – Този материал е неутрален към всякакви химични и механични въздействия... Той е изработен при абсолютната нула. В състава на сместа има специални съставки, благодарение, на което веществото е станало сравнително течно. Това позволило да се отливат всякакви форми. След изстиването веществото запазвало за известно време някаква пластичност. Можело спокойно да бъде дообработено. А след окончателната кристализация ставало изключително здраво. По здравина, може да се каже, че няма равно. Издържливостта му на триене също е на изключително високо ниво.

– Колко високо ниво? – Попита Николай Андреевич.

– Е, например, Сенсей погледна към неговите ботуши, – Ако на подметката, да кажем на петите, като най-уязвимото място на ботуша, се нанесе само един микрон от този материал, тогава ще можеш цял живот да ходиш с тях без нито една драскотина.

– Хубава вещ! – С удивление възкликна Николай Андреевич.

– Мечтата на военните, – произнесе на свой ред Сергей, потупвайки щита, а после попита озадачено, поглеждайки към Сенсей: – И как ще го отворим?

Сенсей се усмихна загадъчно и още по-интригуващо произнесе, дали на шега, дали сериозно:

– Това не ви е някаква си дълбока древност, а технологии на предишната цивилизация...

Когато най-накрая развърза възела, той извади от раницата си някакъв малък необикновен предмет във формата на химикалка, който по късно се оказа миниатюрен, но много мощен фенер. С лекота го завъртя около своята ос и когато фенерчето светна го даде на Валера.

– Дръж за малко!

След това Сенсей извади от раницата парче тъкан и малка платнена кесийка. Внимателно разстла на пода тъканта и изтръска върху нея съдържанието на кесийката. От там със звън се изсипаха изработени от сребърен метал пластини с различна форма.

– Това да не е платина? – Удиви се Сергей, вдигайки едно от парчетата, разтърквайки го в ръце.

– Не, много по-ценно, – отговори Сенсей, който се зае да сглобява детайлите в един цялостен предмет. – Можеш да не си блъскаш главата. Този метал все още не ви е известен и съответно не е вписан в периодичната таблица на химичните елементи...

След като сглоби някакъв необикновен предмет, който от далече приличаше на неправилно изрязан кръг, Сенсей го вдигна и го постави в центъра на щита.

– Валера, я насочи светлината ето тук, – Сенсей посочи един от жлебовете на предмета.

Валера изпълни неговата молба и насочи светлината към оказаното място, но не последва нищо.

– Хъм, – Сенсей махна предмета от щита и започна да го върти в ръцете си, все едно пресмяташе нещо, а после спомняйки си, произнесе въодушевено: – А-а-а, не е така... Валера, я светни отново!

Сенсей обърна сребристата форма и я постави отново в щита по малко по-различен начин, показвайки къде да се насочи лъча. И едва попаднала в указания жлеб, светлината накара целия сребрист метал да грейне от вътре, яркото

сияние бликна в най-различни решетъчни конфигурации. След това се чу глух звук „пу-ф-ф-ф“, все едно парния локомотив изпуска своята пара. И щитът се приотвори леко. Ние се устремихме към него. Но Сенсей ни спря и помоли всички да влязат в нишата, която се намираше зад постамента, на който стоеше черепа. А сам, отваряйки вратата на щита, бързо прикри носа и устата си с кърпата и хукна към нас, докато вратата се отваряше в наша посока.

– Сега... ще се проветри, – произнесе той сгъвайки своята кърпичка.

Странно, не бях усетила никаква особена миризма, дори не се чувстваше миризма на спарено и мухъл. Тогава си помислих: „Ако е толкова опасен този газ защо изобщо не излязохме от помещението, а стоим като тумба идиоти зад постамента? Така като нищо можехме да направим компания на конския череп за много дълги векове“. Но Сенсей се държеше напълно естествено и спокойно, все едно няма от какво да се притесняваме. След около десетина минути той произнесе:

– Е, това беше, капсулата е готова да приема гостите.

– Защо капсула? – Удивих се аз.

– Защото капсулата си е капсула, – произнесе с усмивка Сенсей. Дори цялата Земя да се взриви, ще останат само едни капсули.

Ние излязохме от нашето необикновено укритие и се насочихме към стаята, движейки се внимателно зад Сенсей, за да избегнем други непредвидени изненади. Веднага изгасихме своите прожектори, тъй като там беше достатъчно светло. Стаята се оказа не особено голяма, изкусно изработена от същия материал, от който бе изработен и самия храм. На двете противоположни стени се извисяваха причудливи израстъци във вид на светещи бели шишарки, които очевидно създаваха това ярко осветление. Една от стените беше направена във вид на дълъг бял шкаф с отворени рафтове. На тях лежаха някакви старинни свитъци, папируси, някакви загадъчни амфори с причудливи рисунки и много други непонятни предмети. Сенсей влезе спокой-

но в стаята и без да обръща внимание на всички предмети се насочи към конкретна ниша, където стоеше не голям тъмен цилиндър. Отваряйки го внимателно, той извади оттам някакъв старинен пергаментен лист, мина с очи по текста, а после с такова внимание го постави обратно, затваряйки цилиндъра с капачката. Сенсей ми подаде предмета съвсем неочаквано.

– Вземи, това е нещото, за което беше питала.

– Аз?! – Неочаквано се удивих.

Бързо прерових своята памет, кога може да съм попитала Сенсей. Но, така и не си спомних нищо конкретно и произнесох объркано:

– Благодаря... А какво е това?

– Това е пергамента на Агапит.

В този момент ме осени. Сърцето ми заби лудо от нахлулото вълнение. Аз с изключително внимание прибрах това съкровище. Само като си помисля, в моите ръце се намираше пергамента на самия Бодхисатва Агапит, според преданието написан от Светия Дух! Пергаментът на същия този руски Бодхисатва, който се прославил далече отвъд пределите на Киевската Русь и не само като изкусен монах – лечител, но и като човек с огромна духовна сила. Колко тайни и легенди са свързани с този пергамент и неговите притежатели!

Необикновената история за Агапит чух за първи път, когато цялата ни група заедно със Сенсей почиваше на море. Това беше в годината, когато завърших училище. Именно тогава Сенсей ни сподели за древния лекар на XI век Агапит, монаха на Киево-Печерския манастир, чиито нетленни мощи продължават да изцеляват хората и до ден-днешен. Агапит не е бил никак обикновен монах. Той е бил Бодхисатва от Шамбала, който живеел в манастира. Казвали, че в него пребивава самия Свети Дух. Именно благодарение на тази необикновена Личност, Киево-Печерската Лавра се превърнала не само в център на науката и културата, но и в голям културен център на Древната Русь.

Моята любопитна особа искаше да отвори цилиндъра, но Сенсей ме спря и произнесе:

– После ще го погледнеш.

Аз внимателно поставих цилиндъра в раницата си под любопитните погледи на Сергей, Валера и Николай Андреевич. След това Сенсей се приближи към друга ниша, където се намираше каменно ковчеже с много красива резба. Отваряйки го съвсем свободно, без каквито и да е ключове и тайни механизми, той извади от там златен предмет. Повъртя го в ръцете си и внимателно го потърка в дрехите си.

– О, – удовлетворено произнесе Сенсей, – блести като нов.

Всички се събраха около него.

– Това ли е тамгата? – Попита Сергей.

– Същата!

Ние започнахме с интерес да разглеждаме дадения предмет. Той представляваше златна пластина, във формата на лотосово цвете с три венчелистчета. Вътре в нея се намираше пресечена пирамида и око в центъра и. Над пирамидата в централното венчелистче се виждаше обемен триъгълник, срязания връх на пирамидата. Вътре в триъгълника бяха разположени три вдлъбнати кръга. Върху венчелистчетата и основата на цветето бяха нанесени паралелни извити линии. В зеницата на окото имаше вграден скъпоценен камък, приличащ на диамант. От тази невероятна красота всички неволно ахнахме.

– Великолепна изработка! – Възторжено произнесе Николай Андреевич. – Всичко това е дреболия, – произнесе Сенсей. – Всичко това е злато..., подобно на рамка, която постоянно се обновява.

– А рисунката? – Попита Сергей.

– Рисунката само показва неговата принадлежност към Шамбала. А ето този камък в зеницата... Това е най-главното.

Камъкът леко блесна все едно потвърждаваше думите на Сенсей, когато го завъртя в ръката си.

– Диамант? – Попита Сергей.

– Не. Просто самата форма е майсторски изработена, както при диаманта. Макар това да не е скъпоценен камък,

а изкуствен камък с не земен произход. По своята структура нещо средно между стъкло и кристал. В света няма скъпоценен камък, който да струва, колкото този камък, сериозно произнесе Сенсей и след като помълча известно време, добави: – Той притежава удивителни свойства за този, който има достатъчно лична сила и знания да го ползва. А за всички останали хора този камък не представлява никаква ценност... просто обикновено стъкълце.

Той извади от джоба си кутийка, отвори я, извади от нея меко парцалче и внимателно, с любов започна да търка тамгата.

– Даденият кристал – е много особен. Той е способен не само да съхранява енергията вечно, но и да преумножава заключената в него мощ. Той е много древен. Не стига, че има неземен произход, на това отгоре с него е медитирало не едно поколение Прави. Той оказва неоценима помощ, особено на тези, които работят над сериозните медитации... Кристалът променя честотните характеристики на човешкото поле, което се докосва с него по време на медитация... Той усилва действието на енергиите. В резултат, при постоянна работа с него, неговия притежател достига до духовното ниво на този, който по-рано е притежавал кристала и е отишъл в Нирвана... В този кристал е заключена силата на много поколения Прави.

– Интересна вещ, – произнесе Сергей. – Няма да се учудя ако това камъче се окаже единственото на Земята, така да се каже „последния Мохикан“, дошъл от далечните разумни светове.

– Не е единствения, – възрази Сенсей. – На Земята има седем такива камъка. Пет от тях се намират в тамгата на Владиката на Шамбала, един в тамгата на Нави и един тук, в тамгата на Прави.

– В тамгата на Нави? – Удиви се Николай Андреевич и попита внимателно. При противоположната страна?

– Да, – отговори Сенсей. Това е необходимо, за да се уравновеси монадата. Вярно, на другата тамга има други знаци. Но камъкът практически е с идентичен размер като този на

Прави.

– Нормално! – Шокиран произнесе Николай Андреевич.

– Следователно в настоящия момент печели не силата на камъните, а силата на духа на съперниците, – направи своя извод Сергей.

– Съвършено вярно. Цялата работа е в натрупването на лична сила в притежателите на тези камъни.

– А Нави да не са Кандуците?

– Не естествено, – произнесе Сенсей. – В йерархията на тъмните сили, Кандуците се намират на най-низкото стъпало. – А Нави – това вече е сериозен проблем.

– Излиза, че Етимоните и Хелиарите се борят не само с Кандуците?

– Да. Това са, така наречените универсални Войни на Светлината.

Всички мълчаха известно време, наблюдавайки как мислейки над нещо свое, Сенсей потъркваше тамгата.

– А как изглежда тамгата на Владиката на Шамбала? – Най-накрая се реших да попитам аз, нарушавайки мълчанието.

– Тамгата на Владиката? – Попита Сенсей и започна да обяснява: – Е, принципно тамгата на Прави донякъде е сходна с нея. В тамгата на Владиката има същото лотосово цвете с пресечена пирамида и око в нея. Само, че в зеницата на окото е поставен много по-голям камък от Нави и Прави взети заедно. Това е символ на „всевиждащото Око“, който обозначава Шамбала. Над пирамидата в централното венчелистче е разположено по-малко око, в който е поставен още по-интересен камък. Този камък е много по-плътен от диаманта. Неговия малък размер в сравнение с големите камъни по никакъв начин не омаловажава неговата значимост. Той е досущ като зрънцето По и силата в него е неизчерпаема. Този камък символизира абсолютната власт на Бога, в това число и над „всевиждащото Око“... В тамгата на Владиката на Шамбала, лотосовия цвят е закрепен към златна кръгла монада, на която има три големи камъка, разположени в триъгълник. Те символизират съзвездието

Орион, от където е донесен малкия камък, а и не само... Тези камъни указват божествената троица, силата и властта над живота и смъртта. Този знак се нарича още и като знака на Граала... Практически в комплекса от изображения в монадата, включително и лотосовото цвете, се намира символа на всички световни религии като обозначение на това, че всичко духовно в човешкия свят произлиза от Шамбала... На това отгоре, по краищата на монадата, в качеството си на украшения, които били изработени при последното обновяване на тамгата, се намират скулптурни изображения на египетска тематика.

– Тежичка се получава тамгата на Владиката на Шамбала, – произнесе Сергей и добави със сарказъм: – При това цялата от масивно злато.

– Има си хас, та това не е кой да е, а самия Владика, – със същия тон отговори с усмивка Сенсей, а после поясни. – Изобщо златото в дадения случай се използва като доста удобен материал, който не подлежи на ерозията, както например желязото, и окисляващото се сребро. Така че златото – това е просто подходящ материал. А знаците... – И произнесе шеговито. – Само че, едва ли някой ще обърне внимание на тези знаци в наше време. В най-добрия случай ако я видят ще си помислят, че някой от новите руснаци се фъчка с положение.

– А къде се пази тамгата на Владиката? – попита Николай Андреевич.

– Сега се пази в също такава капсула в храма на Лотоса, – и предвиждайки следващия въпрос на Сергей, който тъкмо си отвори устата, добави, – който се намира в района на третото око в главата на Озирис.

Сергей почеса тила си и произнесе със смях:

– Или този мъжага Озирис има огромна глава, или отново се бъзикаш с мен. – И поглеждайки умоляващо към Сенсей, произнесе: – Честно, мозъкът ми в момента е блокирал и не е в състояние да разгадава твоите загадки. Хайде по-добре да ни разкажеш доброволно.

– Изобщо не се бъзикам с теб, – добродушно произнесе

Сенсей. Храмът на Лотоса действително се намира в главата на Озирис.

– Е, надявам се, че това е в преносен смисъл? Или все пак в пряк?

– Почти в пряк, – с усмивка произнесе Сенсей, – по-точно в релефно географски. – Ние погледнахме въпросително към него. А той правейки лека пауза, произнесе: – Сега на това място се намира столицата на Древната Русь, град Киев.

– Киев?! – С изумление произнесе Николай Андреевич.

– А къде се намира третото око? – Попита Сергей?

– Този участък се намира там, където Андрей Първозвани посадил лотосовите семена по молба на Иисус. Днес на това място се намира Киево-Печерската Лавра, – уточни Сенсей.

– Може ли такова нещо, колко пъти съм бил в Киев, а дори не зная за това нещо, – удиви се на себе си Николай Андреевич.

– Кой можеше да си помисли, че Киев представлява главата на Озирис? – Размишляваше си Сергей. – Аз асоциирам този град повече с Чернобилската катастрофа...

– Да, заради този Чернобил едва не се объркаха всички карти.

– Какви карти? – Не разбра Сергей.

– Е, какви? Предсказанията за главата на Озирис... работата е там, че след взрива, реактора започнал бързо да се разпалва. Естествено никакви пожарни нямаше да могат да го загасят. Ситуацията станала толкова критична, че на Шамбала и се наложило да се намеси. И този процес за съжаление бил фиксиран от специалистите, тъй като в нарушение на всички физични закони, вместо да се усилва, реакцията започнала интензивно да отслабва... – И след малка пауза, очевидно размишлявайки за нещо свое си, добави: – Но от друга страна ако не беше Шамбала... и Киев нямаше да го има... И предсказанията нямаше да се сбъднат.

– Какви са тези предсказания? – Попита Николай Андреевич.

– Дълга история, някой друг път ще ви разкажа.

Сенсей завърши с протъркването на тамгата на Прави и любувайки се на своята работа, произнесе, обръщайки се към Николай Андреевич.

– Между другото, за легендите... Чувал ли си легендата за вълшебното око на Хор?

– Да, – утвърдително произнесе той.

– Какъв е този мит? – Полюбопитства Сергей.

Николай Андреевич поясни бързо.

– Това е древен мит. Сина на Озирис Хор се борил със злия бог на пустинята Сет. Първоначално Хор претърпял поражение и Сет отскубнал едното му Око в битката. А после Хор все пак победил Сет и си взел обратно вълшебното Око.

– Вярно, – произнесе Сенсей. – А знаеш ли какво е било това „вълшебно Око“?

Николай Андреевич объркано сви рамене. Сенсей кимна към тамгата на Прави.

– Това било Окото! И борбата се водила за притежаването на силата на този камък.

– Следователно... това не е бил мит... А истина! – С изумление произнесе Николай Андреевич. – Ама че работа! Излиза, че това е била битка между Прави и Нави?!

– Съвършено вярно. Но за това по-късно, – с усмивка произнесе Сенсей.

Той внимателно зави тамгата на Прави в кърпичката, постави я в кутийката и я мушна в джоба си. Ние стояхме в състояние на пълно изумление и наблюдавахме неговите действия.

– Е, какво, връщаме ли се? – Неочаквано произнесе Сенсей, връщайки ни в реалността. Дори малко се объркахме, тъй като никой не искаше да си тръгва толкова бързо от това място. Толкова път извървяхме, за да стигнем и ето ти на, на най-интересното място – хайде да се връщаме.

– А-а... – Произнесе Сергей.

– Как така? – Удиви се Николай Андреевич.

– Нима това бе всичко? – Почти едновременно разочаровано попитахме аз и Николай Андреевич.

– А какво не ви ли стига? – Попита Сенсей, в отговор на нашата реакция. – Хайде да вървим. Толкова много път имаме да вървим назад. Колко още има да вървим докато стигнем до нашите другари... А и изобщо, – той се усмихна, стига ми лазене с вас по планините...

Никой не се нае да възразява, още повече това бе абсолютно безполезно занимание. Действително трябва да си призная, че ни предстоеше доста дълъг и труден път назад. Въпреки това забелязах, че когато Сенсей вървеше насам, нито веднъж не се оплака, че е уморен или, че не е доволен от нещо. Тъкмо обратното, вървеше толкова бързо, че едва успявахме да го следваме. А ние... Когато излизах от тази каменна килия, тайничко се надявах да надникна поне в храма. Кога още може да ми се отдаде подобен случай? Изглежда, че подобни мисли се въртяха не само в моята глава. Когато се предвижвахме по коридорчето, свързващо килията с голямата зала, Сергей започна да разпитва Сенсей относно Храма.

– А какъв е този храм?

– Това е един от храмовете на Лотоса.

– А какво има вътре?

– Нищо особено, Заличител на сенките.

– А може ли да влезем там?

– Какво интересно ще намерите? Храм като храм, – шеговито произнесе Сенсей.

През това време се потопихме в главозамайващата красота и мека светлина на древното съоръжение. Гмурвайки се в този своеобразен океан на светлината, всички се спряхме неволно, а сърцата ни замряха от тази дивна картина. Особено много привличаше нашето внимание входа на храма. Толкова много ми се искаше да се изкача по белокаменните му стъпала и да проникна в съкровената тайна на необикновеното цвете. Ние погледнахме към Сенсей с няма молба в очите. Той отпусна своята глава, помисли за момент, а после произнесе сериозно:

– Добре. Кой е първия?

– Нима трябва да влизаме по един? – Удиви се Николай

Андреевич.

– Да.

– А какво има там?

– Ще видиш.

– Тогава първи ще тръгна аз, – произнесе Сергей.

Той погледна Сенсей с благодарност и се доближи, без да бърза до входа, все едно се наслаждаваше на момента на приближаването си към това великолепно тайнствено творение на непознатата цивилизация. С приближаването си към светлината неговата фигура ставаше все по-тъмна и неясна. Той се изкачи по стъпалата. И... дивното цвете го прие в своите обятия. Стояхме около една минута в мълчание, вглеждайки се в тайнствения проход на храма, но той все така продължаваше да свети със своята изумителна светлина, без да дава и най-малък признак за присъствието в него на живо същество.

– Следващият, – спокойно произнесе Сенсей и погледна към мен.

Честно казано в този момент изпитах лек страх. И все пак имах много повече доверие на Сенсей, от колкото страх пред неизвестността зад входа на храма. Насочих се към входа с известно вълнение и очакване, какво ли ще видя там. Излъчваната светлина беше мека и ласкава, което ми действаше успокояващо. Смело влязох вътре. Прохода завиваше първо на дясно, а после на ляво, канейки своя гост да се разходи по лабиринта, изпълнен със светлина. Странно, колкото по-навътре влизах, толкова повече изпитвах някаква нарастваща вътрешна хлад, независимо, че въздуха, който вдишвах да бе топъл. Ръцете ми започнаха да замръзват все едно бе зима.

Преминавайки през не големия лабиринт аз влязох в малко помещение, което очевидно се намираше в самия център на цветето. Стори ми се, че именно той светеше най-ярко от всичко, все едно бе стълб слънчева светлина. Тогава много ми се прииска да вляза в тази светлина, тъй като си помислих, че именно в нея ще се стопля. Без да се замислям влязох в центъра и... Вместо предполагаемата топлина

бях обхванатa от такъв леден студ, че неволно свих своите юмруци, Тялото ми започна да трепери силно, все едно го пронизаха хиляди електрически игли. Зави ми се свят. Пода стремително изчезваше изпод краката ми.

Започна да се случва нещо неестествено със зрението ми. Ярката светлина се редуваше с някакви тъмни петна, а скоростта им на движение нарастваше стремително. В края на краищата всичко около мен изчезна. Настана пълен мрак. След това в тъмнината започнаха да светят ярки точки, Те се разширяваха, ставаха цветни и се съединяваха в живи картини. Опита ми да си затворя очите не доведе до нищо, картините както си бяха така и останаха. Освен това престанах да усещам тялото си. Заедно с това изчезнаха чувствата и мислите, все едно станах независима и свободна от земния свят. И макар картините да бяха повече от страшни, но аз ги възприемах със спокойствие. Вместо тревога присъстваше необикновена яснота, някакво дълбоко разбиране за смисъла на случващото се около мен.

Събитията се сменяха едно след друго, проявяваха се ту фрагментарно, ту в глобален мащаб. Срутването на някакъв огромен мост, Смъртта на световноизвестен религиозен деец, разрушителни земетресения, наводнения, торнада, цунами, които заличаваха цели градове. Неочаквано събудили се вулкани, унищожаващи със своята лава и пепел всичко живо около тях. Топене на ледените шапки, сблъсък на огромни айсберги. Стремително покачване на нивото на океаните и водите на реките. Цели крайбрежни мегаполиси потъваха за броени часове под водата. Някои крайбрежни държави въобще изчезваха от лицето на Земята за много кратко време. И всички тези катаклизми се случваха все едно на приливни вълни – нахлуваха внезапно, след това се успокояваха, след това отново нахлуваха, само че с още по страшна сила и огромни разрушения и отново затихваха.

Случваха се изключително мощни слънчеви изригвания. Островите и континентите започнаха да се движат, сближавайки се изключително бързо в един огромен континент. Топлите океански течения смениха своето движение.

Сезоните се объркаха. Рязкото затопляне се смени с рязко застудяване. Унищожена реколта, глад, разруха... Навсякъде настана паника и хаос. Ужаса на глобалните катаклизми обхванаха цялата планета. Единствените участъци от сушата, които пострадаха най-малко от природните стихии бяха някои райони от Евразия, все едно бяха последния духовен пристан на загиващата цивилизация...

Картините започнаха да изчезват толкова бързо, както се бяха появили, разделяйки се на отделни фрагменти и свивайки се до точки. Всичко отново се затъмни. Внезапно започнах отново да усещам тялото си. Бликналата ярка светлина отново възвърна чувствата и мислите ми. Колкото и да бе странно, все така си стоях устойчиво на същото място, вярно ноктите ми се бяха впили в дланите до болка. Осъзнавайки всичко това и спомняйки видените апокалиптични кадри ме обхвана много силен страх. Не знам защо, но бях твърдо уверена, че *видяното ще се случи в близките години*. Обхвана ме тягостна безизходица, граничеща с апатичност, когато излязох от стълба светлина и влязох в следващия лабиринт. Плашещите катастрофични сцени се въртяха една след друга в паметта ми, усилвайки в мислите ми страха и отчаянието от предстоящите събития.

Погълната от това гнетящо състояние не разбрах кога се озовах на изхода от храма. Отсреща, под арката, която не отдавна разкри пред нас тази удивителна, очарователна панорама, замислено стоеше Сергей, който очакваше останалите. Аз мълчешком се присъединих към него. Целия този кошмар отново и отново се превърташе в главата ми. Обхванатата от страха на неизбежната гибел, аз стоях със свита от тъга душа и гледах към това великолепно съоръжение на непознатата цивилизация, на безупречността на неговите линии, неговото неповторимо сияние и белоснежна чистота. Тогава неочаквано ме осени, колко е голям контраста между вечните духовни ценности и това, временното, негативното и порочното. Колко цивилизации и природни катаклизми бе преживяло това съоръжение? И работата дори не е в него, а в тези, които са го създали. Какви знания само трябва да

притежаваш, за да обезопасиш този храм за много хилядолетия напред от всякакви разрушителни въздействия?

По време на тези мои разсъждения на изхода от храма се показа фигурата на Николай Андреевич. Удивителното бе, че тя не просто бе оградена със светлина. Създаваше се такова впечатление, че тялото му бе плътно оградено от светлина в целия и цветови спектър, както дъгата, от което се стрелкаха снопчета искри, от които имаше най-много в района на главата. Това много ми напомняше на ефекта на Кирлиан. Но веднага, след като Николай Андреевич излезе от храма, светлината угасна. Заинтересувана от това необикновено явление аз малко се отвлякох от своите мисли и започнах доста по-внимателно да наблюдавам „входа – изход“ от храма. Минутка след, като при нас се присъедини Николай Андреевич се появи и Валера. Неговото сияние беше много по обемно и наситено. То толкова красиво преливаше, че дори Николай Андреевич не се сдържа и коментира тихичко:

– Охо! Да, очевидно е, че за тези месеци момъкът постигна много повече, от колкото ние толкова години до Сенсей. Но когато излизаше Сенсей, дъхът на всички присъстващи секна. Дори не разбрахме веднага, че това е Сенсей. В първия момент видяхме Някой с огромна, ослепително сияеща аура, облечен с бяла туника. Светлорусите коси очертаваха изключително красивото му лице. Но най-необикновени бяха неговите очи и неповторимия, до болка познат, поглед. И в този момент неочаквано ме осени къде бях виждала този поглед. Някога отдавна, нашата група почиваше на морето. Тогава сънувах доста странен сън за Червения Конник, който се спускаше от върха на планините. Неговият потресаващ поглед, погледа на Ригден Джаппо, моментално изплува пред очите ми до най-малкия детайл.

Цялото ми същество бе обхванато от някакъв неописуем вътрешен трепет. Внезапно се активира „Лотосовия ми цвят“ и прояви своето невидимо, но напълно осезаемо “трептене на венчелистчетата“ в слънчевия ми сплит. Чувството на възхищение се преплиташе с омиротворение от

тази потресаваща гледка на истинния му Лик. Вътре в мен стана толкова спокойно и хубаво, все едно някой бе обвил душата ми в пелена от белоснежни нежни венчелистчета.

Това необикновено видение продължи едва няколко секунди. Но само какви секунди! Секунди от цикъла на неизвестната Вечност, оставящи своите неизгасващи следи в най-свещеното кътче на душата. Секунди памет, които дори и след много години възпроизвеждат с вълнуващ трепет и идеална точност своите възхитителни кадри, карайки отново и отново да преживявам тази невероятна гама на възвишени чувства, неподлежащи на описание. Пред този миг времето действително бе неподвластно.

Веднага, когато това великолепно Същество застана под арката на изхода, светлината блесна, и ни заслепи за миг. Но когато зрението ни се нормализира, видяхме как към нас се приближава Сенсей с обичайните за нас черти на лицето, с приповдигнато настроение, обикновените си дрехи и раница на гърба. Поразени от това рязко преображение, ние с нямо удивление наблюдавахме как се приближава. Той дойде до нас с грейнала усмивка, огледа храма, а после произнесе:

– И какво, доволни ли са вашите душички?

– И още как! – Отговори Сергей.

– Тогава да потегляме приятели.

И влезе пръв под арката върху скалата преминаваща в тунел. А ние хвърлихме прощален поглед на великолепния храм на Лотоса и без да се уговаряме, едновременно склонихме глави пред него. Очевидно бе, че в душата на всеки от нас се бе зародило такова искрено желание, което бе толкова силно, че никой от нас не се притесни да го извърши в присъствието на всички останали. Сенсей се спря и гледайки ни произнесе със смях:

– Хайде да вървим, фанатици!

Почти не забелязвах пътя на обратно с неговите сложни ходове, просто преодолявах автоматично препятствията. Моя истински лабиринт, който реално преминавах бяха мислите, по-точно този фойерверк от две противоположни

състояния, който бе породен сред стените на тайнствената пещера с древния храм. Картините на природните бедствия и катаклизми се преплитаха със спокойния поглед на Ригден. Този поглед създаваше някакъв поразителен ефект: той успокояваше и ласкаеше душата със своята необикновена пронизваща доброта. Животинският страх се изпари яко дим под неговото мощно въздействие, все едно никога не е съществувал. Сега вече картините от стихийните бедствия свободно се превъртаха в главата ми, давайки възможност да анализирам видяното.

Колко е крехка нашата човешка цивилизация, която толкова се гордее със своите високи технологии! Само да се изтръска веднъж Земята и вместо градове ще останат – едни руини, вместо полезна техника – камара от непотребни тенекии, вместо многолюдно общество – кланове, избиващи се за парче хляб и земя. Колко ненадеждно и призрачно е всичко материално, за чието натрупване хората губят цял живот. Колко нерви и душевни сили се хвърлят на вятъра! А колко черен негативизъм се излъчва от човека в заобикалящото го пространство, карайки да страдат не само хората, но и природата и всичко живо в нея. Нима след цялото това злодеяние може да се учудваме, че на Земята и се е изчерпало търпението?...

Потънала в своите размисли направо не усетих колко бързо бе минало времето и излязохме в познатата пещера. Между другото, този път всички минаха през пръстена доста спокойно, без каквито и да било психологични фокуси. Всички останали спяха кротко, разполагайки се в ложата, кой където свари. Ние се приближихме тихичко, за да не ги събудим и уморени легнахме върху скамейките.

– Още един час за почивка и тръгваме обратно, – произнесе Сенсей, настанявайки се по-удобно.

Той легна върху скамейката, слагайки раницата под главата си, а ние последвахме неговия пример.

* * *

– Този колко хърка само? – Дочух гласа на Сенсей в просъница.

– Нима това е Вано?! – Със смях произнесе Сергей.

– Самият той, инквизиторът! – Включи се гласа на Жеката. – Толкова ни омръзна с неговото хъркане! Тази „повтаряща се плоча“ взе сериозно да ми действа на нервите.

В помещението действително се чуваше силно хъркане, все едно някой бе поднесъл мегафон пред устните на спящия човек. Аз отворих очи. Състоянието бе такова все едно са те събудили от дълбок сън и все още не можеш да се ориентираш къде се намираш и какво искат от тебе. Все едно реалността граничеше с нереалността и не можеш да разбереш в коя от двете реалности се намираш. Главата ми тежеше. Разтърках очи и се огледах. Повечето приятели все още спяха. Сенсей, Сергей и Женя стояха долу.

Докато мъжете се смееха над хъркането на Вано, аз успях да се ориентирам в обстановката и да си припомня последните събития. В паметта ми изплува великолепния храм на Лотоса и моите спомени оживяха. Но от друга страна, тъй като все още не се бях събудила добре, в мен се прокрадваха съмнения: „Това наистина ли се случи?“

Споделяйки един на друг различни шеги Сенсей, Сергей и Женя се насочиха към „звуковата тераса“, от където видимо се раздаваше това мощно хъркане на Вано. Аз реших да ги последвам, за да се събудя окончателно. Но настигайки мъжете в мен отново нахлу вълна от съмнения относно реалността на случилите се наскоро събития.

Аз се спрях и светнах с прожектора към издатината в скалата, намираща се в края на лявата стена на залата. По идея зад нея трябваше да се намира този същия пръстеновиден проход, от който започна нашето завладяващо пътешествие към тайните на тази планина. За да развея всички свои съмнения, се насочих към издатината и завих зад ъгъла и. Пръстеновидният вход все така си стоеше на мястото в очакване на нови смели посетители. Осветих го с

прожектора и отново ме удиви идеално гладката повърхност на жлеба, който бе така майсторски вкаран в скалата. В този момент се чу смеха на мъжете и аз побързах да напусна това място и да се присъединя към тях. Всички съмнения уж се бяха разсеяли, но все пак оставаше някакво странно чувство, че нещо не беше както по-рано. Но какво точно все още не можех да разбера.

Отец Йоан, който видимо се бе разположил доста удобно на „звуковата тераса“ спеше сладко. Великолепната акустика на залата прекрасно предаваше всеки звук от неговото хъркане. Имахме намерение да му извикаме, за да го събудим, но Женя ни спря, издигайки своята кандидатура за тази толкова специфична задача. Той реши да се покатери до терасата и да събуди Вано собственоръчно.

– Сега ще му организирам ужаса на Съдния ден! – С победоносна усмивка произнесе момъка. – Сега ще почувства със собствената си кожа всички дълги часове на моя кошмар...

Женя потърка доволно ръце, разкърши леко своите крайници и започна да се катери ловко по отвесната стена. Ние с интерес наблюдавахме ситуацията от долу. Момъка се качи на парапета на балкона безшумно като котка. Остана само да се извърши последното движение, за да се докопа до отец Йоан. Жеката се приготви за скок като пантера пред плячката си. И в момента, когато реши да въплъти своята „кошмарна приумица“, от тъмнината се стрелна ръката на Вано и го сграбчи за врата в смъртна хватка.

– Ой, й-о-о-о! – Премина като вълна из залата гласа на Женя и в ложата се чу грохота на масивното тяло. От балкона блесна лъч от прожектор.

– А, това си ти чадо! Какво търсиш тук? – Прозвуча удивения глас на отчето заедно със сладката му прозявка. – О, какво ти има на лицето, очичките ти се качиха на челото...

Жеката се изкашля, а после произнесе с дрезгав глас:

– Какво, какво, аз му донесох добра вест, че се ориентираме към връщане, а той...

Сенсей и Сергей паднаха от смях от тази тъй очевидна

промяна на „истинните намерения“ на Жеката. Заспалото лице на Вано погледна през терасата.

– Какво, връщаме ли се вече? – Произнесе той, виждайки Сенсей. – Нима толкова бързо? Аз тъкмо легнах и си затворих очите и вие...

– Аха, затворил бил той очите, – с недоволство произнесе Женя, изправяйки се на крака, и после разтърквайки врата си изимитира тънък писклив глас: – Имахме удоволствието да слушаме доста продължително време продължението на вашата „великолепна проповед“, свети отче...

– Нима? – С усмивка произнесе отчето. – Нищо сине мой, това е изключително полезно за вас. Тъй като единствено смирения отсича от корена пагубните страсти, и само телесното търпение извисява духа...

С тези свои думи отчето напусна мястото си и слезе долу. Женя се спусна след него и си позволи да се възмути едва тогава, когато стъпи на твърда земя. Неуспешната шега с Вано още повече разпали желанието на Жеката към заяждане и шеги. Когато Сенсей го помоли да събуди всички останали, тъкмо тогава прояви цялата си бурна фантазия. „Жертвите“ на неговите шеги станаха Андрей и Стас, другите просто се събудиха от неудържимия смях на момчетата. Като цяло, всичко завърши, както винаги, с весели шеги и смях.

А аз, независимо от цялото това общо веселие, все така се опитвах да въведа ред в своите странни усещания. И тъкмо тогава ме осени какво не е наред. В залата никъде не се виждаха онези огледални кристали, приличащи толкова много на планински кристал и които с такова усърдие почиствахме от прахта и калта. Аз бързо потърсих онези стъпала, където трябваше да се намира „огледалото“ което собственоръчно почистих. Но вместо бляскащ и полиран до съвършенство кристал, намерих единствено равна кръгла вдлъбнатина влизаща в камъка под определен ъгъл. Освен това мястото по нищо не се различаваше от сивотата на цялата околна повърхност. Това отново предизвика мощен поток от съмнения относно реалността на случилите се съ-

бития и ме заля цяла вълна от разочарование.

Механически разтърках с ръка кръглата вдлъбнатина. Върху повърхността на „камъка“ се появи блед блясък, когато насочих светлината на прожектора си към него. Окрилена от надеждата аз извадих кърпичка и започнах да търкам малък участък от повърхността. Така си и беше, под прахта се намираше все същия познат, перфектно полиран кристал. „Как е възможно такова нещо, всички почистени кристали да се покрият толкова бързо с дебел пласт прах и кал? Може изобщо да не сме ги почиствали? Може всичко това да е било просто един сън? Е, как ще е сън, щом помня толкова добре как търках този кристал...“ без да разбирам какво става, аз се насочих към своите вещи, само убеждавайки се, независимо от всички „доводи“, че най-вероятно всичко това ми се бе присънило. Но в този момент, минавайки покрай стягащия багажа си колектив, случайно чух как Вано попита Сергей:

– Е как е, има ли резултат?

– Всичко е тип-топ в танковата бригада, – кимна той.

„С резултата?! Какъв резултат? – Тогава ме осени: – Тамгата! Тогава в раницата ми трябва да се намира пергамента на Агапит!“ Аз се затичах към своята раница и започнах да развързвам трескаво връвчицата. Отваряйки я аз бързо мушнах вътре своята ръка. Практически веднага напипах цилиндъра. Бях завладяна от силно вълнение. Но едва, когато реших да извадя цилиндъра от раницата си, зад мен се оказа Сенсей и постави своята ръка върху моята, спирайки движението ми, произнесе настоятелно:

– Нали ти казах, че ще го погледнеш после.

Неговите думи и внезапна поява в този вълнуващ момент ме накараха да изтръпна. Аз бързичко, досущ като хванато в момента на белята дете, дръпнах ръката си от цилиндъра и демонстративно затегнах здраво връвчицата на раницата. Съмненията ми относно нашия поход до храма отново се разсеяха безследно.

По-късно си помислих: „Може ли такова нещо, излиза, че това пътешествие в Крим не бе никак случайно, както

ни бе разказал Николай Андреевич“. Какво изобщо има за учудване? За времето от както познавам Сенсей, забелязах, че около него не се случва нищо случайно. Нещо повече, „подобни случайности“ на неговите думи, действия и начин на живот, незабележимо пораждаха в съдбите на сблъскалите се с него хора цяла верига от събития.

След като се събрахме, всички дружно потеглихме обратно. Връщането винаги е малко по тежко, от колкото проникването в привлекателната неизвестност, поне на мен така ми се струваше. Умората от този епичен преход казваше своето, все по-често се спирахме да си почиваме. Подземието вече се възприемаше като съвсем нормална среда, и като всяко обикновено нещо, почти не привличаше нашето внимание. Това ми даде възможност да възобновя прекъснатите размишления относно тайнствения Храм, които ме потресе до дълбините на душата ми. Постоянното превъртане в главата на незабравимите кадри и възвишените чувства ме потапяха в някакво необикновено състояние на вътрешна лекота и окриленост. Спомняйки си истинния облик на Сенсей и незабравимия му поглед, проникващ до дълбините на човешката душа, породи вътре в мен трепет, който прерасна в някакво религиозно опиянение. Аз се вглеждах във фигурата на вървящият пред нас Сенсей, и моите възвишени мисли, някак от само себе си го повдигаха в ранг на велико Същество, дошло в нашия паднал свят заради нашето спасение.

Внезапно Сенсей рани своята ръка в някакъв остър камък. Всички започнаха да се суетят и да му предлагат своята помощ. Но той махна небрежно, един вид драскотина, до изхода оставаше съвсем малко, като излезем ще я превържем. Независимо от този случай моето религиозно опиянение не изчезна, тъкмо обратното, пламна с още по-голяма сила. В паметта ми изплуваха различни сцени със страдащите Велики хора. През това време вече влизахме във варовиковата пещера с „палмите“. Пътят беше повече от познат, а до изхода оставаше съвсем малко. Сенсей се спря. И докато момчетата преминаваха, той се приближи до мен. Сърцето ми заби

лудо, развълнувано от поредния полет на мисълта за Съществото от другия свят, което е дошло да спаси умиращото човечество. Сенсей, поклати осъждащо с глава и произнесе следното:

– Аз съм обикновен човек... Виждаш ли, раната ми кърви, изпитвам болка... **Всеки трябва сам да се погрижи за своето спасение, а не да чака, че някой ще дойде и ще свърши всичко вместо него. Божественото трябва да се търси не във външното, а във вътрешното. И не просто да се търси, а с всички сили да се стремиш да се слееш с Него и да се превърнеш в добър Творец на своя собствен живот. Бог е вътре във всеки човек. И единствено чрез своя вътрешен свят можем да Го постигнем и да се присъединим към Него.**

С тези свои думи Сенсей охлади моите страсти и ме накара да погледна реално на нещата. Наистина, всичко е в самия човек, никой няма да реши вместо него насъщните му проблеми. Единствено на нас ни се иска нещата да са като в приказките, някой да дойде и да свърши всичко вместо нас... А нас ни мързи да се преобразуваме от „пълзяща гъсеница в красива пеперуда“. Макар за това да са ни дадени всички инструменти, единственото, което е нужно, е да започнеш и да твориш... Цялата сложност е в простотата...

След като изчезнаха тези мисли, съзнанието моментално бе залято от размисли относно видяните картини на масови страдания, които не ми даваха покой. Тогава започнах да споделям със Сенсей именно тези свои мисли, дори без да преразкажа видяното от мен в храма.

– Но хората не знаят... Трябва да бъдат предупредени за надигащата се опасност. Там имаше толкова страдание. Аз искам да им помогна... искам да донеса до тях това послание... Убедена съм, че ще разберат, ще станат по-добри, ще успеят да се спасят...

– О, наивно дете, – тихичко въздъхна Сенсей, отдръпвайки своя поглед настрана. – Нямаш си ни най-малка представа, колко пъти други вече са се опитвали да го направят. И това са били велики Майстори, владеещи тайната

на човешката мисъл. И почти нищо не се получило. Хората си остават хора. И за съжаление, след толкова хилядолетия изобщо не са се променили.

– Защо така? Нима Майсторите са се старали напразно?! – възразих аз. – Може да е малко, но все пак е нещо. И това е добре! Аз разбирам, че не съм Майстор дори още не съм Човек и имам да работя и работя над себе си... Но много ми се иска да помогна на хората, да донеса до тях това, което самата аз разбрах... Та нали за някого това ще се окаже тази единствената, спасителна сламчица, благодарение, на която ще може да прозре смисъла. Във всеки случай това е Шанс!

Сенсей се усмихна с добра усмивка, очевидно заради моята искреност и произнесе:

– Какво още мога да ти кажа? **При наличието на силно желание благите мисли са – предвестник на благите деяния. Благите деяния – са същността на съзряващите души. Смелостта поражда силата на духа. Силата на духа сплотява в Единство. Единството удесеторява Силата, Единния Дух променя цикъла. Общия резултат зависи от усилията на всеки. Усилията на всеки от промяната на вътрешната честота. Честотата е скок на мига, водещ отвъд пределите на По.**

Сенсей замълча. И макар да бе произнесъл простички думи, в главата ми настана „пълен ступор“. Тогава тези редове се врязаха в паметта ми със своя необикновен и не много понятен за мен смисъл. Но впоследствие самия живот се превърна за мен в ключ едва ли не към всяка произнесена от Сенсей дума.

* * *

Когато лазехме обратно – през последното препятствие на планината, отделящо ни от изхода – то вече не ми се струваше толкова плашещо, както в началото. Напротив, преодо-

лявах последните метри с особен ентусиазъм, желаейки час по-скоро да изляза на повърхността. Ръководейки се от своите субективни усещания, аз си помислих, че се намирахме под земята 12 часа и очаквах да видя смрачаване. Но когато излязохме, за мое удивление, светеше слънце. Излиза, че сме били в пещерата около денонощие. Трябва да отбележа, че изпитах огромно удоволствие, от връщането ми към родната стихия на необятните простори. Действително си струва да се отиде в пещера, дори само за това, за да се разбере ценността на дневната светлина след продължителния мрак, когато пред теб се разкрива цялата палитра на природните багри, за да се почувства този свеж, ободряващ въздух и най-лекия полъх на вятъра, за да се усети пространството с тялото и да се обхване с поглед неговия безкрай и най-накрая да се отпусне натрупаното напрежение по време на безкрайния преход по подземните мрачни лабиринти.

Татяна и Костик като добри домакини, опънали палатките не далече от входа, най-накрая ни дочакаха. Те радостно посрещнаха нашия отряд и започнаха да разпитват за подземното ни пътешествие. Но на народа му стигнаха силиците да разкаже само в най-общи черти, при това далече не всичко, което се бе случило.

Тъй като всички бяха много уморени, решихме да посветим този ден на тотална почивка и чак на следващия ден да тръгнем обратно към селището, където бяхме оставили колите. Все пак ни предстоеше още не малко път. Аз така мечтаех да се наспя, но когато се намуших в моя спален чувал, блаженството от допира ми с възглавницата продължи само 20 минути. После съня изчезна като с вълшебна пръчка. Татяна вече бе дълбоко заспала, а аз все се въртях и никак не можех да заспя. Мислите ми превъртаха през цялото време най-вълнуващите кадри на нашия преход. Но и съмненията не спяха. Те подобно на рояк досадни насекоми кръжаха около спомените относно загадъчните събития от това пътешествие и се опитваха да „ухапят“ при всеки удобен случай със своите въпроси. „Защо огледалните кристали отново бяха покрити с дебел слой прах, все едно никой не ги бе докосвал хилядоле-

тия? Много добре си спомням как почистих единия. Защо в храма на Лотоса нямаше сенки? Дори, когато събрах двете си длани, между тях вместо сянка имаше мека светлина. Защо не напуснахме помещението, когато се отвори щита на капсулата, а се спасявахме от някакъв неизвестен газ в нишата зад постамента с еднорога? Еднорога?! Може това да е просто халюцинация? Уморена, заспала, кой знае какво още може да ми се присъни? А цилиндъра?! А цилиндъра е възможно Сенсей да ми го е дал, когато бях в полусънно състояние и моята особа автоматично да е поставила тази вещ в раницата си, без да и отдаде голямо значение. Очевидно заради това и съня ми се получи такъв странен. Но ако това беше сън, то от къде имам толкова изчерпателна информация за това, което разбрах от даденото „съновидение“ за Сенсей?! До сега изобщо не бях чувала и виждала нищо подобно! Макар, както казва той, подсъзнанието може такава шега да ти спретне... Хъм, изкуствен камък с неземен произход... Някаква си тамга на Прави, тамгата на Владиката?! Войните на светлината... „Вълшебното око“ на Хор... Киев... Чернобил... Шамбала... Главата на Озирис. Някаква пълна глупост, как може Киев да се явява главата на Озирис? И още повече в тази глава да се намира храма на Лотоса?! Не, това определено са мои измишльотини. В живота такива неща не се случват. Това очевидно е бил сън!“

В края на краищата, за да се отвлека от своите мисли, станах и реших да се проветря. Около тлеещия огън, на който се готвеше обяда, седяха Сергей и отец Йоан. Нещо повече, ако Вано изглеждаше уморен, то Сергей напротив, бодър като краставичка.

– Ще ви попреча ли? – Попитах аз, приближавайки се до огъня.

– Присъединявай се, – с усмивка ме покани Вано. – Какво, не те ли лови сън?

– Какъв ти! – Махнах с ръка.

– Хайде тогава да си сипем по една чашка чай, – предложи Сергей.

След около пет минути към нашето мълчаливо пиене на

чай се присъедини Валера, след това Николай Андреевич. При това на същия въпрос на Вано: „Не те ли лови сън докторе?“, той отговори така, както и аз: „Какъв ти!“ Събитията на отминалия преход произведоха върху всички нас силни впечатления. По някое време от своята палатка излезе и Сенсей. Той изглеждаше добре отпочинал, макар от нашия обяд да бяха минали само два часа.

– О, вече сте станали? – Произнесе шеговито той, поглеждайки нашата групичка.

– Ние не сме и лягали, – в същия маниер му отговори Вано.

Нима можеш да заспиш след всичко, което се случи? – Произнесе нашия психотерапевт. – Както е казал Бертолд Брехт: „Никой поход не се прави с такъв труд, както връщането към здравия разум“.

Сенсей се засмя и произнесе:

– Е, щом не искате да спите хайде да вървим... Ще ви покажа още нещо интересно.

„Още нещо?!“ – Възкликнах аз. Това ме заинтригува.

– Аз може ли да дойда? – Внимателно попитах Сенсей.

– Разбира се, че може, – като нещо подразбиращо от само себе си, произнесе Сенсей.

Независимо от умората, никой от присъстващите не се нае нито да възразява срещу тази разходка, нито дори да разпитва, къде и за какво отиваме. Тъкмо обратното, всички дружно се размърдахме, ставайки от своите места, все едно така трябва. Сергей превантивно загаси тлеещите въглени с водата от чайника, за да не стане случайно пожар.

– Ще ни трябва ли някаква екипировка? – Попита Николай Андреевич.

– Не, ще се разходим просто така, – махна с ръка Сенсей.

Тръгнахме надолу по склона с нормално темпо, наслаждавайки се на Кримския планински въздух и неповторимия пейзаж. После нашата невидима пътека, преминаваща през горичка от стройни дървета от най-различни видове, излезе на някаква полянка. Тревата, която не бе успяла да изгори на слънце, се теглеше на чимове с всички сили към светли-

ната, отвоювайки от камъните всяка педя земя. От време на време се мяркаше и хвойна, която отчетливо се открояваше със своя тъмнозелен цвят сред светло зеления горски килим. Той все едно се покланяше ниско на майката – Природа, притискайки се към земята и разпервайки своите клони в различни посоки. Колкото повече се изкачвахме, толкова повече пред нас се разкриваше величествената панорама на планинския пейзаж, пораждащ завладяващото чувство на свобода и полет на мисълта в това огромно въздушно пространство.

Вано и Сергей разказваха някакви весели историйки, което правеше пътя ни още по-приятен. Все пак на повърхността, може би, заради това голямо разнообразие на природни багри и кипящ живот, пътя не изглеждаше толкова тежък и изморителен, както под земята. Не усетихме как мина времето и как достигнахме до крайната точка на нашата разходка в планината.

– Тук, – кимна Сенсей, указвайки надолу по склона.

Нашата компания се спусна до голям каменен „паметник“. Този монолитен красавец, очевидно се явяваше доста древно съоръжение. Неговите някога добре обработени краища вече бяха ерозирали, а на някой места дори се бяха разрушили. Но какво да се направи, нищо вечно няма под слънцето. Всичко все някога се разрушава и настъпва края му. Но дълголетника – великан все още стоеше величествено на своите каменни крака, удържайки, както Атлант небето, тежкия товар под формата на каменна плоча, някога поставена на неговите могъщи рамене.

– Да, великолепно творение! – Произнесе Николай Андреевич.

– Кой е този, който е безделничил тука? – Шеговито произнесе отец Йоан.

– Ама че си и ти! – Със смях се възмути Сергей. – Та това е долмен! Това е велика архитектура от древността!

– Това е архитектура?! Дайте ми един кран и ще ви нащамповам такива „архитектури“ колкото си искате.

– В това е и цялата работа, че искаш „кран“, а тези, които

са го съграждали са минали и без него.

– И за какво им е било необходимо това? – Сви рамене Вано, очевидно продължавайки да се закача със Сергей.

– За какво? – Отвърна му той, но помисли и му отвърна шеговито: – Ето че и археолозите гадаят: „ За какво им е било да го изграждат?“

Компанията се разсмя. Докато Сергей и Вано се шегуваха, ние с Николай Андреевич и Валера заобиколихме долмена.

– Да, – тихо произнесе доктора, докосвайки се до каменните монолити, – Неминуемо доисторическите строители са притежавали някаква универсална сила или техника.

– Интересно, кой ли ги е обработвал и поставял? – Попитах аз.

– Загадка. Обработката на някои древни долмени датира от каменната епоха. А по това време, както утвърждава нашата официална история, живеели единствено ловци и събирачи. Макар... – Николай Андреевич се усмихна, – казват, че никой не изкривява историята така, както историците. Но парадокса на долмените и другите доисторически съоръжения е в това, че колкото е по-древен комплекса, толкова е по-голям. Тоест за дълбоката древност са били характерни гигантските, изключително кадърно планирани съоръжения, при това много често с въплътени в тях астрономични и геометрични знания.

– Колко хора е трябвало да се съберат, за да съградят подобно нещо?

– Най-интересното е, че преди хората са били много по-малко от колкото сега. На това отгоре са били разпръснати по земното кълбо. Това не са ти днешните милиарди.

– Интересно, за какво им е било да изграждат тези долмени?

Николай Андреевич сви Рамене.

– Смята се, че това са „погребения на рицари“, макар много от долмените да са празни. Никакви следи от човешки останки. Най-главното е, че тези долмени ги има навсякъде по света, разпръснати са по всички континенти. Само

в областта на доисторическа Европа има хиляди долмени с идентична архитектура. Учените дори изчислили по размерите им, че в древните времена в Европа била приета една мярка за дължина – мегалитния ярд. Той се равнявал на 82,9 см. Следователно може да се предполага смело, че тези, които строили тези съоръжения, владеели отлично и математиката. Освен това изобщо не е ясно как са монтирали всичко това.

Заобикаляйки долмена, ние се присъединихме към Сенсей и Валера, които седнаха върху камъните, които се търкаляха наоколо. Малко по-късно при нас дойдоха Вано и Сергей. Всички мълчахме известно време, наслаждавайки се на пейзажа. Вятърът властно се разхождаше из склоновете на планината, поклащайки върховете на дърветата разположени в низкото. Очарователния планински пейзаж, разкриващ се от това място завладяваше със своята обемна панорама. Наоколо цареше необикновен покой – вечният страж на многовековната памет.

– Да... – Замислено произнесе Сенсей. – Колко години минаха...

Сергей го погледна и попита някак плахо:

– Интересно, на колко ли века е това старче – долмен?

– Много... изключително много, – отговори Сенсей. – Това е долмен на Прави... – И след като помълча малко, добави съвсем неочаквано: – Между другото ако начертаете визуално права линия... ето в тази посока, то тя ще ви изведе на мястото на бившата „резиденция“ на Ригден Джаппо, която някога много отдавна, се намирала на райско място на брега на великолепно езеро. За съжаление днес на негово място се плискат водите на Черно море.

– Следователно при добро желание могат да се открият останките и на дъното на Черно море?

– При наличието на желание е възможно всичко, – добродушно произнесе Сенсей.

Сергей помълча, а после произнесе:

– А камъните на тези долмени очевидно не са местни, съдейки по породата.

Сенсей хвърли един поглед към тях.

– Да, взети са на около 90 километра от тук.

– Красиви са, – произнесе Сергей.

Сенсей кимна съгласявайки се с него.

Всички погледнаха в тази посока. Честно казано, така и не разбрах, за каква красота ставаше въпрос. Камъни като камъни, е, отличаваха се малко от местните скали, Иначе...

– Тука е бил погребан един от Прави, – произнесе Сенсей.

– Излиза, че тук почиват неговите останки? – Попита отец Йоан.

– Това е последното пристанище на неговото тяло на Земята. От тук отишъл в Нирвана.

– Ако тук е погребан самият Прави, следователно трябва да има мощна енергетика, отбеляза Николай Андреевич. Малко кристалче и как се чувстваше, а тук има цял долмен и никакви вътрешни усещания.

Сенсей произнесе, гледайки в далечината:

– Тези камъни са на много години. Някогашния енергиен фон за съжаление отдавна се е разсеял.

– А другите долмени със същата цел ли са изграждани? – Попита Николай Андреевич.

– Зависи кои, – сви рамене Сенсей. – Понякога това са били творения на Хелиарите и Етимоните. Тези долмени преди са се използвали като капани за сила.

– В какъв смисъл? – Попита Сергей.

– Някой друг път ще ви разкажа... По-късно хората започнали да им подражават в строителството на по-малки долмени.

– Значи на това място са останките на Прави? – Отново уточни отец Йоан.

– Няма никакви останки.

– Как така няма? Току-що каза, че е погребан тук.

– Той е умрял тук в нашето разбиране за тази дума. А реално съзнателно заминал в Нирвана, преди да разруши своето тяло на атомни и субатомни частици. Така че тук няма да намериш дори прах.

Вано погледна с недоверие Сенсей:

– Това не е възможно.

– Възможно е и още как, – добродушно отговори Сенсей. – Човешкото тяло е само една илюзия, както и цялата материя. То е една фокусирана вълна. И аз вече съм ти разказвал не един път за това. При наличието на желание с него може да се направи всичко, каквото си поискаш, особено ако Човека, който се намира в него е достигнал значителни духовни висоти. Той спокойно може да разложи своето тяло на енергийни съставни, а може и да запази тялото в своя най-добър вид, тоест да замрази до толкова жизнените процеси в него, че неговата органика ще се запази много дълго време жива, въпреки, че отдавна няма да го има там. Тоест неговото тяло по нищо – нито по кожата, косата, ноктите – няма да се отличава от това на живия човек. Дори няма да има миризма съпътстваща процеса на гниенето. Само благоухание! При това не е важно къде ще се намира това тяло: в земята, в пещера или на чист въздух. Вариациите с материята са много. Та нали ако в теб е доминирала душата, тогава се разкрива силата на Бога. А за Него няма невъзможни неща.

– Е, с последните твърдения безусловно съм съгласен, – меко произнесе отец Йоан и моментално възрази: – Но дори мощите на светците са подложени на процеса на органично разлагане.

Сенсей се усмихна тайнствено, гледайки го с някакъв проницателен поглед и произнесе:

– В твоя живот ще имаш възможност да се убедиш лично в моите думи. След пет години в Бурятия ще присъстваш на извличането на тялото на един будистки монах, погребан през 1927 година.

– Аз?! – Удивено възкликна отец Йоан. – В Бурятия? И какво съм изгубил там, при това в гроба на някакъв будистки монах?.. Шегуваш се?

– Никак даже, – отговори Сенсей.

Вано с усмивка гледаше своя приятел, опитвайки се да определи колко са истинни думите му. Тогава Сергей потупа отчето по гърба и произнесе, цъкайки с език:

– Във всяка шега има доза истина. Така че както и да го

вртиш, Бурятия те чака!

И направи канещ жест... в близкото бъдеще. Всички се разсмяха.

– Да, Сенсей, добре ме подреди, – усмихна се Вано. – Може ли такова нещо, в Бурятия! Не можа ли да ме пратиш някъде по на Юг, например на Канарските острови...

– Да бе, – махна с ръка Сенсей, подкрепяйки неговия шеговит тон, – за какво са ти тези Канари? Там скоро ще вали сняг и ще стане доста студено.

– Ти какво, Сенсей, та това са Канарите! Та това е Испания, северозападното крайбрежие на Африка! Какъв ти сняг сред вечното лято?! – Със смях се възмути Вано. – Май наистина не знаеш географията!

– Какво съм виновен, че се променя постоянно? – В тон и със смях му отговори Сенсей. – Опитай само да запомниш всички тези земни дроби.

Всички отново се разсмяха.

– Да, живота – е шега непредвидима, – лукаво произнесе Сергей. – Аз например, преди няколко часа се видях как стоя в църква, в расо, с брада и с кръст на корема. И какво беше това?

Сергей погледна към Сенсей.

– Е, пътя Господен е неизповедим, – невъзмутимо отговори той.

– А ето какво видях аз, – неочаквано произнесе Николай Андреевич със сериозен глас. – Отначало имаше някакви неразбираеми, дори бих казал неестествени знаци на природата. Един вид след земетресение и затъмнение на луната отровна змия, съвършено нетипична за нашите места, разръчка в гората голям мравуняк и легна в средата му, премазвайки мравките със своята тежест. Лежи си тя, а към нея от всички страни приближават черни мравки работнички и се навират направо под нея, все едно не забелязват опасността. А тя се усуква и ги мачка със своята маса. Аз взех една пръчка и посегнах да я изгоня, а змията като засъска, като застана в стойка кобра... При това такава мощна, колкото два човешки ръста. Направо побелях от страх. Гледам в средата

на нейните пръстени стои земния глобус, приличащ на паметник. И веднага, когато змията ме атакува, бях изхвърлен от това ужасяващо видение...

– Абе, пичове, вие какво сте правили в пещерата, да не сте дишали някакъв газ? – Опита да се пошегува Вано. – Единият ме праща в Бурятия, другия седи с кръст на корема, третият преследва някакви рептилии.

Вместо очаквания смях отец Йоан видя единствено някакво жалко подобие на усмивки.

– Може и така да е, – с нежелание подкрепи неговата шега Николай Андреевич. – Само че всичко беше прекалено реално... Тази змия само в началото беше змия. Ясно е, че изпитвам известен страх пред рептилиите и моя мозък просто асоциативно е трансформирал някаква опасност под формата на този образ. И ако се вземе предвид това обстоятелство, че в последните дни моите мисли бяха заети с Деструктурите и Кандуците, тогава е напълно логично да се предположи, че именно това, се е опитвало да ми каже моето подсъзнание... Така, едва успях да отскоча и моментално ме пренесе в друго видение, с още по плашеща реалност. Стоя си аз сред огромната тълпа, която скандира нещо. Но хората се държат някак странно, все едно са сомнамбули. Повтарят едни и същи лозунги безспир, като хипнотизирани, предават си една и съща информация, дума по дума. Зад външните усмивки – се криеше агресия, зад „праведните речи“ от трибуната – нагли лъжи...

Когато Николай Андреевич завърши своя разказ, Сенсей произнесе:

– Това, което си видял, за съжаление е близкото бъдеще, началото на края.

Сенсей се умълча за малко, а после изведнъж, без предисловие започна да рецитира странно стихотворение:

– Във времената на Съдбоносния Кръстопът
Неправдата ще замени Истината.
Словото е дадено година преди пропастта
Но неговото ехо е глас в пустиня,
Малцина са чуващите.

Числото, в сумата безкрайност,
Преобърната по вертикала,
Ще отвори портата на Гнева.
Грешката е ключа,
Отварящ кутията на Пандора.
В този ден морския Владика ще се събуди,
Ще изтръска косите си,
И ще погълне стотици хиляди животи
Това е първата разплата за Глупостта и Егото.
Втората разплата ще настъпи внезапно
Човешкия свят ще изпадне в ужас...

– Аз слушах това стихотворение на тотални катастрофи, опитвайки се безуспешно да конкретизирам в мислите си географията и предстоящите събития. Когато Сенсей завърши с рецитирането, настана тишина.

– Бива си те, – първи произнесе Вано. – Умееш да успокояваш.

Сенсей сви рамене.

– Не е време да се отпускаме.

– Какво ти „отпускане“? В главата ми са едни „китайски йероглифи“ в древноевропейско изпълнение. И какво означава този „сборник“?

– Всичко е ясно, спукана ни е работата! – Без да се замисля , произнесе Сергей и веднага се коригира, поглеждайки към мен. – Извинете за израза.

– Е, това е ясно и на чукчата, а конкретно? – Добави отец Йоан.

– Дори и да ти кажа, какво конкретно ще се случи, пак няма да повярваш, – произнесе Сенсей.

– Защо пък да не повярвам?!

– Щеше ли да повярваш в разпада на Съюза, ако ти го бях казал на следващия ден, когато Татенцето стана Генерален секретар?

– Не, естествено.

– Ето, а сега искаш, да ти разкажа за това, което в сравнение с разпада на Съюза е като небето и земята.

– Нима е толкова зле положението?

– Много по-зле.

– А на мен ми се струва, че по-лошо, от разпада на Съюза, моята Родина, не може да се измисли. Дори и катаклизмите не са толкова страшни, – произнесе Сергей.

– За съжаление, – отговори Сенсей, – на хората им предстоят такива изпитания, които дай Боже да успеят да издържат и да преминат! А що се касае славянските територии, то скоро те ще се превърнат в място за спасение на много климатически бежанци по Земята. Архонтите ще хвърлят много сериозно „око“ на тези територии. Ще опитват по всякакъв начин да завладеят тези земи и да се превърнат в техни господари. Ще инвестират в закупуването на земя огромни средства, тъй като ще разберат, че парите скоро няма да имат никаква стойност. Хартийките няма да те нахранят. На кого например ще му трябват долари ако я няма самата Америка? Така че можете да не трупате пари за своите старини, – Сенсей се усмихна, задържайки своя поглед върху Николай Андреевич. – Много скоро ще настъпят времена, когато единствената материална ценност ще бъдат храната, топлината и покрива над главата. Но и това също ще бъде временно явление, както всичко в този свят. Когато хората изгубят своите материални ценности, заради които са живеели, тогава ще усетят и разберат на собствените си гърбове необходимостта от придобиването на духовни богатства, при това колкото се може по-бързо. – Сенсей помълча малко и добави: – Планетата я чакат големи, сериозни катаклизми. И единствено духовното обединение на славяните, чието ядро ще бъдат Русия, Украйна и Беларус, ще може да спаси и да помогне да оцелеят много хора по Земята. Тъй като славяните – са единствения останал духовен остров в света, способни да спасят не само себе си, но и човечеството като цяло. В противен случай ако в човешкото общество продължава да доминира Животинското, което естествено ще се опита да раздели славяните, да ги скара помежду им и да ги направи роби на своето Его, то в историята на тази цивилизация ще бъде поставена окончателна точка...

Пред очите ми, все едно на живо, отново оживяха карти-

ните на глобалната катастрофа, които видях в Храма. Светът се рушеше за много кратко време. Много хора загиваха, застигнати от гнева на природата. Чувствах, че този свят балансираше на границата на огромна пропаст и добре разбирах, че в тази месомелачка от природни катаклизми и човешка злоба, шансовете за оцеляване на хората са много малки, в това число и на мен самата. Това изостряще се усещане на неизбежната гибел ми даваше нов импулс за живот и възможност да оценя по достойнство всеки изживян миг. Тогава ми се прииска само едно: да изживея тези мигове с максимална полза за своята душа, в името на Бога и за благото на хората.

По времето на тези размишления за мое огромно удивление разговора на мъжете премина към темата за Хелиарите.

– ...Щом настъпва такъв глобален край, то поне да се погрижим истински за своята душа пред смъртта, оказвайки духовна помощ на хората, служейки за тяхно духовно благо, – завърши своята реч отчето.

– Да, Хелиарите са живеели в съвършено различна, истинска реалност, а не с тази материална илюзия на безкрайните проблеми, в която се намира човечеството, – кимна Сенсей, отговаряйки на отец Йоан. – със своята ежедневна борба с изметта те усъвършенствали и увеличавали своята духовна сила. А тя е в състояние да управлява не само стихиите, но и да премества планети. **Няма нищо невъзможно за този, който се намира в реалността на Бога**. Тъкмо за това Хелиарите и Етимоните по право са се наричали Велики Войни. Тези хора от едни обикновени смъртни, успели да преборят в себе си Животинското, да придобият цялостност и да встъпят в битка с изметта в полза на хората от онази страна на съзнанието. С чистотата на своя дух, със своята реална служба на Бога те заслужавали най-голямата духовна награда: да придобият власт над смъртта и правото да заминат в Нирвана, в истинската реалност на Бога. Тази близост с Бога може да бъде оценена единствено от този, който всеки ден се приближава към Него със своя ежедневен упорит труд.

– Да, – замислено произнесе Николай Андреевич, – това

действително е несравнимо с коя да е земна награда в това число и признанието на обществото за твоите заслуги. А и като цяло подобни признания до голяма степен са нещо фалшиво, просто одобряващо потупване по рамото...

– ... и мощен шут отзад, – завърши неговото изречение Сергей.

– Точно така, – печално произнесе Николай Андреевич. – Просто една илюзорна картина.

– Хората се заблуждават в много неща, смятайки, че истинската награда – е признанието на заслугите им от обществото, – произнесе Сенсей. – Тази външна картина на сюжета не помага на човек да придобие вътрешна цялостност. Човек така си и остава неудовлетворен на подсъзнателно ниво, продължавайки да живее с комплекса на своите проблеми... Живота отлита много бързо и струващите ни се някога важни неща, не само се променят бързо, но и с времето губят своя смисъл. И това вътрешно неудовлетворение, лъжата на надеждите и собствените илюзии в изживяния живот, в крайна сметка само усилва гнета на вътрешния товар относно причинността и безсмислеността на своето съществуване. Всичко, което по-рано е било важно, с времето губи своята актуалност и се превръща в прах, непотребен отпадък от миналото. Оценяйки своя живот, всеки човек се опитва да се утеши в оправдания, че все пак ненапразно е изживял своя живот. Защо? Защото всъщност разбира, че независимо от всички събития, той остава неудовлетворен, та нали живота вътре в него е бил пуст. Всички свои сили изразходил за външното, без да се напряга с работа над вътрешното. И всичко външно се оказало като пара, мираж, ослепяващ със своето видение и водещ в мрака...

Животинското начало винаги ще намери начин да излъже. Тъй като този свят е негово владение. Човека тук е само гост. Този свят е временен, просто илюзия, където всеки индивид попаднал в него, мечтае да намери своето щастие. В различните времена царяла различна илюзия определяща щастието. Днес това – е модата на парите. На мнозина им се струва, че ще изкарат достатъчно количество пари и ще

постигнат своето щастие. Човека изкарал парите, а в душата продължава да е мрачно. Тогава си мисли, сега като забогатея, ето тогава ще намеря своето щастие. Забогатял, а вътре продължава да не му достига нещо. Човека започва да мечтае, ето сега ще придобия власт и нищо повече не ми трябва. Получил властта, а неудовлетворението все така си е там. Мисли си, само да достигна президентското кресло. Станал президент, но щастието все така го нямало, тогава разбира, че всичките му старания са били напразни. Нищо от пътя, който изминал не му донесло щастие. Човек може да постигне истинското щастие единствено вътре в себе си, намирайки се в хармония със своята душа.

Има една много подходяща притча относно това, вярно, доста древна и дълга. Но ако се разкаже кратичко за главното, то в съвременните разбирания ще звучи приблизително така: „Природата не питала, когато възпроизвеждала човека в този свят, иска ли той глътката живот или не. Но човек пораснал и станал мислещо същество сред себеподобни. Когато бил в детската градина, му се искало по-скоро да отиде на училище. Тъй като си е мислел, че там ще е много по-интересно. Пораснал още малко и отишъл на училище, но бързо бил застигнат от разочарование. Оказало се, че в училището живота е също толкова скучен, а освен това се появили и проблемите. Тогава човека започнал да мечтае как ще завърши час по-скоро училището и ще влезе в университета. Ето там, мислил си той, е истинския живот. Завършил училище, влязъл в университета. Живота, за който мечтаел, така и не настъпил, а на всичко отгоре се прибавили още проблеми. Човек си мисли: добре, ще си намеря хубава работа, ще заема някаква хубава длъжност, ще си създам семейство и тогава ще започне истинския живот. Минало време, изпълнили се неговите намерения. А истинския живот, както не го е имало, така и го няма, само едни грижи, и безкрайна върволица от проблеми. Човек си мисли: вече като се пенсионирам, ето тогава ще реализирам всички свои мечти. Доживял до пенсия, остарял, никому непотребен. Смъртта също вече била близо, нито успял да си поживее както трябва, нито да реализира

мечтите си. Живота пролетял от детската градина до пенсия, а човек така и не разбрал, какво представлява – *истинският живот*. Както си дошъл в този свят гол и бос, така си и тръгваш, без да вземеш нищо със себе си. Природата не питала, когато взимала човека на онзи свят, иска ли още една глътка живот или не“. Смисъла е следния, най-голямата лъжа на Животинското начало е в това, че се опитва да скрие от човек истинската сила на духовното вътре в него и това, че рано или късно, настъпва момента „сега“, когато човек умира, независимо от плановете за своето бъдеще, които гради...

Сенсей говореше и в мен възникваха различни чувства. Да, ако се гледа от позицията на материята, живота е безценен, единствен и неповторим. Но реално ако си изясним нещата, излиза, че просто живеем в някакви свои илюзии. И най-главното, изразходваме всички свои сили за външното, без да се грижим за своето вътрешно. Живеем с някаква призрачна надежда, че утре вече ще живеем по-добре. Когато губим тази надежда, тогава изпадаме в униние от безсмислеността на своето съществуване. Та нали живота – е постоянно „тук и сега“. И на първо място, – това е живота на твоето вътрешно състояние, живота на твоите мисли. Но ако душата се намира в постоянен вътрешен гнет на безкрайните желания на материята, нима това е живот? Това е безкрайно страдание.

– ...Точно с това Хелиарите се отличават от обикновените хора, те рушат илюзията на Животинското, – продължи да разказва Сенсей. – За тях живота – е борба. Те посвещават своя живот на нея и не отделят нито секунда на илюзията. Хелиарите служат на Бога, борят се за живота на обикновените хора, убивайки желанието на изметта да безобразничи. Сред хората, от поколение в поколение се предават легенди за последната битка на силите на Доброто и Злото. Хелиарите не чакат този момент, а мъжествено влизат в битката „тук и сега“. Те жертват своя живот в името на хората, в името на тяхното спокойствие, за да могат да опознаят красотата на Творението и Божията Любов. – Сенсей извади от джоба си кутийка, която много приличаше на онази, която видях в

„съня“ си. Чак ми секна дъха от вълнение. Но той я повъртя в ръцете, без да я отваря. – Безусловно, това е пътя, които позволява за кратък интервал от време да се влезе в реалността на Бога. Но вие мъже, не си представяте колко е тежък... Първо, това далече не е безопасен път. Нямате никаква представа какво представлява боя с изметта, колко усилия и мъжество ще са ви нужни в него. Това не може да се сравни дори с опита, който имате. Защото, за да влезеш в бой с изметта, трябва на първо място да приложиш максимум усилия и да вържеш на верига своето Животинско начало, иначе ще те унищожи. Второ, нямате никаква представа какво представлява живота на Хелиара. Това е двойствено съществуване, където паралелно с обикновения живот предназначен за очите на околните, Хелиара води напрегната, ежедневна, изморителна духовна работа, която често няма да бъде оценена нито от вашите близки, а още повече от тези, които защитавате. Тъй като хората си остават хора. Всеки от тях е зает със своето битие, живее си живота и блуждае като призрак в лабиринта на своето Животинско начало. Трябва толкова много да обичате хората, че да оказвате безвъзмездна помощ дори на тези, които ви се струват абсолютно недостойни за нея. Така че пътя никак не е лек. Далече не всеки е способен на такъв духовен подвиг. Преди всичко трябва действително да имате огромно желание да помогнете на хората, доброта във вашето сърце и чиста вяра в Бога. Затова си помислете добре, готови ли сте за това? Още не е късно да се откажете...

По начина, по който Сенсей говореше, почувствах как моя „лотосов цвят“ започна да разтваря своите „венчелистчета“ от прилива на някакви благодатни вълни, от което на душата и стана много приятно. В съзнанието настъпи необикновена яснота и чистота. Тъкмо тогава разбрах на някакво много дълбоко ниво, колко много тази помощ, за която говореше Сенсей е ценна за хората! Колко много е необходимо, на първо място за самия себе си това добро, което твориш тайно за хората! В паметта ми изплуваха редове от библията: „Милостинята ти да бъде в тайна; и Отеца твой, виждайки тайното, ще ти въздаде явното“. Та нали пред тази блага цел

всичко останало бледнее. Аз си спомних, как буквално преди няколко минути се опитах да съжалявам за някакви свои меркантилни, лични интереси в своя живот. И тук се улових, колко силно все още е Животинското начало в мен. Как съм могла да възвеличавам толкова много материята, при положение, че близо до мен се намира безценното вечно? Какъв е смисъла в този мимолетен материален живот, където не живееш с душата, а влачиш някакво жалко съществувание? Какъв е смисъла от близкото бъдеще, когато природата въстане срещу хората и това се окаже много по-страшно, от която и да е война? Ще успея ли да доживея до старини? И изобщо, какво може да ми даде старостта в тези стремителни настоящи събития, водещи далеч не в добра посока? Какъв е смисъла от илюзорността на плановете за бъдещето, които Животинското така интензивно навързва в моите мисли, ако реално не зная, какво ще се случи след една минута? Тъкмо тук ми стана смешно: забелязах, как моето Животинско начало започва да се страхува дори в този ред от мисли. „Да върви по дяволите тази материя! – помислих си аз. – А относно бъдещето... На което му е писано да се случи, ще се случи. Но поне да поживея в името на своята душа, по правилата на съвестта, в името на Бога, за благото на хората! Вероятно в предстоящите глобални катаклизми и унищожението на цивилизацията, това е моя последен шанс да спася своята душа“. И макар в своята реч Сенсей да се обръщаше не към мен, а и бе очевидно, че не знаех много неща, както тези, които присъстваха тук, но все пак и на мен много ми се прииска да стъпя на пътя на Хелиара.

Когато Сенсей завърши да говори, предупреждавайки за пореден път колко сложен е този път, Сергей произнесе в унисон с моите мисли:

– Аз отдавна съм решил за себе си. Този свят на Животинското вече толкова ми е втръснал! Той е като отровна гъба: външно привлича, а вътрешно те отравя. Стига толкова халюциногени.

Отец Йоан също потвърди своето решение:

– Делото е богоугодно, цена няма.

Николай Андреевич кимна, съгласявайки се с останалите:

– Каквото и да се случва, аз съм щастлив от подобен шанс в своята съдба.

– И аз също! – Заявих аз, намирайки се на вълната на общия патриотизъм.

Всички се обърнаха с удивление. Сергей и отец Йоан погледнаха на моя „войнстващ“ вид и някак бързо спуснаха своите глави, за да скрият своите усмивки. Сенсей не скри своята усмивка и ми обясни много меко:

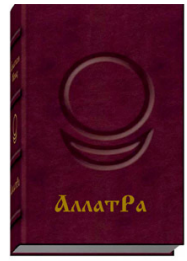
– Всеки, слънчице, безусловно избира своя път. Но за човека е ценен този път, който не само му е по силите, но и на който ще съумее с максимална полза да реализира своя индивидуален вътрешен потенциал.

Той замълча и погледна внимателно присъстващите с проницателен поглед, задържайки го особено върху мъжете, все едно изучаваше най-потайните дълбини на техния вътрешен свят. После погледна към сияещия слънчев диск и произнесе:

– Добре, щом сте решили, така да бъде! Следователно ***е дошло времето на езоосмоза на Хелиарите отново да види бял свят.***

Той отвори кутийката и извади от парцалчето... същата тази тамга на Прави! Слънчевите лъчи на небесното светило заиграха приветствено по неговата повърхност. Въздуха на около сякаш подскочи, когато древните кристали блеснаха с ослепителна светлина, озарявайки нашите лица с изумителния блясък на своите идеални форми. Сияещите, чисти лъчи запълваха стремително заобикалящото пространство. Изглежда, че за тях не съществуваха никакви препятствия и те с неудържим поток нахлуха в нашите души, пораждайки невероятен вътрешен изблик на могъщите сили на Доброто.

Други книги от същия автор

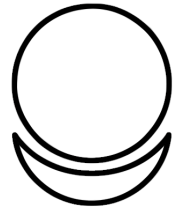

Книгите могат да бъдат свалени безплатно от
http://allatra.bg/library/

Официален сайт на Анастасия НОВИХ
www.schambala.com.ua
електронна поща - anastasija_novix@mail.ru

Официален сайт на АллатРа в България
www.allatra.bg
електронна поща - info@allatra.bg
facebook: Аллатра България